DUYGU ASENA

ASLINDA AŞK DA YOK

15. BASKI

AFA
kadın

1946 yılında İstanbul'da doğdum. Yaşamım boyunca Kadıköy'de oturdum. Liseyi Kadıköy Kolejinde zar zor bitirdim. Üniversiteyi, ilk tercihim olan Edebiyat Fakültesi Pedagoji bölümünde okudum; bitirdim. Haseki Hastahanesi Çocuk Kliniği ve İstanbul Üniversitesi Çocuklar Evinde çalıştım. 1972 yılında *Hürriyet* gazetesine girdim. *Kelebek* gazetesinin hazırlanışı ve çıkışında bulundum. "Şirin'den Sevgiler" adlı köşede yazdım. Daha sonra Man Ajansta metin yazarlığı yaptım. 1978 yılında Gelişim yayınlarına girerek *Kadınca* dergisini yönetmeye başladım. Bugün yine Gelişim Yayınlarında çalışıyorum.

Bir kez evlendim, şu anda evli değilim, çocuğum yok.

Aslında Aşk da Yok, Kadının Adı Yok'dan sonraki ikinci kitabım.

Duygu Asena

AFA – Kadın: 8
AFA – Yayınları: 83

ISBN 975 – 414 – 023 – 5

Haziran, 1989

© AFA Yayıncılık A.Ş., 1989

Bu kitabın tüm hakları
AFA Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.

Dizgi: AFA Yayıncılık A.Ş.
Baskı: Gülen Ofset
Kapak: Reyo Basımevi

AFA Yayıncılık A.Ş., Babıali Cad. Sıhhiye Ap. 19/8
Cağaloğlu – İST.
☎: 526 39 80

DUYGU ASENA

Aslında Aşk da Yok

AFA
YAYINLARI

1

Gelmiyor... Sekiz ay mı oldu, sekiz yıl mı artık bilemiyorum. Yürekte hep bir acı ile yaşamak nasıl şeydir, çözemiyorum. "Artık kaç yaşındasın, çocuk gibi bu nasıl aşk" diyenlere acıyorum. Sevmeyen, durmak, yorulmak bilmeden sevmeyenler için üzülüyorum. Sanki yaşamıyorlar gibi...

* * *

Birisini sevip, sevip de onun için gözyaşı dökmek, için için, ama hem de nasıl için için ağlamak, karşısındakini dinlerken taa gözlerinin içine bakmak hiç dinlemeden ve durup dururken ağlamak ığıl ığıl. Yemek yerken gözüne toplanan yaşlar, bunu en son onunla yemiştik diye... Ne zevkli acılar bunlar yüreğimi soğutmayan, ısıtan.

Ne güzel ağlıyorum geceleri... Aydın'dan ayrıldığım son gece gibi yastığım hep ıpıslak. Ipıslaklığa yüzümü sürüyorum, sanki Aydın'ın elleri, nemli ve terli. Sırtımı dönüyorum, onun öteki yarısı gibi karın boşluğuna giriyorum, elleri boynumda, ne kadar ağır ve nemli ve hiç kokmuyor. O hani aşk kokusu, o hani ihtiras kokusu, o hani erkek kokusu yok... Sesini duysam kokusu gelir mi? Orada saat kaç şimdi, gece mi gündüz mü? Telefon açılmıyor, sanırım orada gündüz şimdi ve o kimbilir nerelerde? Ortalık ne kadar sessiz. Üst kattakilerin çocukları bile susmuş, biraz ağlasalar, biraz zıplasalar ya...

Yalnızlığıma alışamıyorum; yanında olmasını istediğin birisi varken yalnızlığa alışılamaz, bunu anladım. Kitaplarım, yazılarım, dosyalarım, raporlarım, kasetlerim hiçbir işe yaramıyorlar artık. Yanlarında o da olsaydı, hiçbir şey yapmadan oturup bana baksaydı, onlar eski işlevlerini yapabi-

lirlerdi yine. Söylenenler her zaman işe yaramıyor. Severken dünyanın merkezi siz değilsiniz, o. Gözünüz o merkezde, kendinizi hiç umursamadan öyle yaşayıp duruyorsunuz işte. Tek avunulacak nokta, siz de merkezsinizdir aslında, tabii o da sizi böylesine seviyorsa. Ama ya değilse? İşte o zaman aman kaçın, durmayın, gidin... Yaşanmaz öyle.

* * *

Sırtımı ona dayadım. Elleri ağır, boynumda, omuzumda, bacaklarımda, her taraf ıslak, ter içinde... Elleri... Elleri... ağır, ağır... Eğer işlerim bu denli çok olmasaydı çıldırırdım sanırım. Zaman zaman üzülmeyi bile unuttuğum anlar oluyor. Heyecanlı saatler geçiriyorum, yaşadığım farklı dakikalar, değişik eylemler hiç olmazsa işimden sıkılmamı engelliyor. Artık konferanslar veriyorum işle ilgili. Çağırıyorlar, gidiyorsun, çeşitli heyecanlar, duygular yaşıyorsun, seni dinliyorlar, sorular soruyorlar, vahşiler gibi köşeye kıstırmaya çalışıyor, şaşırırsan bundan büyük bir keyif duyuyorlar. Panel düzenleyen kurumun görevlileri de, dinleyiciler de, senin durumundan habersiz, eğleniyorlar... Gidiyorlar.

İlk konferansımı hiç unutamıyorum. Yüzlerce kişi, yüzlerce erkek göz, bir kusur, bir dalga geçilecek yön arayarak, yarı düşman, yarı ezik, ben bu kadını ne diye dinlemeye geldim diye kuşkucu ve alaylı, nasıl olsa saçmalayacak birazdan... İyiden iyiye hazırlanmış olanlar da var. O ne sorular öyle? Eminim kendisi bile farkında değil ne sorduğunun, konuşmak istiyor, konuşarak benden daha yeterli ve donanımlı olduğunu kanıtlamak istiyor, hele bir de sorusunu yanıtlayamazsam... Ya da kokteylden sonra yanına gideyim de ayarlamaya çalışayım, boşanmış bir kadınmış, hem de özgürmüş... Yüzlerce erkek göz karşımda, hiç gülmüyor, en küçük bir duygu belirtmiyorlar. Gözlerinin içine bakmaya, bir duygu kıpırtısı bulmaya çalışıyorum, işte biri, şu şişman olanı gülümsüyor, başını sallıyor, söylediklerimi onaylarcası-

na. İster istemez gözüm ona takılıyor, ona bakarak konuşuyorum, beni anladı. Peki ya şu, köşedeki, elleri o erkek bıyıklarında, ne biçim gülüyor öyle, durmadan yanındakiyle konuşuyor... Öyle çok ki bunlardan çevrede, kumral ya da siyah saçları, birbirine benzeyen o sıradan bıyıkları, hep bir örnek giyimleri, ölçüsüz, duygusuz, bir tuhaf gülümseyerek bakışları ile her tarafı sarmışlar...

Şimdi kalksam yerimden, önümdeki dosyayı kapsam, güm diye adamın kafasına indirsem! Ben ne durumdayım adam, sen biliyor musun? Bir gün çıkıp da, bir şeyler öğrenip de şöyle bir konuşma yapmayı denedin mi? Bana baksana sen, saygılı olsana! Allah bilir buraya kokteylde kadın tavlamaya gelmişsindir. Sevgili karın da seni çok ciddi işler peşinde sanıyordur. Kokteylde elinde viski bardağın, gidersin önceden gözüne kestirdiğin kadının yanına, "ne içersiniz, size ne alayım?" diye sorarsın. O iğrenç bıyıkların ve çiçekli kravatınla, bilmem ne şirketinin bilmem ne şefi olarak kendini bir şey sanır, kadının da seni bir şey sanacağını düşünürsün. O güzel kadının seni beğeneceğinden eminsindir, nedense. Kadın sıkıntılı sıkıntılı sana yanıt vermeye çalışır, senin gözün kadının bluzunun açılan yakasındadır. Kaytan kaytan sırıtırsın içeri doğru bakarak. Kadının eli yakasına gider, kapamaya çalışır. İçerden toplu iğneyle tutturmuştur ama, açılmıştır işte.

Kekeledim. Konuşmanın en önemli bölümünde kekeledim. Hem konuşup hem bunları nasıl düşünebiliyorum anlayamadım. Önümdeki kağıtlara baktım, yerini bulamadım. Ter bastı, tıpkı çocukluğumdaki gibi kızardım. (Doğal ol, doğal! En sevdiğin huyun doğallığın değil midir? Ne demişlerdi sana buraya gelmeden? Karşında seni dinleyen insanlara aşağılık birer yaratıklarmış gibi bak. Pislik gibi gör onları. Sen hepsinden önemlisin, heyecanlanma!) Olur mu öyle şey? Ama doğal olmalıyım. Başımı kaldırıyorum... Adama gözümü dikiyorum, o yanındakine bir şeyler anlatıyor. Ağzımı mikrofona yaklaştırıp "beyefendi, evet, evet, siz, köşedeki (bok

renkli kravatlı) beyefendi, biliyor musunuz ki bu benim ilk konuşmam, o nedenle çok heyecanlıyım ve sizlere iyi bir şeyler sunmak istiyorum. Ve sizin durmadan konuşmanız dikkatimi dağıtıyor, şaşırıyorum. Dinlemeyecekseniz, lütfen dışarı çıkın". Herhalde diyorum, adam yerinden kalkıp bana bir yumruk indirecek ya da hakaret edip, bağırıp çağırarak salonu terkedecek. Toparlanıyor, "özür dilerim, özür dilerim, haklısınız," diyor kekeleyerek... Ve bir alkış kopuyor, bir de nasıl gülüyorlar! Oh, dünya varmış. Durmadan yeni şeyler mi öğreneceğim ben böyle... Susma konuş, içine atma, parantezleri kaldır yaşamından.

Kokteylde yanıma geliyor, bir kadeh içki getirmiş, bin kere özür diliyor. O kadar da fena adam değilmiş, aksine çekingen bir yanı da var, beceriksizce elimi öpüyor, özür dilerken. Ben de olgun davranıyorum, rica ederim, ben de sizi kırdıysam kusura bakmayın filan diyorum. Biraz kasılıyorum, çevremde başkaları da var. Konuşmamı övüyorlar, çok beğenmişler. Nereden buldunuz bunca bilgiyi, espriyi diyorlar. Aman efendim rica ederim, kaç yıldır bu meslekteyiz, bilmemiz gerekmez mi diyorum. (Ah bir bilseniz ben bu konuşmayı kaç günde hazırladım. Kaç kitap, kaç ansiklopedi karıştırdım. Yazıyı defalarca yazıp belki elli bin kez okudum, okumaktan ezberledim. Kürsüye doğru yürürken dizlerim nasıl titredi, sesim nasıl hiç çıkmayacakmış gibi oldu. Bir bilseniz sizlerden nasıl korktum, nasıl utandım, bocalamamak için de nasıl çalıştım gece gündüz... Hatta acılarımı bile unuttum.)

2

Kapı çalındı, bir cumartesi günü, Aydın'dan mektup geldi.

Ondan mektup geldiği zaman bir süre açamıyorum. Ne oluyor bilmiyorum ama çok korkuyorum açana dek. Avuçlarımın içinde mektup, iki elimle göğsüme bastırmışım, uçacakmış gibi tutuyorum. Gül "kim geldi?" diye sesleniyor, gelip beni o durumda buluyor, iki elim mektupla birlikte göğsümün üzerinde, havayı içime çekiyorum sanki kokusunu duyacakmışım gibi. "Sen delisin," diyor, "ve hiç düzelmeyeceksin. Manyak mısın nesin, genç kızlar gibi, ne bu halin?" – "Ah, ne güzel, Gül" diyorum, "ne güzel bir duygu bu bir bilsen. Ve Gül inanır mısın beni bu duygular yaşatıyor, canlı kılıyor. Aşk, heyecan, birisini ölesiye beğenmek. Kıpır kıpır yüreğim, otuzumu çoktan geçtim, bak yüzüme bak, gözlerime bak, nasıl canlı değil mi, nasıl mutluyum görmüyor musun? Beni bu heyecan yaşatıyor Gül, sevgi dinç tutuyor beni, anlasana". "Hadi aç şu mektubu," diyor.

"Sevgilim, sana defalarca yazdığım şeyleri yinelemeyeceğim artık. Bu kadar zaman geçtikten sonra artık hâlâ buralara alışamamaktan sözetmek ayıp oluyor çünkü. Anlatmıştım hani, sonunda o kata geçebildim. Yeri iyi bir caddede, işime de çok yakın. Beni arayıp da bulamadıysan evden taşındığım içindir. Sana yeni numaramı yazıyorum. Saat kaç olursa olsun ara ne olur, sakın saat farkını filan düşünme. Senin sesini duymak yaşamımın en büyük mutluluğu. Seni ne kadar özlediğimi bir bilsen. Geçen gün bir müzikale gittim, adamlar dört katlı sahne yapmışlar, caz ve rock karışımı nefis bir oyundu. Nasıl kulaklarını çınlattım, seninle olmayı nasıl istedim. Bayılırdın biliyorum. Bir yanım eksik gibi. O sana sözünü ettiğim iş durumları da çözüldü. Yeni bir sekreterim var, ona not bırakabilirsin, seni çok iyi tanıyor artık. Burada adetmiş, ben de senin resmini çerçeveletip masama koydum, her gören soruyor, eşiniz mi, burada mı diye. Hani o saçlarınının uçuştuğu renkli resmin var ya..."

"Ne oldu?" diyor Gül endişeli bir sesle.. Sesini yükseltiyor, "ne oluyor Tanrı aşkına söylesene?"... Yüzüm bembeyaz olmuş, ellerim de titriyormuş. Ve üstelik de gözlerimden sicim gibi yaşlar akıyormuş. Yüzüm, bir ölüm haberi almış gibi kasılmış. Acı çekiyormuşum. (Evet, acı çekiyorum Gül, hem nasıl acı çekiyorum, bu adam beni unutmuş, beni sevmiyor artık, başından atmak istiyor, kibarca belli ediyor beni istemediğini... Onu evden bulamıyordum, yeni bir kata geçmiş, çok da memnunmuş, oralara alışmış sonra caz rock karışımı bir müzikale gitmiş, kulaklarımı çınlatmış, yeni bir sekreteri varmış Gül, beni biliyormuş, tanıyormuş...)

"Bir şey olmadı, yok bir şey," diyorum, "üzüldüm, özledim yalnızca, o kadar".

Gül gittikten sonra mektubu ezberleyene dek okuyorum, neden o denli üzüldüğümü hiç anlamıyorum. Beni özlediğini, aradığını, kulağımı çınlattığını anlatmıyor mu, sekreterine, (evet sekreterine) beni özlediğini söylemiş... Neden üzüldüğümü hiç anlayamıyorum. Kulaklarımda taa eskilerden bir ses: "Kıskançlık sahibiyet duygusunun tasmasıdır kızım". (Yok canım, kim kıskanç ben mi?) Benim gibi uygar, modern, çağdaş, okumuş yazmış bir kadın uzaklardaki erkeği niçin kıskansın ki? (O beni seviyor, kudurmadı ya, bir şey yapmıyordur, daha kaç ay oldu şunun şurasında?) Hem isterse başkasıyla da birlikte olabilir. Ne var bunda? Cinsellik dünyanın en doğal gereksinimlerinden biri değil mi? Hatta yemek içmek kadar doğal... Karşısına hoş bir kız çıkar, uygun bir ortam doğar, birlikte olurlar. Ne olur sanki? Beni seviyorsa, özlüyorsa, bıkmamışsa, bir başka kadınla sevişmesinden ne çıkar? Başkasıyla yattı diye bir yerlerinden bir şeyler eksilecek değil ya. (Hem kıyaslar daha iyi olur.) Hayır, hayır bu ayıp değil, hiç ayıp değil, o başkasıyla birlikte olabilir, yatabilir, sevişebilir. Bu bir arzudur, insanlar da arzularına gem vurmamalıdır. Kıskançlık gösterileriyle kimse kimseyi engellememeli, zevklerinin tadını kaçırmamalıdır. Dünyanın en doğal, en güzel eylemidir sevişmek. (Peki

ama ben, ya ben?)

3

Bir mızrak gibi saplandı beynime Aydın'ın son mektubu. Ve tam altı gün oldu yeni bir mektup gelmedi. İşine telefon ettiğimde de yoktu ama sekreteri çok samimi konuştu benimle. Sanki kırk yıllık dostmuşuz gibi, adımı bile ne güzel söyledi. (Ne çok duymuş demek ki Aydın'dan.) Peki nerede bu Aydın, nerelere gidiyor, ne yapıyor? Cinsel gereksinimlerini nasıl karşılıyor? Aydın imkanı yok herhangi bir kadına, yani genel kadına gitmez, titizdir, hastalıktan korkar. (Genel kadın, ne garip, ben de bir gün çok canım çekerse bir genel erkeğe gider miyim acaba? Yok gidemem, canım istemez, hem benim gitmeme gerek yok ki, bir kadın istemeye görsün, tüm erkekler genel.) Yarın uçağa atladığım gibi gitmeliyim yanına, ben geldiiiim diye kapısına dayanmalıyım. Ya evde bir kadın varsa, Allah kahretsin... (Baba bizim içimize bu tohumları sen attın, hepimize kol kanat gerdin, korudun, kimse bakmasın, kimse görmesin, kimse dokunmasın istedin. Bak şimdi bana, benim olanlara kimse bakmasın, kimse dokunmasın istiyorum. Dayanamıyorum benim olanlara bakılmasına... Benim olanlara baba, benim olanlara. Hem ben kimsenin olmayayım istiyorum, hem onlar benim olsun. Baba mutsuzum ben, mutsuz.)

* * *

Uzun süredir birisi bana telefon ediyor. Beni panelde dinlemiş, hayran olmuş. Yolda karşılaşıyormuşuz, aynı semtlerde oturuyormuşuz. Konserlerde, tiyatrolarda birlikte oluyormuşuz. Birkaç kez kapadım telefonu yüzüne, ama öyle tatlı,

yumuşacık bir ses ki. İki üç sözcük konuşuyorum artık, yapma etme, boşuna böyle şeylerle zaman harcama gibi şeyler söylüyorum. Bir gün masamda bir zarf buldum. İçinden bir tiyatro bileti çıktı. Yarım saat sonra da telefon çaldı. O ses, "tiyatroya gelecek misiniz?" diyor. "Siz mi yolladınız biletleri?" diyorum. O yollamış. "Yanınızda ben oturacağım, isterseniz benimle hiç konuşmayın, hiç ilgilenmeyin, ama yanınızda oturma duygusunu bana yaşatın ne olur," diyor. (Bu ses tanıdık bir ses, üstelik çok da tatlı bir ses.)

"Olur mu hiç, çocukluk etmeyin, ne saçma sapan davranışlar bunlar." Pencerenin camında kendi yüzümü görüyorum. Gözlerimin içi gülüyor, sesim cıvıl cıvıl, içim kıpır kıpır. (Güya bu genç sesli erkeğe kızmışım da onu azarlıyorum, sesimin tonundan anlayacak ne denli sapıttığımı.) "Ne olur, ne olur gelin, siz özgür ve yalnız bir kadın değil misiniz?" – "Özgür ve yalnız olmam önemli değil, istemem önemli (hayatım), ben böyle bir şey yapmak istemiyorum" (aslında çok istiyorum ve seni merak ediyorum, isteyip de yapamadığım için kendime kızıyorum. Ne olur gitsem, merakımı giderem, tiyatroyu izleyip çıksam, renkli bir gece geçirmiş olmaz mıyım?). "İstiyorsunuz, istiyorsunuz, sesinizden belli, beni görseniz daha da çok isteyeceksiniz." Çat diye kapatıyorum telefonu. Sersem şey. (Hiç de sersem değil, çok tatlı bir çocuk belli ki, üstelik yaklaşım biçimi de çok sevimli. Senin de hoşuna gittiği besbelli. Niçin bunu kendine bile itiraf etmekten korkuyorsun? Niçin Aydın'ın başka kadınlarla yatmasını hoş görmeye çalışırken bu çocukla konuşmaktan bile hoşlandığını gizlemeye çalışıyorsun? Sanki kendini Aydın'a ihanet etmiş gibi görüyorsun? Niçin her şeyi O'nun için doğal karşılarken, kendin en basit bir telefon konuşmasından bile utanıyor, kendini suçluyorsun, niçin bu konuşmaları ve olanlardan için için hoşlandığını kimselere anlatmadın?) Allah kahretsin, ne yapayım, kendimi onun kollarına mı atayım? (Hayır, hayır, atma, ama en azından duygularından ürkme, suçluluk duyma, rahat ol rahat.)

Saat akşamın altısı, daha iki saatlik işim var. Sekizde

çıksam, ancak dokuzda evde olurum. (Bilet tam karşımda, takvimin yaprakları arasında duruyor.) Saat yedi oldu, birazdan işim biter. (Bilet... orada... duruyor.) Saat sekiz. İşim çoktan bitti. Makyajımı yaptım, saçımı taradım. Birazdan çıkacağım. (Bilet.) Şimdi trafik tıkalıdır, bu yorgunlukla o kadar yolu, o sıkışık trafikte gitmek ne zor! Günlük yorgunluklarımız yetmiyormuş gibi bir de sıradan gerilimler. (Tiyatro, işime evden daha yakın.) Biraz daha geç çıkarım, hem yollar da açılır o zaman, evde yiyecek ne var acaba? (Oyunu da çok methediyorlardı.) Saat sekizbuçuk oldu, ani bir kararla yerimden fırladım, çantamı kaptım, bileti çektim takvimin yaprakları arasından, koşa koşa fırladım, "nereye gidiyorsun, beni de atıver bir yerde," diyenlere "tiyatroya," diye bağırdım koşarken. Arabama bindim. Kavşağa geldiğimde tüm kararlılığım bitmişti, elimi yavaşça çantama sokup bileti çıkardım, buruşturup camdan dışarı fırlattım. Eve gidecek yola saptım. "İhanetler acıları da birlikte getiriyor biliyorsun," diye bir vecize yumurtlayarak sadık bir kadının mutluluğu ile evimin kapısına anahtarı soktum. Saat dokuzbuçukta, sahanda yumurtamı yerken, telefon çaldı. "Gelmeyeceğinizi biliyordum, ama çok istediğinizi de biliyorum." Kapandı. Telefon elimde, koltuğa serildim, gülmeye başladım. Bir yerlerde duyduğum cümle geldi aklıma. "Hayatta en pişman olduğum şeyler, pişman olacağım diye yapmadıklarım ve dokunmadıklarımdır."

4

Bir gece okumaktan ve yazmaktan gözlerim yana yana eve döndüğümde, benden sonra işe alınan bilmemne müdürü adamın maaşının benden çok fazla olduğunu öğrenerek sinir

içinde elime kitabımı alıp hiçbir şey okuyamayınca ve o çok sevdiğim gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladığında, ne Aydın ne de telefondaki ses iki gündür beni aramayınca, ne uğruna, ne için, kim için gibi garip sorular takılıverdi aklıma. Ben gidiyorum dedim. İstiyorum ve gideceğim dedim. İstemek yapmanın yarısıdır diye söylendim. Yarın, hiç istemediğin bir ortam yerine, çok ama çok istediğin bir yerlerde bulunmak senin elindeyken, ne duruyorsun dedim kendime. Benden daha fazla maaşla işe giren herifle burun buruna, ondan nefret ederek, patrona çıkıp konuşayım mı diye kendi kendimi yiyip sonunda çıkamayarak (sen de kendini çok profesyonel sanıyorsun, değil mi?) gözüm telefonda, akşamki ıslak yastıklarımı düşleyerek yaşayacağıma, Amerika'ya giden bir uçağın içinde olmak da var. Bu da benim elimde. Hadi yap, ne duruyorsun?

Benden daha fazla maaş alan adamla karşılaşarak, arada bir patronla görüşüp suratımı asarak, sekreterimi uçak bileti peşinde koşturarak geçirdim ertesi günü. Ama ne o adama, ne patronuma sinirlendim. Karar vermiştim, karar vermenin ne büyük bir mutluluk ve sinir ilacı olduğunu biliyordum. Patronumun kapısından içeri daldım, "ben gidiyorum," dedim. "Nereye?" – "Amerika'ya" – "Ne demek bu şimdi?" – "Ne demek olduğu belli, üç gün sonra yola çıkıyorum." – "Yani anlayamadım, istifa filan etmediniz ya?" – "Şimdilik etmedim, iznimi kullanıyorum, dönünce konuşuruz." – "Bir sıkıntınız mı var?" – "Evet var ama şu anda keyfimi kaçırmak istemiyorum, dönünce konuşuruz." – "Peki işler...?" – "İşleri yardımcılarım sürdürebilir, beceremezlerse yeni gelen adam yapar." – "Peki gidin, dönünce konuşuruz sizinle."

Aydın'ı arıyorum, uçak biletim elimde, uykulu bir sesle çıkıyor telefona. "Nerelerdesin? İki gündür mektup alamadım senden." – "İnsaf" diyor, "iki günde bir yazıyorum, takılmıştır bir yerde". "Aydın, Aydın geliyorum oraya..." Hiç ses seda çıkmıyor, "Aydın, Aydın!" – "Geliyor musun? Ne zaman?

Buraya mı?" – "Evet, üç gün sonra yola çıkıyorum." – "Harika," diyor, sesi titriyor (mu), acaba sesi neden titriyor? Hiç mutlu olmadı gibi. (Bıktım artık senin bu güvensizliğinden, bir kez olsun boş versene, düşünmeden yaşasana!) Hayır hayır, mutlu oldu, sesi de mutluluktan titredi. Şu anda yaşamımdaki en önemli olay Aydın, yani aşk. Ne iş, ne aile, ne dostlarım, tümü geri plandalar. Beni seviyor mu, unuttu mu, özledi mi, istiyor mu, bekliyor mu, mu mu mu... Sanıyorum tüm kadınlar böyle, aynı benim gibi, akılları fikirleri yaşamlarındaki erkekte. O özlerse özleniyorlar, o beğenirse güzeller, o seviyorsa seviliyorlar, o üzerse üzülüyorlar, o okşarsa okşanıyorlar... Acaba erkekler de böyle mi? Onların da yaşamlarındaki ilk konu, aşık oldukları kadın mı? Aradı, aramadı, seviyor, özlüyor diye düşünüp duruyorlar mı? Hiç bilmiyorum, hiç bilemiyorum ki!

Yatıyorum, makyajımı silmiş, çocuk gibi yüzümle, dizlerimi karnıma doğru çekip, büzülmüş, baş parmağımın boğumu dudaklarıma değiyor... Aylar var, kaç ay geçti baş parmağımın boğumu hep ağzımda. (Ama emmiyorum.) Birileri gelmeli, bana sımsıkı sarılmalı, saçımı okşamalı, isterse olanca ağırlığı ile üzerime yatabilir, istemezse yatmasın, ama bir el, bir saç, bir beden istiyorum. (Canım isteyince olmalı, istemeyince gitmeli.) Dokunsun biri bana, dokunsun, okşasın, bir başka tenin sıcaklığını duyayım, bırak bırak, seks olmasın, dokunsun. Sevdiğim kişi bana dokunsun. (Şu anda kim olursa olsun, biri dokunsun, biri beni okşasın, şu anda kim olursa olsun, kim, kim...)

Elim boynumda, boynumu sıkıyorum, elim omuzlarımda, kollarımda... Uykuya dalarken, dokunulmak istiyorum.

5

İnanılır gibi değil ama uçaktayım. Dört saattir uçuyorum. İlk

durak üç saat sürdü, şimdi yedi saatlik bir uçuşun ilk saati bitti. İnanılmayacak bir şey daha oldu, uçağın birinci sınıf bölümündeyim, patronum sekreterime direktif vermiş, turistik bölüm biletini birinci sınıfla değiştirmiş. Hep böylesinizdir işte siz, kullanır kullanır, kullanırken de bizim sizsiz yapamayacağımızı düşünürsünüz. Siz bize bir yer vermişsinizdir, biz de size borçlu gibi, teşekkürler etmemiz gerekerek doldururuz o yerleri. Hiç düşünmezsiniz bir adam nasıl yetişmiştir, böyle bilgili, işine bağlı, sadık, dürüst adam bir işyerinde kaç tane bulunur? Neden bunlara gereken önemi vermezsiniz, ta ki gidecekleri kulaklarınıza fıslandığı güne dek?

Durmadan bir şeyler ikram ediliyor, şampanya ile başladık, viski ile sürüyor, üzerine bir de şeri içeceğim, keyif benim değil mi, biraz sarhoş olmak istiyorum, çünkü uçmaktan hiç hoşlanmıyorum, çünkü bu benim ilk uzun yalnız yolculuğum, çünkü her şeyden ürküyorum. Havaalanı nasıldır, ya inince yolumu kaybedersem, ya valizlerin alınacağı bölümü bulamazsam, ya Aydın'ı göremezsem, yanlış yerlerden dışarı çıkarsam... Ya uçak sallanırsa, ya motoru bozulursa, ya fırtına çıkarsa, dev bir uçak bu, tuvalete bile gidemiyorum, ya o anda uçak sallanırsa, ya hava boşluğuna rastlarsak... Birinci sınıf kısım zaten çok küçük bir bölüm, benimle birlikte üç kadınız, biri eşi ile, biri de kalabalık bir erkekler grubunun içinde, adamlarla tanışıyoruz, bir bilgisayar firmasının elamanlarıymış, iş için gidiyorlarmış, ne kadar korktuğumu, her bir düdük sesinden, ses değişikliklerinden ne denli etkilendiğimi belli etmemek için canım çıkıyor. Bir saattir elimde kitap, okuyor gibi yapıyorum, daha üç sayfasını bitirebildim.

Uçaktaki üçüncü saatim de bitti. Beyaz şaraplı nefis bir yemek yemişim, şimdi konyak ve kahvemi içiyorum, çikolata da var, kulaklığımda klasik bir caz parçası. Zaman zaman klasik müzik kanalını çeviriyorum, orada da Bach çalıyor. Başım hafiften dönüyor, yaşadığım her anın, her notanın,

her yudumun tadını çıkarmak istiyorum. Mutluluğu ağzımın içinde yuvarlanan konyağın yakıcı tadı gibi tatmak istiyorum, yoğun yoğun. İnsanın kendi mutluluğunu kendinin yaratması ne güzel, ne gerçek bir sevinç! Kimse değil, ben yaptım her şeyi, ben.

Başım hafiften dönüyor, konyağını ve müziğimle başbaşayım, daha önce de bu tür yolculuklar yapmıştım, Gürkan'la, ama zevkten hiç bu denli sarhoş olmamıştım, üstelik yalnızken. (Hayır, hayır, o zaman da mutluluktan uçuyordun ama unutma, insan son mutluluk en büyük mutluluktur sanıyor hep.) Aydın'la karşılaşmamızı düşünüyorum, eve girer girmez nasıl atılacağız birbirimizin kollarına kimbilir, nasıl öpeceğiz birbirimizi deliler gibi... Sımsıkı sarılmışım ona, kokusunu içime çekiyorum, o güzelim, kolonyasız, sıcacık erkek kokusunu. Uzun uzun sarıldıktan sonra beni yere yatırıyor, yine üstümde, oh, ne güzel yine üstümde, ağır ve sıcak ve yumuşacık ağzı. Zaten başım dönüyor bir de o, bayılacak gibi oluyorum, dakikalar geçiyor, sarsılıyorum, sarsılıyorum, tüm bedenim gerilmiş... "Film başladı, kanalınızı bire ayarlarsanız, sesleri duyabilirsiniz," diyor hostes.

6

Uçak indi, son saatlerdeki rahatlılığımdan eser yok. Kimbilir havaalanı ne kocamandır? Ya Aydın'ı göremezsem? Olsun nasıl olsa adresini biliyorum. Korkmama hiç gerek yokmuş, havaalanı gerçekten çok büyük ama her şey çok düzenli. Pasaport polisleri hepimizi bir çizgi üzerinde bekletip tek tek çağırıyorlar, hiç de nazik değiller. İşte şu kapının arkasında Aydın var. Birazdan göreceğim, boynuna sarılacağım, o ayrıldığım gecenin acısını çıkaracağım, onu hiç bırakmayaca-

ğım.

Aydın yok, sonsuz bir kalabalık var sanki, ama Aydın yok, her gördüğüm erkeği o sanıyorum, o yok. Ben ne yapacağım şimdi, hangi kapıdan çıkacağım, otobüsü nasıl bulacağım, taksi durağı nerededir... Vay vay vay kim gelmiş bakalım, kim gelmiş? Bir el valizime sarılıyor. Dönüyorum, Aydın. O mu bu? Bıyık bırakmış, saçları da bir garip, arkaya doğru taranmış. Elimi uzatıyorum, tokalaşıyoruz. Eğiliyor, iki yanağımdan öpüyor, ben de onu öpüyorum. "Hoş geldin!" – "Hoş bulduk!" – "Nasıldı yolculuk, korktun mu?" – "Çok güzeldi, hiç korkmadım, biraz başım dönüyor, yorgunum." – "Şimdi eve gidince bir şeyciğin kalmaz." Valizlerim elinde yürümeye koyuluyor, ben de arkasından. "Bakalım buraları sevecek misin?" gibi bir şeyler söylüyor yürürken. Bakalım buraları sevecek miyim, bakalım seni sevecek miyim, bu bıyıklı, saçların arkaya taralı seni, bu Amerikalı gibi kendinden emin, koşturan seni, bu pis bıyıklarınla, şakakları kırlaşmış zampara saçlarınla, bu bana karşı soğuk tavrınla... Seni sevecek miyim? (Gelmez olsaydım.) Arabasına biniyoruz, put gibiyim, elimi tutuyor, bıyık bırakmışsın, ya evet, sevmedin mi, bilmem, değişik geldi. Alışırsın, herkes çok beğendi (tabii Amerikalı köylü kızlar bayılmıştır), beğenmediysen keserim (ben gidince yine uzatırsın), bak burası ünlü bilmemkaçıncı cadde, burası da dünyanın en yüksek binalarından biri, bizim evimiz de tam şurayı dönünce, işyerim de biraz ötede (bizim evimiz mi dedi, siz kimsiniz?).

Eve girdik, valizleri yere koydu. "İki valizim var ama merak etme, yerleşmeye gelmedim, bir tanesi boş, alışveriş ederim diye getirdim." Tam omuzuma dokunmuşken buz gibi kaldı. "Ne demek bu şimdi?" – "Hayır, yani... Çok kalamayacağım demek istiyorum. Biliyorsun işlerim çok ağır." – "Evet ama bunu söylemenin sırası mı?" (Benim de saçlarım kısa, acaba o da beni yadırgadı mı?) "Aydın, lütfen, çok yorgunum, şaşkınım. Acaba gelmemeli miydim?"... Ağlamaya başlıyorum, kendimi bir koltuğun üzerine atıyorum. "Neden

böyle oldum Aydın, bilmiyorum." (Bu ne biçim koltuk böyle, koskocaman bir şey, koyu kahverengi deriden, ne kadar kasvetli bir ev bu, her şey kahverengi, donuk, ağır, acaba kendi mi aldı eşyaları, yoksa mobilyalı mı verdiler evi?) "Sinirlerin bozulmuş senin." Saçımı okşuyor." Dinlen biraz, bak kaç saattir uykusuzsun, gel sana odanı göstereyim, valizlerini aç, bir duş al, yat uyu, ben de işe gidip geleyim." Başımı yavaşça kaldırıp yaşlı gözlerimle bakıyorum yüzüne (nefis bir film karesi olurdu bu). Ben uyuyacağım, o işe gidip gelecek. "Peki Aydın." Yapayalnız kalıyorum bu çirkin evde. Aydın bıyıklarını kesse, bir de saçını yandan ayırsa, her şey düzelecekmiş gibi geliyor.

Düşler ve gerçekler diye söylenerek, yatak odasına yürüyorum, uçaktaki düşlerim bile yabancılaşıverdi çabucak. Zaten düş kurmak benim yaşımdaki bir kadına yakışır mı?

7

Tam üç saat uyumuşum. Evde çıt yok, Aydın daha dönmemiş. Ben nerelerden geldim, işimi yitirmek pahasına ona koştum, ne düşler kurdum, gelir gelmez bırakıp gitti, üstelik üç saat geçmiş, hâlâ yok. Bu kez hıçkıra hıçkıra, haykıra haykıra ağlamaya başlıyorum. Onun yastığı ıpıslak ama hiç de mutlu bir ıslaklık değil bu. Ağlaya ağlaya, yorulup tükenip yataktan fırlıyorum. Yüzüm gözüm şişmiş, kıpkırmızı, hâlâ içimi çekiyorum. (Kendine gel kızım, dünyanın sonu gelmedi ya, erkek mi yok, o seni istemiyorsa sen de onu istemezsin, New York'u görmüş oldun işte, fena mı?) Ama ilk kez terkediliyorum, bunun acısına nasıl dayanırım ben? Birisini severken terkedilmenin acısı ne korkunçmuş, yüzümü pudralayıp, makyajımı tazeleyip salondaki koltuğa oturuyorum,

düşünüyorum, koltuğun minderleriyle oynarken gözüm birkaç saç parçasına takılıyor, saç da değil, tüy ya da kıl bunlar, minderin arasına sıkışmışlar, oldukça çoklar. Bir an dünya durdu sanıyorum, tıkanıyorum. Bu kıl parçaları tüm olanları aydınlatıyor. Aydın beni aldatıyor, burada, bu kanapenin üstünde bir kızla yatmış, sevişmişler, kılları, saçları minderlere saçılmış. Erkekler bu konuda aptal oldukları için de bunları temizlemeyi düşünememiş. Kalbim durmadan, bu işkenceyi daha fazla çekmeden, çekip gitmeliyim buralardan, güçlü bir kadınım ben, bu acının da üstesinden gelirim, madem ki o alçak adam (ben telefondaki çocukla konuşmayı bile ihanet sanırken) bana bunları yaptı, devamlı bir ilişki kurdu, o kızla bu evde yaşadı (geçici bir ilişki olsaydı bana ne, gıkım bile çıkmazdı), hemen çıkmalıyım bu evden ve güçlü olmak için planlara başlamalıyım.

Kapı açılıyor, Aydın içeri süzülüyor, pis bıyıkları, zampara saçları, işadamı çantasıyla, karanlık koltuğun üzerine atıyor kendini. "Seni uyuyor sanıyordum, çabuk kalkmışsın." Bir çizgi gibi kısılmış Çinli gözlerimle bakarak, "Aydın, ben hemen gidiyorum," diyorum. "Ne oluyor Tanrıaşkına, nereye gidiyorsun, nedir bu tavrın geldiğinden beri, zorla mı getirdim seni buraya?" diye bağırıyor. Sesim giderek yükseliyor, yükseliyor. "Zorla getirmedin, ben geldim, çağırmak aklına bile gelmedi senin, koltukların üzerinde sevişmekten, beni çağırmayı düşünemezdin tabii, gidiyorum ben, geldiğim gibi gitmesini de bilirim." – "Kızım, yavrum, ne sevişmesi, ne koltuğu, ne oluyor sana, şu dakikalarda bunları mı konuşacağız, anlat bakayım, nedir senin derdin?" Anlatıyorum, tüm düşündüklerimi, duyduklarımı, kuşkularımı anlatıyorum. Gülmeye başlıyor, yanıma oturuyor. "Bakayım, hangi tüyler, hangi kıllar? Deli sevgilim benim, ayrılık sinirlerini iyice bozmuş, yavrucuğum, kaç aydır burada oturuyorum da şu kılları yeni gördüm biliyor musun? Bu eşyalar benim değil ki, mobilyalı tuttum evi, bir de burada eşya satın almakla mı uğraşacaktım sanıyorsun, ne yapacağım, ne kadar oturacağım

belli bile değil. Ne geniş bir düş gücün var, demek bunlar, sevişme kılı... Belki başka şeylerdir. İnsanların sevişirken bu kadar tüy döktüğü de görülmemiştir hani. Seni bırakıp gitmeme gelince, yorgun ve sinirli görünüyordun, ilk karşılaşmamızı başka biçimde düşlemiştim ben. Tatsız bir şeyler olmasın diye gideyim dedim, sen uyurken gelip yatağa süzülecektim yavaşça."

Sıkıca sarılıyor, boynumu kulağımı öpüyor, saçlarımı okşuyor uzun uzun. Bedenimdeki gerginlik eriyor. Boynumdan aşağıya kayıyor dudakları. Elimi alıp omzuna koyuyor, enseme dayıyor dudaklarını, sımsıkı kenetleniyor ellerim sırtında. O tüylü koltuğun üzerinde deliler gibi öpüyoruz birbirimizi, canım, canım sevgilim, bu anı nasıl özledim bilsen diyor, gözyaşlarımız birbirine karışıyor, ıslanıyor her taraf.

8

Onbeş gün kuş gibi uçup gidiyor. İkinci hafta o da izin aldı, birlikte kenti geziyoruz. Sinemalar, müzikaller, kulüpler çocuklar gibi mutluyuz işte. Yorulduk, biliyorum, ama geçen her saniye bir kez daha yaşanmayacak ki! Dünyanın en ünlü müzisyenlerinin çaldığı bir kulüpteyiz, ne inanılmaz bir müzik bu, ne inanılmaz bir mutluluk içindeyim, gözlerimi kapıyorum, şu dakikaları çok yoğun duymak istiyorum. Müziğin her notası gibi kayıp gittiğini, bir cenazede hissettiğimiz duyguları yaşıyorum, çünkü piyanodan çıkan her ses, flütten duyulan her nağme işte ben de gittim, bu nota bir daha böyle çalınmayacak, sen de bu anı bir daha yaşamayacaksın diyor. Ah şu ölümlü dünya, diyorum aynı cenaze törenlerindeki gibi, hiçbir şey için üzülmeye değmez... Yaşa, yalnızca yaşa,

yaşadıklarından tat al, olur olmaz şeyler için dertlenme. Yaşarken mutlu olman için yapman gereken tek şey, savaşmak... Savaşarak pek çok şey edinmelisin ki, onlar sırası gelince seni mutlu etsin, güçlü kılsın.

* * *

Ne olacak, ne bitecek, sonumuz ne, bundan sonra ne yapacağız düşünceleri aklımdan bile geçmiyor. (Bunlar aklından geçerse yaşadığın anlardan dolu dolu zevk alamazsın ki!) Sonsuzlukta yaşar gibiyim. Ne kadar çok konyak içmişiz, yerimden kalkamıyorum. Aklım yerinde ama sanki bu kollarla bu bacaklar benim değil... İki kişi koluma giriyor, arabaya doğru gidiyoruz, sürekli kıkır kıkır gülüyorum, ama bilincim yerinde ve hiç sarhoş gibi görünmediğimden eminim. Ben hiç sarhoş olmam, kanımın son damlasına kadar savaşır, içkili olduğumu kimseye belli etmem. Şimdi de etmeyeceğim ama şu ayaklarım neden uyuşmuş gibi. Koluma-daki adama, "biliyor musunuz ben hiç sarhoş olmadım hayatım boyunca," diyorum. Hem de mükemmel bir İngilizceyle. Eve geldiğimizde asansörün içine oturuyorum, "bu küçük yeri çok seviyorum, ne olur bu gece burada yatalım" diye tutturuyorum... Aydın da içkili, beni nasıl kollarımdan tutup eve soktu, bilmiyorum. Evdeki divanın üzerine yıkılırken Aydın'ın boynuna sarılıyorum, katılırcasına gülüyorum, hiç durmadan. Birden bunun gülme olmadığını anlıyorum, boğulurcasına ağlıyorum Aydın'ın kollarında. "Aydın beni seviyor musun, beni aldatıyor musun, ne düşünüyorsun, ne yapacaksın?" diye bağırıyorum. Aydın beni okşuyor, öpüyor, kollarında tutuyor uzun uzun. Onun boynuna sarılmış, yüzümü kolunun altına sokmuş, hüngür hüngür ağlıyorum...

* * *

Sabah kahvaltıyı hazırlamış. Mis gibi ekmek kokusu ile uya-

nıyorum. Yorgunum, başım ağrıyor, yüzüm gözüm şiş, çirkinim... Aydın ekmeğime tereyağı sürerken, "şu olaylarını çözmüş, kendinden emin, ünlü ve güçlü kadına bak! Bir çocuk kadar güvensiz, yalnız ve endişeli," diyor. Başka bir şey konuşmuyoruz.

9

Onunla ilk kez bu denli uzun süre aynı evde yaşıyoruz. Gerçek bir konuk gibi davranıyorum, kendi evimde yaptığım gibi gazetelerimi, kitaplarımı, giysilerimi sağa sola saçmıyorum, yemek yer yemez sofrayı topluyorum. Yemek filan pişirmiyorum doğal olarak, zaten o da evde yiyeceğimiz zamanlar hazır bir şeyler alıp kendi hazırlıyor mutfakta. Her birimiz kendi işimizi yapıyoruz, yardımlaşmıyoruz çünkü herkesin yapması gereken şeyler var ve bunlar yapılıyor. Ama doğrusu o da tam bir ev sahibi gibi. Beni mutlu etmek için çabalayıp duruyor. (Birlikte yaşamayı unutmuşsun, bak hiç de fena değilmiş, saygı ve sevgi olunca, iki akıl biraraya gelince ne güzel yürüyor her şey)

Aydın'ın sekreteri de çok şeker bir kız. Biraz rüküş, biraz deli dolu, biraz da yeni evli ve ressam kocasına deli gibi aşık. (Böyle bir kızla karşılacağımı bilseydim, o kıskançlık krizlerini yaşar mıydım hiç? Neden duyguların çok ani harekete geçiyor, neden bekleyip, iyice öğrenip, ondan sonra davranmıyorsun, boşu boşuna kendini yıpratıyorsun? Kusurlarını biliyorsan, neden düzeltmeye çalışmıyorsun?)

Nefis bir "son gün" yaşıyoruz. En güzel yerlerde en güzel yemekleri yiyor, en güzel öpücükleri tadıyoruz. Bir tepsi kadar büyük yemek tabağının içindeki dev istakozun son etlerini de yutmaya çalışırken, "iyi ki gidiyorum Aydın, bak-

sana, iki kilo aldım 15 günde," diyorum. "İyi ki gitmiyorsun," diyor. "Sana çok alıştım, sen insanda alışkanlık yaratıyorsun, hem sinir bozucu bir yanın var hem de senden vazgeçmek kolay değil, keşke burada kalabilseydin." Artık kalırım, kalamam tartışmalarına girmek istemiyorum. Onunla yaşamak çok güzel ama bu sorunu aklımdan çıkaralı çok oldu. Yanıtlamıyorum, yanıtlamayacağım. (Çünkü düşünmek istemiyorsun, çünkü birçok şeyden kaçıyorsun!) Ama Aydın'ın bıyıksız yüzüne, yana taranmış saçlarına bayılıyorum. Yine benim eski Aydın'ım işte. Bilinçli, temkinli, soğukkanlı, güvenilir. Arkadaşları nasıl da alay ettiler, kadın sözüyle bıyığını kesti diye. Etsinler, bu onların ilkelliği, benim onu beğenmem onun için önemliyse, neden yapmasın?

(Ama erkekler için kadın sözüyle hareket etmek küçültücü bir şeydir. Belki gururu incinmiştir. Öyle kötü sözler söyledin ki adama!)

"Ben içimden gelenleri söyledim, yapay mı davransaydım? Hem Aydın o kompleksli erkeklerden değil, dert etmez böyle şeyleri."

(Sen öyle san. Her şeyi içine atıyor, belli etmiyor, ya sonra acısını senden çıkarmak isterse.)

"Sen kötü, kuşkucu, güvensiz bir insansın, senden hoşlanmıyorum ve benim mutsuzluklarımın nedenisin."

(Sen öyle san, ben olmasam mutsuz olurdun aslında.)

10

"Sen beni havaalanına götürmemiştin," diyor Aydın. "O farklıydı," diyorum.

"Neresi farklıydı, ben senden daha zor durumdaydım, her şeyimi bırakmış, yepyeni bir yaşama gidiyordum." –

"Hayır ben yapayalnız kalıyordum ve giden, beni bırakan sendin, çok acı çekiyordum, sensiz yaşayamayacağımı sanıyordum.", "Yaşayabildin ama, değil mi?" – "Evet, yaşadım tabii, sen nasıl yaşayabilmişsen ben de öyle yaşadım." – "Artık şu sen ben davalarını bıraksan, bak sevgilim, bunu çok sık söyletme bana çünkü yinelenince tadı kaçıyor, ben seni istiyorum. (Neden acaba yinelenince tadı kaçıyor, neden bu sözü zor söylüyorsunuz böyle?) Biliyorum sen de beni seviyorsun. Tamam anladık, kendini kanıtladın, kimselere gereksinim duymuyorsun, gördün işte, güzel bir yaşam var burada, niçin benimle birlikte kalmıyorsun? (Bu elli kanallı, şişko, dünyadan habersiz sandviç ülkesine güzel yaşam diyor) Evleniriz, burada kalmak problemin de olmaz." (Benim alnıma yazılmış bu, tüm evlenme önerilerini arabada alacağım herhalde.)

Artık evlilik sözcüğü beni hiç heyecanlandırmıyor, böyle bir istekte bulunulması da... (Peki neden duyar duymaz kalbin düşecekmiş gibi oldu ve yüzün kızardı?) Alaylı bir sesle yanıtlıyorum, "aman Aydın, evlenme önerisi mi bu şimdi, delirdin mi sen, durumumuz buna uygun değil ki, hem bu yaştan sonra..." (İyi ki heyecanlandırmıyor.) "Ben ciddiyim, dalga geçmiyorum, bizim gibilerin arasında evlilik bir problem olamaz, gördün işte, şu onbeş günde hiç sorunumuz çıktı mı? Sana son kez söylüyorum, git, düşün ve beni ara. Bak ben güzel sözler söylemesini hiç beceremem (sanki marifet beceremememek) ama senden çok hoşlanıyorum, sen insana buz gibi soğuğu, ekvator sıcağını, siniri, sıkıntıyı, sonsuz neşeyi, huzuru, arzuyu birarada yaşatıyorsun. Hem sen benim en iyi dostumsun, nereden bulurum senin gibisini." Ne güzel sözler bunlar, ayrılacağımız kapıya geliyoruz, çoğu kişi birbirine sarılmış öpüşüyor, biz de... Gözlerimiz kırmızı, yaşlı. Ağlamıyoruz, ikimiz de sonun iyi biteceğine inanmışlığın rahatlığı içindeyiz. Keşke daha önce onu geçirmeye gitseydim, ayrılık anlarının da ayrı bir zevki varmış meğer. Son kez dönüp bakıyorum, iri yarı zenci polisin önünden geçerken. El sallıyor ve kesinlikle ağlıyor.

11

Aydın'lı günlerimi düşünmek bir ay kadar idare etti beni. Film şeridi gibi tek tek yaşadım her dakikayı... (Kıskançlık krizlerinin dışındakileri tabii.) O ağlamalarımı, aptal kadınlar gibi davranışlarımı hiç düşünmedim. O kötü şeyler pıtır pıtır girdiler güzel günlerin arasına, dolaşıp durdular beynimin içinde ama hiç aldırmadım. O aptallıkları yaptıktan sonra, onların beynime girmemeleri için çabalamam daha da sersemce oluyor. Dayanamadım, Gül'e anlattım tüm olanları. Nasıl kınadı beni, sanki kendisi hiç abuk sabuk şeyler yapmıyormuş gibi nasıl ayıpladı. İnsanın dış görünümü olumlu, akıllı, konuşmaları, davranışları mantıklı olunca, her anlamsız davranış iyice koyulaşıyor, belirginleşiyor. Dışardan bakınca dört dörtlük görünen bir insanın kendi iç çelişkileri, iç savaşımı olamaz mı? Ben de bunları yaşıyorum işte, üstelik yaptığım her yanlışlığın bilincindeyim, kendimi düzeltmeye çalışıyorum, örneğin Aydın'a yaptıklarımdan son derece utanıyorum. Ama yaptım işte.

* * *

İşe bir döndüm ki, sekreterim yokolmuş. Yalnızca ofisten değil, yeryüzünden uçmuş gitmiş sanki, kaçmış. Evini, ailesini, kocasını, çocuklarını, her şeyi bırakıp gitmiş. İnanamadım, o çekingen, süklüm püklüm, ürkek kız nasıl olur da kaçma cesaretini bulur kendinde? İlk geldiği günü anımsıyorum, ürkekliği hoşuma gitmemişti ama her işi yapacağına inanmış, başarılı olmaya karar vermiş bir görünüşü vardı. "Hayatımı kazanmam gerek, param olmalı, ilerde ne olur ne olmaz, şimdi kocamın eline bakıyorum," demişti. Ben de sevmiştim bu kararlı sözlerini ve başlamıştı işe. Sonra onunla dost olmuştuk, öğle tatillerinde yemeğe birlikte gidiyor-

duk, hatta bir gün onu bara götürmüştüm, içki içmiştik, o da anlatmıştı...

ZELİHA

Dokuz yaş mı desem, on yaş mı, ta o zamanlardan evliliğe programlanıyor bu kız, Zeliha. O yaşlarda başlıyor annesinin ona çeyizler düzmesi, o da o zamanlardan beri kendi çeyizleri için yardım ediyor annesine. 13 yaşlarındayken, ablası ilk çıkan taliple evlenip gidince içi cız ediyor Zeliha'nın. Hele ablasının evindeki o divan örtülerini, çiçekli perdeleri, dantelleri, buzdolabının üzerindeki örtünün kumaşından yapılmış perdeleri, yatak odasındaki makrame abajuru ve yatağın iki tarafındaki komodinleri, komodinin erkek tarafında olanının üzerindeki sigara tablasını, kadın tarafında olanın üstündeki kağıt mendil kutusunu, çamaşır dolabındaki lavanta torbalarını, sandık odasındaki dikiş makinesiyle ütü masasını görünce, nasıl sızlıyor yüreciği...

Çeyizler düzülüyor Zeliha'ya, bir de bakıyor ki, sandıklar dolaplar taşıyor, naylon gecelik modası çoktan geçmiş, pamuklular çıkmış. Camları gözetler oluyor koca koca diye. Annesi neler yapmıyor ki kızına koca bulsun diye... Bir kere kabul günlerine hep Zeliha'yı da götürüyor. Eve konuk geldiğinde, keki, pastayı Zeliha'ya yaptırıyor, nasıl becerikli olduğunu konuklarına övüp duruyor. Öyle oluyor ki Zeliha sonunda, vallahi zeytinyağlı lahana dolmasını bile, annesinden iyi yapıyor. Ama gelin görün ki, onsekizi bitiriyor Zeliha da, bir kısmet çıkmıyor hâlâ. Zeliha'cık geceleri ağlayıp duruyor yatağının içinde. Neredeyse küçük kız kardeşine bir kısmet çıkacak, o hâlâ evlenemiyor. Çirkin de değil ki... Kıvırcık kara saçları son günlerde moda da oldu üstelik. Neyse efendim sözü uzatmayalım, günlerden bir gün manifaturacının oğlu, Zeliha'ya haberci yollamıyor mu? İşe bakın siz, Zeliha her Allahın günü köşebaşındaki manifaturacıya

gider de bir kez olsun görmemiş adamın oğlunu. Aile uçuyor sevinçten tabii. Hemen gün saptanıyor, iki aile görüşüyor, Zeliha onlara kahveler, kekler ikram ediyor. Haftaya bugün delikanlıyla buluşmalarına karar veriliyor. Ailece çay bahçesine gidilecek, Zeliha ile Müfit ayrı masalarda oturabilecek. Önce Zeliha'lar gidiyorlar, beş dakika sonra Müfit'ler geliyor. Zeliha gözlerine inanamıyor, Müfit nerede diye bakınıyor, göremiyor, sonra o yanlarındaki çocuğun, çok kısa boylu, yuvarlak gözlüklü olanının, hani o dükkandan mal alırken gördüğü çocuğun Müfit olduğunu anlayıveriyor. Anlayıp da ne yapsın zavallı, kudretli babasından ve kararlı annesinden çıkan buyrukla yandaki masaya geçiveriyorlar. Geçiş o geçiş... Çocuk çok heyecanlı, dükkana gelen müşterilerle olan ilişkilerini anlatıp duruyor. "Ama sen başkasın," diyor Zeliha'ya. (Burasını yüzü kızararak söylüyor, çok zorlanıyor ama sürdürüyor.) Zeliha'dan çok hoşlandığını söylüyor, "ama doğrusu senin de benden hoşlandığın kesin, öyle değil mi, hani geçen gün iplik alırken, gözlerimin içine dikkatle bakmıştın ya... İşte bu bana cesaret verdi de haberci saldım size."

Zeliha Müfit'i hiç dinlemiyor. Müfit'in bu kadar kısa boylu (Zeliha'dan bile kısa), bu kadar gözlüklü, bu kadar geveze olmasına da hiç aldırmıyor. Aklı fikri çiçekli perdeli, (karanlık da olsa olur) içinde babasının ve annesinin yaşamadığı minicik bir evde. Kendini bu eve çok yakışmış görüyor. Dikiş makinesinde çıkır çıkır dikiş dikip, sonra oturmalı ütü masasına gidip diktiklerini ütülüyor. Giysilerini biçerken kollarını kısa, yakalarını da iyice oyuk yapıyor. Ondan sonra da kalkıp iki kişi için zeytinyağlı dolmalar sarıyor. O sırada Müfit, "hani sen gözlerimin içine dikkatle bakmıştın ya o gün" diyor. Zeliha'nın içi titriyor. Aslında hiçbir gün Müfit'in gözlerinin içine dikkatle bakmamıştı, onu fark bile etmemişti ama ne önemi var, yaşamında ilk kez bir erkekten böyle sözler duyuyor, Müfit onu beğeniyor.

Zeliha ile Müfit onbeş gün içinde evleniyorlar. Müfit ba-

basının tek oğlu; babası depo olarak kullandığı bodrum katını boşaltıyor, boyuyor, dayıyor, döşüyorlar (keşke karanlığa razı olmasaydım diyor Zeliha), yatak odasını kız tarafı tabii, salonu da erkek tarafı yaparak, çeyizleri ve Müfit'le birlikte o evde yaşamaya başlıyor Zeliha...

İlk günleri büyük bir koşuşturma içinde geçiyor Zeliha'nın. Evin içinde büyük bir kalabalık, anneler, teyzeler, halalar, çiçekli perde modası yokmuş da şimdi çok güzel çizgililer varmış, kayınvalde çizgili perdeleri alıp takıyor salona, anne de kadife koltukların baş kısımlarıyla, kollarının üzerine örtüler seriyor. Zeliha anne artık bunların modası yok dese de, evladım ne kadar pahalı şeyler almışlar kirlenmesin diyor. Günler geçip tüm o kalabalık eridiğinde Zeliha evine bakarak hiç böyle bir yer düşlememiştim diye düşünse de asla ağlamıyor, günlerce gecelerce bir şeyler dikiyor, örüyor, yemek yapıyor.

Müfit'e gelince, o Zeliha'yı çok seviyor. Manifaturacı dükkanında gece olsa da Zeliha'yı kollarıma alsam diye iç geçiriyor. Akşam eve geldiğinde Zeliha'yı mutfakta buluyor, içi gidiyor beyaz kollarına, tombul kalçalarına. Bir türlü içerde oturamıyor, gidip gidip dokunuyor kıza. Bir keresinde el atacak oluyor, sinirleniyor Zeliha, git işine, çekil diyor. Müfit de karısının utangaçlığına bir kez daha bayılıyor, daha çok canı çekiyor. Zeliha Müfit'den hiç hoşlanmadığını henüz anlayabilmiş değil. Mutfakta yemek yaparken gelip dokunmasına sinirleniyor. Neden sinirlendiğinin de farkında değil. Bu gibi durumlarda tüm kadınlar sinirlenir sanıyor. Yüzlerce kadının kocam gelse de mutfakta bana sarılsa, yere yatırıp arzuyla sevişse diye beklediğini hiç bilmiyor.

Geceleri ise, erkenden yattıklarında, kocası geceliğini yırtarcasına çıkartıp memelerine el attığında, ne yapacağını şaşırıyor. Bir süre sonra içinde bir şeyler kıpırdıyor ama, o kadar işte. İlk başlarda kocasının hırıltılar içinde boşalmasından mutluluk duyuyordu, şimdi buna da sinirleniyor. Müfit her gece yatağa girmek için ne denli sabırsızlanıyorsa,

Zeliha da o denli ürküyor, sıkılıyor.

Zeliha zaten her şeyden sıkılıyor... Haftada bir evine gelen konuklardan, kayınvaldesinin ortalığı inceleyişinden, kalın gözlüklü, kısa boylu Müfit'e bakıp bakıp benim aslan oğlum demesinden, kadife koltuklardan, buz gibi evden, soğuk gecelerde yataktan kalkıp yıkanmak zorunluluğundan, lahana dolmalarından, çizgili perdelerden, her şeyden sıkılıyor.

Ama günlerden bir gün, Zeliha tam her şeyden sıkılıyorken, inanılmaz bir şey oluyor. Zeliha adet görmüyor. Zeliha bundan böyle gebe. Bu kez pembe hırkalar, mavi patikler, mavi mi yoksa pembe mi beşikler, kenarları oyalı zıbınlar, mikili, ördekli yatak örtüleri devri başlıyor. Zeliha mutluluktan uçuyor. Kız bebek, doğduğunda tıpkı Müfit'e benziyor, saçlı bir bebek bu ve kaşlarının üzerinden başlıyor saçları. Ağzı da kocaman. Zeliha ile Müfit bayılıyorlar kızlarına, anneanne ve babaanneler de bayılıyorlar torunlarına. Bundan böyle evde bir curcuna başlıyor. Konuklar, konukluklarını yitirip geldikleri evi hiç terketmiyorlar. Keşke beşik örtülerini mavi yapmasaymışız, çocuk kız oldu baksanıza diyor, kayınvalde, bebeği seviyor ama çok üzgün, Zeliha'ya bakıyor kızgın kızgın, benim aslan oğluma kız çocuk doğurmaya utanmadın mı der gibi. Zeliha kız bebeğini çok seviyor, bebeğin beşiğini kendi yatak odalarına, yatağın tam yanına koyuyor, geceleri artık hiç uyuyamıyor, ya üstü açılırsa, ya kusarsa, ya kusmukları gırtlağından içeri giderse, ya ölürse, ya ağlar da duymazsam diye, tavşan uykusuna yatıyor. Gündüzleri Müfit işe gittiğinde bebeği ile aynı yatağa yatıp uyumaya çalışıyor.

Bir gece Müfit Zeliha'ya sarılıyor, geceliğini çıkarmaya çalışıyor. O sırada bebek, gık diyor, Zeliha bir kolu Müfit'in elinde, öteki eliyle bebeğe eğiliyor, gece lambasını yakıyor, bebeciği uyuyor. Müfit Zeliha'nın memelerine yapışıyor. Zeliha bırak çocuk görecek diyor, fırlayıp kalkıyor. Müfit deliye dönüyor, uzun donu ve şahlanmış bedeniyle, ulan minicik

bebek bizi görür mü diye bağırarak Zeliha'ya bir tokat atıyor. Zeliha bir çığlık atıyor, bebeğine doğru koşuyor, bebek ağlamaya başlıyor. Zeliha bebeğini kucaklayarak Müfit'e çılgın gibi bağırmaya başlıyor. Hayvan hayvan, ne yaptın bak, bebeği ağlattın, hayvan herif! Zeliha yediği tokadı hiç farketmiyor, bebeğin ağlamasından ve Müfit'le sevişmekten kurtulmaktan başka şey yok o anda önemli olan.

İkinci bebekleri olduğunda Zeliha üç tokat daha yemiş durumda. Hem artık Müfit karısının utangaçlığından zevk almıyor. O çekil git dediği zaman, gitmiyor. İşten geliyor, Zeliha'yı yatak odasına çekiyor, üstündekileri çıkarmadan, yalnızca eteğini sıyırıp külotunu çıkararak, kendisi de biraz pantolonunu indirerek Zeliha ile sevişiyor. Zeliha artık hiç sesini çıkarmıyor, çünkü tokatları genellikle bu durumdayken yiyor. Hatta bir keresinde bebesini de sobaya dokunup da yanmasın diye odaya sokuyor, büyüğünü dışarda bırakıyor.

Zeliha bebeklerini çok seviyor, onlar olmasaydı nasıl yaşardım ben diye ağlayıp duruyor. Müfit'in ise hiç şikayeti yok, çalışıyor, yemek yiyor, sevişiyor, akşamları bebeklerini seviyor ve uyuyor. Zeliha ise çalışmıyor, yemek yapıyor, sevişmiyor, gün boyunca bebeklerini seviyor, pek uyumuyor. Zeliha bebeklerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Hiç kimseyi sevmiyor.

Günlerden bir gün Müfit'lerin manifaturacı dükkanı iki aileyi doyurmaz oluyor. Dört nüfus Müfit'in babası, dört nüfus da Müfit'ler, sekiz boğazı besleyemiyor köşe başındaki minik manifaturacı dükkanı. Oysa çocukların et yemesi, süt içmesi gerek. Anneanne diyor ki büyük çocuk bende kalsın, biz iki boğazız nasıl olsa, babaanne de diyor ki küçüğü de biz alalım, ee peki biz diyor Zeliha ve altınlarını satmaya gidiyor, yolda giderken iyi bir işyerinde telefonlara bakan arkadaşı neden çalışmayı hiç düşünmüyorsun deyince, Zeliha donup kalıyor, birden her yanını ateş ve ter basıyor. Gözleri sevinçle büyüyor, bunu şimdiye dek neden düşünememiş

olduğuna yanıyor için için. O kadar seviniyor, o kadar seviniyor ki, altınlarını filan satmayı unutup koşa koşa manifaturacı dükkanına atıyor kendini. Kocası tezgahın arkasında oturmuş, yalnızca kafası görünüyor, ters ters bakıyor Zeliha'ya kalın gözlüklerinin ardından. Zeliha heyecanla anlatıyor olayı, Müfit şaşırıyor, dinliyor, kadın o denli heyecanlı ve kararlı ki, sen ne işe yarayabilirsinkiden başka bir şey diyemiyor sonunda.

Pazartesi günü, çocukları babaanne ve anneanne arasında bölüştürüp telefon memuresi arkadaşıyla büyük bir iş yerine geliyor. Arkadaşı bir yerlere telefon ediyor ve onu büyük bir odaya götürüyor. Halılar üzerinden geçerek kocaman bir masanın önüne gelip puf gibi koltuğa oturuyor, oturunca koltuğa gömülüyor, doğrulmaya çabalarken, rahat olun, keyfinize bakın diye bir ses duyuyor. Kafasını kaldırıyor ki, şık bir kadın kocaman masanın ardında pırıl pırıl gözlerle ona bakıyor gülümseyerek. Bu gülümseme Zeliha'yı dinginleştiriyor, kendini bırakıyor koltuğun kucağına ve çalışmam gerek, para kazanmam gerek diye konuşmaya başlıyor. Büyük masanın arkasındaki kadın konuşmayı uzatmıyor, yapacağınız şey benim mektuplarımı yazmak, telefonlarıma bakmak, bir de şu gördüğünüz dağınıklığımı toplamak diyor. Zeliha böylece işe alınıyor.

Zeliha akşam eve döndüğünde Müfit'e ilk yalanını söylüyor, alacağı maaşı eksik bildiriyor. Çalışmaya başlamasına neden böylesine sevindiğini, alacağı ücretin tamamını neden kocasına söylemediğini hiç anlayamıyor.

Zeliha giderek işe alışıyor, sekreterliğini yaptığı kadını çok seviyor, deli gibi çalışıp hiç yanlış yapmadığı için o kadın da onu çok seviyor. Birlikte yemeğe gidiyorlar, bir keresinde kadın onu kalabalık bir bara götürüp içki içiriyor. Zeliha bir bardak cin toniği içip bitirince, kadına anlatmaya başlıyor, ne anlattığının farkında değil ama, kocasını hiç sevmediğini, cüce boyundan ve gözlüklerinden tiksindiğini, onunla yatarken midesinin bulandığını, bir de üstüne üstlük son zaman-

larda durmadan dayak yediğini söylüyor. Kadın büyük bir dikkatle onu sonuna kadar dinliyor, Zeliha sonradan kadının söylediklerinin içinden tek bir şeyi anımsıyor: "Kimse kimseyi dövmemeli, bir daha sakın buna izin verme."

Ve Zeliha artık müdürüyle hiç öğle yemeklerine çıkmıyor. Müdürü çok işi olduğu için farkında bile değil Zeliha'nın kiminle yemeğe çıktığının. Oysa Zeliha yaşamının en heyecanlı, en güzel günlerini yaşıyor. Uzun boylu, esmer, pos bıyıklı genç adam var ya hani, idarede çalışan, Zeliha işte hep onunla çıkıyor yemeğe. O kadar beğeniyorlar ki birbirlerini, bir yemek tatilinde, minik bir eve götürüyor uzun boylu genç adam Zeliha'yı, sevip okşuyor orada, Zeliha utanınca, başka hiçbir şey yapmıyor genç adam. Yalnızca sevip okşuyor, ne eteğini kaldırıp külotunu indiriyor zorla ne de elbiselerini yırtarcasına çıkarmaya uğraşıyor. Zeliha o genç adama deli gibi aşık oluyor.

Ve Zeliha işte o günden bir hafta sonra, artırdığı paraları ve altınlarıyla yok oluyor, yeryüzünden uçuyor gidiyor sanki.

12

Aydın'la daha sık mektuplaşıyoruz, daha çok telefonlaşıyoruz. O son onbeş gün aşkımızı daha bir perçinledi gibi. Ben döndükten sonra hemen aramaya başlayan telefondaki çocuğu iyice azarlayıp iki kez yüzüne kapattım telefonu. Bunlar beni ne zannediyorlar ki? Dilediği gibi davranan, kendine inanan, kimseye gereksinim duymayan, cinselliği, aşkı ayıplamayan kadını nasıl yorumluyorlar acaba o örümcek kafalarında? İşyerimdekiler de, sağda solda karşılaştığım erkekler de, öyle yoğun ilgi gösteriyorlar ki bana, artık olay keyif

vermemeye başladı. Hele bazılarının davranışları dayanılır gibi değil. Yılışıyorlar ve yapışıyorlar size, hayır deyince de şaşırıyorlar, a-aa, siz özgür bir kadın değil misiniz? Allah Allah, özgür kadın olmak, hiç seçim yapmadan önüne gelenin teklifini kabul etmek mi demektir? Hele bir tanesi, müdürlerden biri, çıldırtacak beni, ne zaman yemeğe çıkacağız, benimle gözükmek ona gurur verecek, bugün dehşetli güzelsiniz, adam öylesine emin ki bir gün nasıl olsa onunla çıkacağıma ve kendimi onun o güçlü kollarına, dayanılmaz erkekliğine teslim edeceğime. Bazılarıyla dost olmaya da gelmiyor. Kadınlarla nasıl arkadaşlık ediyor, nasıl şakalaşıyorsak, iş arkadaşımız erkeklerle de öyle şakalaşmamız doğal değil mi? Oysa onlar, o şakaları yakınlık ve ilgi sanıyorlar. Bir gün yakanıza yapışıp size açıkça çıkmayı önerip hayırla karşılaştıklarında da çok ama çok şaşırıyorlar. Kimbilir içlerinden ne diyorlar -ama sen benimle güle oynaya konuşmuştun, açık saçık fıkralarımı dinleyip gülmüştün, hep birlikte yemeklere çıkmıştık, yanıma oturmuştun, bazen sıkıldığında odama gelip dert yanmıştın, pas verip de sonra olmaz demek ne demek, özgür kadın, bu ne biçim özgürlük, başkasıyla geziyorsun ama, Amerika'lara kadar gidiyorsun beraber olmak için, var mı böyle naz yapmak– ne yapmalı, bazen çaresiz kalıyorum, dost gibi görmemeli mi acaba hiçbirini? Ama içlerinde öyle şeker dostlar var ki, nasıl ayırt edeceğiz bunları birbirinden?

Yalnızca Aydın'ı düşündüğümde yüzüm gülüyor. İşlerimin giderek yoğunlaşması, hâlâ savaşmak zorunda kaldığım pek çok şey, kafalarındaki örümceklerin asla yokolmayacağı endişesi sıkıyor insanı çok. Sonunda o müdür, akşam odamda hazırlanırken koluma yapışıp da "hadi bu akşam birlikte oluyoruz," deyince ne yapacağımı şaşırıyorum. İnsanın düşündükleriyle davranışları o anda oldukça farklı oluyor.

"Nasıl birlikte olacağız?"

"Anlamadın mı hâlâ, beni çıldırtıyorsun..."

"Ne demek çıldırtıyorsun Sami Bey, ben ne yaptım ki

size?"

"Daha ne yapacaksın, o yakınlığın, neşen, cıvıl cıvıl hallerin..."

(Ben cıvıl cıvılsam, bunun seninle ne ilgisi var?)

"Lütfen dostluğumuzu zedelemeyelim."

"Bu gece birlikte olalım, sıkılırsan, bir daha çıkmayız."

(Bu ne cüret Sami efendi, bir kulağından öteki kulağına taradığın, rüzgar esince tek omuzuna uçuşarak dökülen lüle saçlarınla, buruşuk elbiselerin ve ter kokunla, peltek peltek konuşman ve yılışık suratınla, benim senden hoşlanacağımı nasıl düşünebilirsin?)

"Lütfen, aramızı bozmayalım, bu konuşmayı unutalım."

"Bir deneseydin, memnun..."

(Demek seni deneyeceğim, bir malı dener gibi, sen beni memnun etmek için uğraşacaksın, şöyle bir bakacağım, hoşuma gidersen, memnun da kalırsam seni sık sık kullanacağım, ne kadar hoş, demek sizler de kendinizi kullanılacak bir mal gibi görmeye başladınız!)

"Bu konuşmayı burada keselim ve unutalım lütfen."

Çantamı alıp hızla çıkıyorum odamdan.

Sıkışık trafikte, yorgun argın arabamı kullanırken sinir içindeyim, yanımdaki arabanın içindeki dört erkek, dördünün de kafası bana dönük, sırıtıyorlar. Hâlâ alışamadım bu görüntülere, inanılır gibi değil. Sonsuz bir sıkıntıya kapılıyorum, artık hiç neşelenemeyecekmişim gibi geliyor. Bu yaşında, her bir sorununu çözmüş gibi görünürken, okumuş yazmış, koskoca bilmemne müdürü ile boğuşup yorgun argın arabanda giderken, dört tane adamın sırıtışları karşısında canın sıkılıyor. Bu yaşımda hâlâ kime nasıl davranacağımı bilemiyorum, hep asık suratlı ve soğuk durmak gerekliliği içimi burkuyor. Şu arabadaki erkeklerin ellerini ayaklarını bağlayıp cımbızla etlerini yolmak istiyorum, Sami Bey'in de... Onların ne suçu var ki, bu bir düzen, eğitim, gelenek sorunu gibi klişeleşmiş lafları düşünmek bile istemiyorum. Koskoca insanlar, öğrensinler artık, eğitsinler kendilerini.

13

Sıkılıyorum, sıkılmaktan da hiç hoşlanmıyorum. Ünleniyorum, ünlenmek bana artı bir keyif vermiyor. Yalnızca sokaklarda bana bakan insanların sayısı çoğaldı. Bundan önce baktıklarında beni beğendikleri için baktıklarını bilir, sevinirdim, şimdi, işte o televizyondaki kadın, gazetelerde röportajları çıkan kadın diye bakıyorlar. Üstelik artık bakışlardaki eleştiri dozu da arttı. Bütün bunlar başıma gelmeden, bir filmde izleseydim, ne denli imrenirdim biliyorum. Şimdi olayların içinde yaşarken, o kadar önemli gelmiyor olan biten. Sanki her şey zaten olması gerekenlermiş gibi. İşyerinde giderek yükselişim, mesleğimde tanınan bir insan oluşum, üst üste televizyona çıkışım, gazete söyleşileri, paneller, konferanslar, davetler, dış geziler, ilgi, ilgi, ilgi. (Bayılıyorum bunlara.) Ama mutluluğuma artı bir değer katmıyorlar, mutluluk başka bir yerlerde, ama nerede?

Aydın'ı düşünüyorum. Artık onu kıskanmayacak kadar yoğun uğraşlar içindeyim. Kıskançlık sözcüğü aklıma gelince bile tiksiniyorum bundan. İnsanların birbirlerini mal gibi görmeleri ve engellemeye kalkışmaları olmayacak bir şey. Hele benim gibi mantığı ile duyguları böylesine çelişen bir insan olmak çok iç karartıcı. İnandıklarım ile davranışlarım arasındaki bu şaşırtıcı farklılık beni boğuyor. Giderek bencilleştiğime ve dünyada benden daha önemli hiçbir şey olmadığına inanmaya başladım. Allahtan Aydın var, kardeşim var, iki yeğenim var ve ben bu dört kişiye sevgi duyabiliyorum.

Patronumun beni kıyasıya kullandığını anladığım bir gün, ben ünleneli beri bana olan yakınlığı artıp da her yerde, her zaman beni öne sürmeye başladığında, ama "sonra herkes ister" diye maaşıma üç kuruş zam yapmaya yanaşmadığında, birden onun bu bencilliğine sinir oluverince ve tele-

fondaki çocuğun sesi giderek hoşuma gitmeye başladığında, son panellerimden birine gelip de söylediğim her şeyi telefonda satır satır anlatınca nasıl etkilendiğimi anlayıp çocukla asla buluşmamaya karar vererek Aydın'a telefon ediyorum.

"Aydın seni çok özledim, bu kadar uzun süreli yalnızlığa alışık değilim, oraya gelmem de olanaksız, yalnızlıktan hoşlanmıyorum, birisine evet dememe çok az kaldı, ne olur dön artık." Sessizlik, uzun, çok uzun bir sessizlik oluyor. Birdenbire çok pişman oluyorum söylediklerimden. Kapatsam mı telefonu, şaka yaptım mı desem, ne yapsam?

"Peki, onbeş gün sonra dönüyorum."

Ne demek bu şimdi, ne demek dönüyorum? Alay etmenin de böylesi görülmemiştir. Ben burada yapayalnız, binlerce şeyle boğuşurken, balkon kapısının bozulan tokmağını bile yaptıramayıp önüne sandalye koyarak kaparken, durmadan stop eden arabamı tamire bile gönderemezken, ona soğuk davran, buna sıcak, ötekine gül, öbürüne surat as'larla didinirken, geceleri yattığımda canım sıcak bir beden isteyip istediğimi yapamazken, davetlere kendi başıma gidip bir süre sonra oturduğum masada sıkıntıdan ölecek hallere gelirken, gecenin yarısında hem içkili, hem yorgun, tek başıma arabamı kullanıp trafik polislerinin, "alkol almadınız herhalde, değil mi?" diyen uzun ve sırıtık sorularına yanıt vermeye çalışırken, bir erkekle birazcık samimi olunca binlerce dedikoduyla boğuşurken, Allah kahretsin, Aydın sen benimle dalga geçiyorsun.

"Duyuyor musun beni, onbeş gün sonra dönüyorum. Cevap versene, istemiyor musun?"

"İstiyorum, istiyorum, çok istiyorum... Ama nasıl..."

"Nasılını bırak şimdi, istedin, dönüyorum."

Bütün gece boyunca ciddi miydi, alay mı ediyordu anlayamıyorum, sabah olunca yine arayayım mı bilemiyorum?

14

Aydın'a yazamıyorum, telefon edip sesini duymaktan da ödüm kopuyor. Benimle alay etmiş olabileceği düşüncesi çıldırtıyor beni. O da hiç aramıyor. Her an elim telefona gidip gidip geri geliyor. Sanki telefon edersem, "ne aptal kadınsın sen, ben, gel deyince gelip git deyince gidecek insanlardan mıyım? Nasıl inanabilirsin onbeş gün içinde geleceğime?" diyecekmiş gibi geliyor. Onu hiç arayamıyorum, sonunda bir mektup yazıyorum, mektubumun en önemli bölümü şu:

"Sevgili Aydın, çok sıkıntılı bir anımda, seni arayıp gel dedim. Sen de ciddi mi, şaka mı bilmiyorum ama, onbeş gün sonra geleceğini söyledin. Ne olur, şaka ya da ciddi nasıl algıladıysan olayı, unut gitsin. Dediğim gibi, o çok sıkıntılı bir gündü ve seninle konuşmak istedim, her günüm öyle sinirli geçmiyor. Aslında çok iyi durumdayım, günlerim çok hareketli geçiyor, hatta ünlü biri bile oldum, biliyor musun? Herkes beni tanıyor, sen de keyfine bak, nasıl olsa bir gün mutlaka birlikte olacağız..."

Aydın'dan hiç yanıt gelmiyor.

15

Yaşamım aslında çok güzel sürüyor. İşim tüm dünyamı kapladı. Çalışmaktan ve çalışıp başarıya ulaşmaktan başka bir şey yok sanki yeryüzünde. Çalışılmayan ve başarının bulun-

madığı bir yaşam düşünemiyorum. Ama başarı ve ün ne bedeller getiriyor, bunu yeni anlamaya başladım. Öyle olaylar yaşıyorum ki, o benim şimdiye dek ayırt edemediğim, belki de için için sevdiğim, saf çocuk yanıma kızmaya başladım. İşyerimdeki kadınların bana karşı davranışları akıl alır gibi değil. Hele müdür ya da şef düzeyindekiler, neredeyse gözümü oyacaklar. Bu açıkça belli. Kadınların sosyal yaşamda deneyimsiz olmalarından mı nedir, tüm olumsuz duygularını, kıskançlıklarını belli ediyorlar. Bana ait güzel bir olay karşısında gözlerinin ateşi sönüyor. İlgilenmiyorlar bile, duymazlıktan geliyorlar. İşimle ilgili olumsuz bir yan ortaya çıkmaya görsün bunu dünya aleme yayıyorlar. Olumsuzluk, olumluya dönüşünce gelip kutlamıyorlar. Benim başarısızlığım yüzünden şirket batsa, sanki sevinecekler. Çok acıyorum o kadınlara, en az erkekler kadar becerikli olup da duygularını saklama hünerini gösterememelerine... Şaşılacak şey ki, televizyonda uzun bir konuşmanın yayınlandığı günün sonrasında beni kutlayanlar yalnızca erkeklerdi.

Çok ünlü insanları düşünüyorum zaman zaman, onlara acıyorum. Biliyorum ki onlar yalnız insanlar. Çünkü ya yakın çevresindekiler onlara düşman ya da ünlü oldukları için yaklaşan kişilerle dolu etrafları. Ben bu denli ünlü ve zengin olmadığıma şükrediyorum.

Uzundur, ağlama krizlerim tutmuyordu. Şimdi arada sırada ağlıyorum yine. Tek başıma kaldığımda, evimin kapılarını ve perdelerini sımsıkı kapayarak ne kadar yanlış yaptım da Aydın'a gel dedim diye kendime lanetler yağdırarak yalnız yalnız ağlıyorum. Bu denli yalnız olmak neyin bedeli diye sorup duruyorum ağlarken. Aynada, yüzümdeki ince çizgilere bakarak, her şeyim var, her şeyim deyip hâlâ bir sıcak elin saçımı okşamasına neden bu denli gereksinim duyuyorum diye kendimi azarlayarak gözyaşları döküyorum. Sevdiğim özgürlüğüm (yalnızlığım) bazen dayanılmaz oluyor. Birisi beni düşünsün, kollarına alsın, sığınacak bir yürek olsun istiyorum, elimden hiçbir şey gelmiyor. Aklıma saplanan tek

bir şey var. Bu anlarda beynimden söküp atamıyorum onu. Bu ne ihtiyaç Tanrım, ne büyük yokluk. Duyduğum eksiklik koyu bir madde gibi kaplıyor her yanımı ağlarken.

Ve bir gece yatağımdan kalkıp annemin mezarına gidiyorum.

"Benim kızım nasıl da başarılı olmuş, nasıl da güzelleşmiş, televizyonlara çıkıyor, herkes onu tanıyor. Annesi de onunla gurur duyuyor. Aferin benim akıllı kızım, aferin benim güzel kızım. Canım kızım, gel sana sarılayım, seni okşayayım!..."

Bana kim bir kez daha böyle yürekten davranacak!

Elimde bir avuç toprak, sımsıkı göğsümün üzerine bastırıyorum. Bir daha böyle bir çocukluk yapmamaya karar veriyorum.

Ben güçlü bir kadınım...

16

Sersem gibi gezip dolaşıyorum, o telefondan beri Aydın'ı hiç aramadım, ondan da ses seda çıkmadı. Yaptığım aptallığa çok kızıyorum, ama böyle bir şey söyledim diye bir erkek beni terkedecekse etsin. Demek ki beni unutmuş. Zaten uzun süreli ayrılıkların sevgiyi diri tutacağına hiç inanmıyordum. Bu düşüncem kanıtlanmış oldu işte. Kısa süren ayrılıklar hoş oluyor, özlemi, heyecanı diri tutuyor, ama uzunları... Dünyada o kadar çok insan yaşıyor ki, aşk dediğin nedir ki, bir yoğun heyecan, bir arzu, bir istek. Yeryüzünde yalnızca bir tek kişinin insana bu duyguları yaşatacağına inanılabilir mi? Yapayalnız yaşarken (üstelik uzaklardaki birini severken), öyle çarpıcı bir kişiyle karşılaşırsınız ki; dayanamazsınız işte, tutulursunuz ona. Birilerini sevmek, arzu duymak,

istenilmek çok büyük bir gereksinim. Ben bile çevremde bunca erkek varken, üstelik çoğu da benim için can atıyorken, telefondaki çocuktan hoşlanıyorum işte. Aramızda uyan bir şey var, yüzünü bile görmediğim halde, konuşmasından, seçtiği cümlelerden hoşlanıyorum çocuğun. Aydın'dan iyice umudumu kestiğim an, o çocuğun yaptığı o garip davranışlara hemen yanıt vereceğim. Düş kırıklığına uğrayacağıma eminim. (Hatta içimden onunla ilk karşılaşmamızla ilgili ilginç planlar kuruyorum, benim düş gücüm de en az onunki kadar zengin.)

Aydın'ın bir zamanlar beni deli gibi sevmiş olduğu konusunda hiç kuşku duymuyorum. Ama şimdi bir başkasına tutulduğundan da kuşku duymuyorum. Kendimi bu düşünceye alıştırdım, ama onunla konuşmadan karar vermemeye de kararlıyım. Çok üzüldüm, ilk günlerdeki inanılmaz, anlatılmaz duygularım, gücünü yitirdi, şimdi uyurgezer devredeyim. O kadar çok çalışıyorum ki, üzülmeye zaman ayıramıyorum, yeter ki onunla ortak bir anımız karşıma çıkmasın. Konyak içemiyorum, sinemaya gidemiyorum, o ağaçlı yoldan yürüyemiyorum, caddedeki marketten alışveriş yapamıyorum, telefonun yanına yaklaşamıyorum, bazı yemekleri yiyemiyorum. Çünkü bunları yapınca ağlıyorum. Hiç bu kadar sulugözlü bir dönem yaşamamıştım. Güçlü kadın imajıyla ne denli çelişen bir durum. (Aman, çelişirse çelişsin.)

17

Gül'ü seviyorum, ötekileri pek göremiyorum, hepsi dağıldı gitti bir taraflara. Gül'le kafalarımız belki hiç uyuşmuyor, ama birbirimizi seviyoruz işte. Gül hem, "hayatımı yaşarım, başka bir şey düşünmem," tavrı içinde hem de çıkarları için

çok ödün veriyor. Gül'ü kocasını aldattığı ve kendisini aldatan kocası ile oturduğu için kınıyor muyum bilemiyorum. Karıyı aldatma, kocayı boynuzlama deyimlerinden de hiç hoşlanmıyorum. İnsanlar durup dururken birbirlerini aldatmıyorlar. Ama Gül'ün olayında hiç hoş olmayan bir yön var, sanki bu "aldatma" olayı da dürüstçe yapılabilirmiş gibi geliyor bana... Aldatma ve dürüstlük, ne komik ama... Sevgi bitmiş aralarında, her şey bitmiş, peki niçin ayrılmıyorlar? Toplum içinde evlilik düzenini sürdürüp saygıdeğer çifti oynuyorlar. Gül'ü biliyorum, kocası onunla ilgilenseydi, bir başka sevgili bulmayacaktı kendisine. Onun istediği yalnızca sevgi, yalnızca aşk... Aslında biliyorum, bunu kocasından bekliyor. Kocası ise bütün öteki kocalar gibi, eve geliyor, gidiyor, eve para bırakıyor, evin gereksinimlerini karşılıyor, Gül ile davetlere gidip kaliteli kavalyelik yapıyor, ama bir gün bile Gül'ü şöyle bir kendine çekip de sıkıca sarılmıyor... Gül ise durmadan, şöyle bir kendine çekilip sımsıkı sarılınmak istiyor.

Neden insanlar ilişkilerinin ilk günlerinde birbirlerini aldatmıyorlar? Birbirlerini deli gibi sevip çılgın gibi arzu ederken, birbirini görmek için olmadık bahaneler icat ederken, durmadan bedenleri birbirlerine değsin isterken, birbirlerini kırmamak için, ellerinden kaçırmamak için uğraşırlarken, kaç kişi gördünüz birbirlerini aldatan, hatta bir başka güzel insana yan gözle bakan ve onu farkeden? Ne zaman ki aradan zaman geçiyor, ne zaman ki insanlar o kahrolasıca kendi duvarları içine kapanıyor, ne zaman ki artık hep beraber oluyor, ne zaman ki artık dokunmak heyecanını yitiriyor, işte o zaman bir başkasına ihtiyaç duyuluyor. Dokunulmak öylesine önemli ki, "homoseksüel kuaförümün eli enseme değdiğinde içim titredi" demişti bir gün Gül. Dokunulmak istiyordu ve kocası ona hiç dokunmuyordu. Kocası ise yeni bedenler istiyordu... Kendisine hayran olan yeni kadınlar istiyordu... Hastalanmayan, acılanmayan, yakınmayan, onun çirkinliklerini tanımayan, yeni ve uzak kadınlar istiyordu

yalnızca...

İlgiyle ihtiyacın adıdır aldatma...

GÜL

Gül aldatıyor, bir ilgi uğruna, kendisine sarılan bir beden, bir heyecanlı öpüş uğruna Gül aldatıyor. Gül başka bir erkekle birlikte olup tatlı dakikalar geçirmesine karşın, aslında için için kocasını istiyor. Kocasının bir başka kentteyken, otel odasında başka bir kadınla beraber olduğunu anlayalıberi, onu izledi ve iyice emin oldu aldatıldığından... Ama yine de kocasını istiyor. Çünkü Gül güzel bir kadın, kocasının neden başka kadınları istediğini hiç anlayamıyor... Çünkü kocası yanındaki erkek, koynuna girdiği esas adam o. Onu istiyor ve onun tarafından arzulanmak istiyor.

Gül resmen kocasını istiyor...

Bir gün mutfakta havuç doğrarken kocası geliyor. Hoşuna gidiyor kocası... Kolları kıvrılmış beyaz gömleği, blucin pantolonu ile dar kalçalı, uzun boylu, seksi kocası... Onunla durumlarını düzeltmek istiyor ya, Gül de güzel bir kadın ya, hadi sırasıdır diyerek masaya dayanıp dönüyor, elinde havucu doğradığı bıçak, adama sarılıyor, öyle bir ateşle öpüyor ki! Adamın dudaklarını ağzının içine alıyor, öpüyor, öpüyor ve çok istiyor... Adam şaşkın, donakalıyor, elleri iki yana sarknış, sanki ilk kez bir kadınla birlikte oluyor ve bir kadının saldırısına uğruyor. Hafiften o da sarılıyor Gül'e. Ama öyle şaşkın, öyle donuk ki... Gül eteklerini sıyırıyor, masaya dayanarak bir bacağını adamın kalçalarına doğru büküyor. "Postacıdaki gibi yapalım hadi" diyor. Adam gülmeye çalışıyor, hafiften uzaklaşıyor, "Ne postacısı, neler söylüyorsun Allahaşkına?" diyor. "*Postacı Kapıyı İki Kere Çalar* filminde hani, mutfak masasında sevişmişlerdi ya, biz de bunu ayakta yapalım hadi" diyor. Gül, artık bu durumda harika şeyler

yaşayacağından emin. Kocasının her yanını ellemeye başlıyor, okşuyor ama hiç hareket yok adamda, hâlâ...

Gül, aklına gelen tüm numaraları yapıyor. Kocasının fermuarını açıyor, elliyor, seviyor, öpüyor. Adam da onu öpmeye çalışıyor ama, şaşkınlıktan mı, isteksizlikten mi, beceriksiz gençler gibi, ağzı bile sımsıkı, bir çizgi olmuş, kapalı. Gül, onca arzuya, onca çabalamaya, karşısında bu odun gibi adamı görünce çılgına dönüyor. Biliyor ki, kocası öteki kadınla güzel aşk dakikaları geçiriyor. Neden benimle geçirmesin diyor, üstelik ben o kadından daha güzelim, evet kesinlikle daha güzelim. Çömeldiği yerden ayağa kalkıyor, son bir kez kocasını öpmeye çalışıyor, artık içinde ne arzu kalmış, ne ihtiras. Cinsel olarak istenmemeyi, kadınlığına yapılmış en büyük hakaret sayıyor. Tüm bedeni acı içinde kaskatı kesiliyor. Ağzı kasılıyor, çenesi kilitleniyor, siniri somut bir madde gibi şahlanıyor, şahlanıyor, Allah seni kahretsin, onunla beceriyorsun ama diye bağırdığını anımsıyor en son...

Elindeki bıçağı hızla adamın omuzuna saplıyor. Adamdan yalnızca şaşkın bir ah sesi çıkıyor. Ne yere düşüyor, ne ölüm naraları atıyor. Yalnızca Gül'ün suratına korkunç şiddette bir tokat atıyor. Ondan sonra Gül bir hafta yüzündeki morlukla geziyor. Gül bıçağı sapladığından bile habersiz, cansız bir yaratık gibi, arkasını dönüp mutfaktan çıkıyor, çantasını alıp evden gidiyor. Gül'ün kocası arabasına atlayıp hastaneye gidiyor, bıçak raftan üzerime düştü gibi yalanlar söylüyor, doğruyu anlatmadığı için soruşturmalardan bir şey çıkmıyor.

İkinci felaket daha da büyük felaket. Gül'ün sevgilisinin karısı, üç saat uzaklıktaki yazlıkta, iki küçücük çocuğu ile, salı akşamı o kadın asla kalkıp eve gelemez, Gül sevgilisinin evinde ve arkadaşının yatağındayken, yatak odasının kapısı açılarak, içeri sevgilisinin karısı giriyor. Kadın, "başıma bu da mı gelecekti, yüzsüzler, terbiyesizler," diyerek elindeki koca çantayı yatağa doğru fırlatıyor, Gül'ün yüzü bir hafta da

bu nedenle mor kalıyor. Gül ne kocasına bıçak saplandığında, ne kocası onunla sevişmeyi reddettiğinde, hiçbir gün bu denli kötü duygular duyduğunu anımsamıyor. Şimdiye dek, onu seviyorum, çok beğeniyorum, kocam da beni aldatıyor, neden yapmıyayım ki diye düşünüyordu ama, o an, hani sanki ölüme çok az kalan dakikalarda olduğu gibi, yüzlerce şey geçiyor kafasının içinden. Haftada bir gün yaşanan ve yaşandıktan sonra geriye hiç iz bırakmayan iki-üç saat için değer miydi şu çektiklerimi çekmeye, şu anı yaşamaya diye düşünüyor. Arkadaşının üzüntüsü onun üzüntüsü oluyor. Birilerini suçlaması, birilerine sinirlenmesi gerek, sevgilisinden nefret ediyor, şu dakikaların tek nedeni onu görüyor. Kalkıp giyiniyor, içeriye, hüngür hüngür ağlayan arkadaşının yanına giderek onun omuzuna elini koyuyor. "Defol git evimden hain kadın, evimde, hem de benim yatağımda, utanmıyorsun, değil mi, defol orospu," diye bağırıyor kadın. Gül nefretle yatak odasının kapısından çıkan sevgilisine bakıyor, "hadi temizle meydana getirdiğin pisliği bakalım" diyerek evden çıkıyor. Sokakta yürürken elini acıyan yanağına bastırarak düşünüyor, sağda solda duyarım, filmlerde görürüm, kadınlar neden benim evimde, benim yatağımda diye kızarlar acaba? Başka bir yatakta olsa daha mı az üzülecekler, neden benim yatağım sözünü ederler durmadan, benim evimde, benim yatağımda...

Gül bundan böyle sevgilisiyle hiç buluşmuyor. Bir süre için kocasıyla yatak odalarını ayırdılar ama birlikteler. Duyuyor ki, sevgilisi de karısı ile birlikteymiş, ayrılmayı hiç düşünmüyorlarmış.

18

Odamdayım, başım çok sıkışık, acele bitirmem gereken bir iş

var, suratımdan düşen bin parça, kimseyi sevmiyorum, herkese sinirleniyorum. Önümdeki yazının son düzeltmeleriyle uğraşırken yavaşça kapım açılıyor, bir ses "merhaba" diyor. Merhaba, merhaba, merhaba...

Hayır, olmaz... Başımı kaldıramıyorum yazıdan. Merhaba...

Yok canım olamaz, Aydın ta nerelerde, onun sesini hayal edecek kadar da delirmedim sanırım. Ama Aydın'ın sesi bu, evet onun sesi, merhaba... Başımı kaldırdığımda karşımda onu görmeyeceğim, biliyorum, yoksa artık sesler mi duymaya başladım, başımı kaldırdığımda ya odada kimse yok olacak ya da işteki çocuklardan birini göreceğim karşımda.

"Merhaba hanımefendi." Bu o, bu o, bu Aydın...

Başımı kaldırıyorum, bütün kanım çekilmiş sanki, bembeyazım. Kapıyı kapatıyor, gelip eğilerek dudaklarımdan öpüyor. Şok... Şok geçiriyorum. Yavaşça kalkıp boynuna sarılıyorum (yaşadığım hiçbir şey düşlediklerime uymuyor, bu uymalı, bu nefis bir aşk filmi sahnesi gibi olmalı). Ona sarılmasam düşeceğim sanki, uzun uzun öpüşüyoruz, birbirimize sımsıkı sarılıyoruz, çok uzun dakikalar geçiriyoruz böyle. Harika, tam istediğim gibi.

Ondan ayrılıp da masama oturduğumda, dizlerim titriyor hâlâ, liseli öğrenciler gibiyim, çekingen ve ne yapması gerektiğini bilmeyen... "Geldim işte" diyor. Telefon ettikten sonra öylesine pişman oldum, öylesine kötü günler yaşadım ki, sormaya cesaret edemiyorum... Sormadan da edemiyorum.

"Nasıl geldin, ne zaman döneceksin?"

"Şimdi sıkı dur, istifa ettim ve geldim. Artık hiç dönmeyeceğim."

Gerçekten sıkı durmam gerek. O kadar seviniyorum ki, yine o yanlış duygularıma kapılıyorum, şu dakikalarımdan daha mutlu bir an şimdiye dek yaşamadığıma ve asla yaşamayacağıma inanıyorum.

"Hadi gidelim" diyorum, işleri yardımcıma bırakıyo-

rum. (İş de neymiş, işten daha nankör, daha yıpratıcı biri şey var mı insanın yaşamında, hiç iş, aşktan daha önemli olabilir mi, iş neymiş, aşkın yanında...)

19

"40 yaşında kadın, bırak allahaşkına, 40'ına gelmiş adama bak, kendini benimle bir tutuyor, 40 yaşında bir kokona kadın, 40 yaşında adam, nasıl başa çıkar o işle..."

Çok yakın zamana kadar böyle konuşuyor, böyle düşünüyordum. Üç-beş yıl önceleri, 40 yaş benim için yaşlılığın ta kendisiydi ve insan tümüyle değişiyor sanıyordum 40 yaşına gelince. Duygu yaşamı, aşk yaşamı, zevkleri, cinsel arzuları artık asla eskisi gibi değildir ve bambaşka olur diye düşünüyordum.

40'ıma doğru adım adım ilerlediğim şu yıllarda, Aydın da 40'ını birkaç yıl geçmişken, ne onun ne benim, ne duygularımın, ne aşkımın, ne heyecanımın bir lokma bile değişmediğini görüyorum ve 40 yaşında mı aaa, ne gençmiş diyorum. İnsan küçükken, onbeş hatta yirmibeş yaşlarındayken, otuzlarını hele hele kırklarını geçmişlere, ayrı dünyaların yaratıkları gibi bakıyor. Onların elele tutuşup koşabileceklerine, aşık olabileceklerine, aşk heyecanı, ayrılık acısı çekebileceklerine, arzuyla öpüşüp ihtirasla sevişeceklerine olanaksız gözüyle bakıyor. Ama şimdi anlıyorum ki, insan onbeş yaşında nasılsa, kırkında da aynı oluyor... Çocuksu bir tipse, çocuksu kalıyor, ağırbaşlıysa, öyle sürüyor. Aşkı, sevişmeyi seviyorsa, hep seviyor... Ve hiç anlayamıyor yaşlandığını. Aydın ne denli canlı, nasıl dinamik. Gittiğimiz güney kasabasında, dağ bayır tırmanıyor, karşı sahile kadar yüzüp kayalara çıkarak bana sesleniyor. Yanına gittiğimde ağaçların

altına yatıp benimle alelacele sevişiyor. Kalktığımızda oranın bir patika olduğunu görüp gülüyoruz. Bir sandal buluyor, bu kez onun içinde sevişiyoruz. (Kırkına daha yirmi yıl var olan gençler, siz bunları yapabilir misiniz? Biz yapıyoruz işte ve keşke yirmi yaşında yapabilseydik, sizin için öyle üzülüyorum ki! Hem kırkındakilerle dalga geçiyorsunuz, hem de onların ancak yaşayabildiği pek çok şeyden yoksunsunuz (ama bu sizin suçunuz değil tabii).

Hiçbir aksaklık olmadan geçiyor güneydeki on gün. Aydın'ın yeni keşfettiğim bir huyu var ama hiç aldırmıyorum. Aydın önüne çıkan her kadına bakıyor. Adeta süzüyor onları. Ama hiç kızmıyorum. Çünkü o kadınlar benden daha güzel değil. (Benden daha güzel olsalar da kızmayacağım aslında, güzel, çirkin, yaşlı genç herkese bakıyor.) Yemek masasında onu hep duvara döndürüp oturtmaya çalışıyorum, çünkü karşısına bir kadın düşerse bakmaktan kendini alamıyor. Hayır, biliyorum, kötü bir niyeti yok, onlarla göz süzüşmüyor (ama ya kadın öyle zannederse?). Olay çıkarmaya hiç niyetim yok, çıkarmıyorum da. (Aslında için için çok sinirleniyorum Aydın'ın kadınlara bakmasına, niçin bakıyor ki? Ben hiç bakıyor muyum?) Ama hem onun neden baktığını düşünüyorum hem de benim neden kadınlara bakmasına sinirlendiğimi. Ne olur bakarsa?

Söylemesem duramam ki, patlarım. "Aydın sen neden hep kadınlara bakıyorsun?"

"Öyle mi, bakıyor muyum, ama ben herkese bakarım, erkeklere de bakarım."

"Merak işte." (Aaa, iyi o zaman, mesele yok.)

20

İşim tüm yoğunluğuyla sürüyor, Aydın yine eski işinin ba-

şında ve patrondan sonraki ikinci adam. Aydın'la benim evimde oturuyoruz, önceleri bir otele yerleşti güneyden dönünce, ama sık sık benim evimde uyuyunca otele boşu boşuna para ödediği için çıktı geldi bana. Dolabımın bir gözünü boşalttım, onun elbiseleri asılı orada. Banyomda da traş takımı. İkimiz de son derece dikkatliyiz, birbirimizi kıracak bir şey yapmamaya çok dikkat ediyoruz. (Ama sanırım böylesine dikkatli olmaktan biraz yorgunuz.) Ben şimdiye dek hiç olmadığım kadar derli topluyum, o zaten çok düzenli bir insan, ortalıkta bir çöpünü bile bırakmıyor. Yemek yapmaya da başladım, geçen cumartesi günü iç pilavlı kuzu dolması yaptım, yaptık... Birlikte, Aydın soğan doğradı, doğrarken de şakır şakır ağladı. "Annem bunları musluğun altında doğrar," filan diye söylense de gözyaşlarını engelleyemedi.

Kuzu dolması biraz sert oluyor, biraz da kuruyor. Ama şarapla iyi gidiyor. (Koca bir cumartesi gününün koca bir öğleden sonrasını alan kuzu dolması serüvenini bir daha yaşamazsan çok iyi olur, o dakikaları çok daha zevkli geçirebilirsin.)

Onunla hiçbir sorunumuzun olmayışı harika. Para konularını da çok güzel bir yöntemle çözümledik aramızda. Ortak bir cüzdan oluşturduk. Tüm ortak masraflarımızı buradan yapıyoruz. Evin yakıt masrafı, suyu, elektriği, telefonu, mutfak masrafı, temizliği, eğlence giderleri... Tümünü bu cüzdandan harcıyoruz. Özel masraflarımıza hiç karışmıyoruz. Kim ne isterse onu yapıyor. Kaç lira kazanıyoruz, bankada ne kadar paramız var, birbirimizden haberimiz bile yok, merak da etmiyoruz.

Bir akşamüstü Aydın gelip beni işten alıyor, hani o ilk buluştuğumuz gece götürdüğü mumlu, kemanlı şık restorana götürüyor. (Ben rakı içmiştim de şaşırmıştı.) Çok hoşuma gidiyor bu, acaba bugün bir yıldönümü mü kutluyoruz diye düşünüyorum ama daha üç ay var. O ilk günü anımsıyoruz, o günleri konuşuyoruz hep.

"Hani ben rakı istemiştim de sen nasıl şaşırmıştın."

"Şaşırmış mıydım, yok canım neden şaşırayım."

"Numara yapma şimdi, burası tam bir şarap yeri, sen de şarap erkeğisin."

"Yok canım, nelere dikkat ediyorsun, ama ben gerçekten rakı içmezdim hiç o güne dek."

"Ben de pek severek içmiyorum doğrusu ama sonraki gün insanı rahatsız etmeyen tek içki."

"Doğru, ben de o yüzden artık rakı içiyorum. Amerika'da da viski içiyordum hep, gerçi onların şarapları da rahatsız etmiyor insanı."

Kemanlar geliyor başucumuza. İnsan enseköküdeki kemanları dinlerken bir tuhaf oluyor nedense, ne yapacağını, nasıl davranacağını şaşırıyor, adamların yüzüne baksın mı, gülsün mü bilemiyor. Aydın cebinden para çıkarıp kıvırarak birinin cebine sokuyor, gidiyorlar.

"Sana Amerika'da da sormuştum, durumumuz elverişli değil demiştin, şimdi durumumuz düzeldi, nasıl olsa birarada yaşıyoruz, özellikle senin için durumumuz biraz daha zor, gel bunu kolaylaştıralım."

"Neden zormuş benim durumum?"

"Biliyorsun bizim ülkemizde bir kadının evlenmeden birlikte oturması pek kolay değildir, gerçi sen aldırmıyorsun, kendi kuralların her şeyden daha önemli ama, ilk günler eve girip çıkarken, kapıcıya kapıyı ben açıp bir şeyler ısmarladığımda rahatsız olmuyor muydun?"

"Oluyordum, insan ne kadar kendi kurallarını kendi koysa da, genel düşünceden etkileniyor doğal olarak. Ama artık alıştım, rahatsız olmuyorum."

"Yine de sen farketmiyorsundur, etkileniyorsundur." (Benim yerime konuşmasana, ille de etkilenmem mi gerekiyor seni hoşnut etmek için.)

"Peki ne yapalım istiyorsun?"

"Evlenelim."

Aydın'dan bunu duymak ne güzel, bu yaşına dek evlenmemiş, evlenecek kadar beğendiği birini bulamamış, yalnız

yaşamaktan hoşlanan Aydın'dan bunları duymak ne denli güzel. Ama sandığım kadar sevinemiyorum. Neden sevinemediğimi de bilemiyorum. (Çünkü önerdi, çünkü senin karşında bir adım daha geri gitti. Bir cephede daha yendin sen onu.)

"Saçmalama, biz hep savaşıyor muyuz ki?"

(Evet hep savaşıyoruz, bu savaş hiç bitmemeli ve bir cephede o, ötekinde sen kazanmalısın, hep bir taraf kazanırsa kötü gider işler. Üstelik yalnızca kaybeden değil, kazanan taraf için de kötü olur bu. Kaybeden, kaybettikçe bozulur, kazanan da durmadan kaybeden tarafı küçümsemeye başlar.)

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum, çok sevindim Aydın'ın evlenme önerisine, bu bir adım geri gitmek değil, bu aşk, bu sevgi."

Masanın üzerinden uzanıp elini tutuyorum, bu anı yudum yudum içerek, "sevgilim, biraz düşüneyim falan desem, çok çocukca mı olur?" Bozulmuş gibi, duygusuz bakıyor. "Ama evlilik... Biraz zor, hep olumsuz düşünüyorduk da." – "Ama deneme yaptık, güzel gitmiyor mu, yeryüzünde bizden daha esaslı bir çift daha var mı?" – "Hayır yok, seni çok seviyorum, neden evlenmeyelim o zaman, alt tarafı bir imza."

Kadehlerimizi tokuşturuyoruz. Bu restoran benim için bir anılar restoranı...

21

Hani nerede benim o gençliğimin mutluluğu, coşkusu, heyecanı? Hani nerede o, sersemce de olsa, bilinçsizce de, koşuşturmalar, çılgın duygular?... Hani insan gençliğinde nasılsa, yaşı ilerledikçe de aynı olurdu? Gürkan'ın evlenme önerisine

hiç düşünmeden koşuşum, beni istemeyen kayınvaldemi protesto için de olsa, mini gelinliğimin modelini özenle seçişim, kalacağım evin eşyalarına hiç aldırmayıp çeyiz meyiz de düşünmeden en güzel elbiselerle kendimi donatıp mutlu oluşum...

Hadi ne duruyorsun, hiç düşünmeden koş Aydın'ın önerisine, kendine gelinliklerden gelinlik beğen, evde hangimizin eşyası nereye sığacak diye düşünmeden, yalnızca giyeceğin elbiseleri düşle dur.

Belki o iyiydi, belki de bu...

Ama bugün de, kemanlı, şaraplı, mumlu şık bir restoranda sevdiğim adamdan evlenme önerisi alınca heyecanlanıyorsam, hiç düşünmeden evet diyebiliyorsam, bu bile olumlu bir puandır değil mi, benim gibi neler neler yaşamış biri için?

"İki tanık buluruz, evlendirme dairesinden gün alırız, nikah memurunun ofisinde kimseyi çağırmadan evleniriz."

(Yok canım, lüks bir otelin balo salonunu tutarız, kalabalık bir davetli topluluğu olur, hatta nikahı da belediye başkanı kıyar.)

"Çok anlamsız şeyler bunlar, kime ne bizim evlenmemizden, laf olsun diye evleniyoruz işte, çocuklar gibi davetler yapıp belediye başkanları filan."

(Şık bir döpiyes, beyaz ya da siyah olabilir, minik bir şapka, sevdiğin insanlar, ünlü kişiler...)

"Biz blucin giymeyi düşünüyoruz. Hatta işten iki saat için ayrılıp, evlenip işe dönelim diyoruz. Gerçi bunları ben söylüyorum, çünkü daha onunla konuşamadım hiçbir şeyi."

(Paran var, bunca çevren var, neden bu olayı eğlence olarak düşünmüyorsun, blucin mlucin diye düşünmekle daha çok ciddiye almıyor musun?)

"Sorun ciddiye almak ya da almamak değil, ayrıca evliliği bu şekilleriyle sevmiyorum. Yok nikahmış, yok giysiymiş..."

(Neyse, yine de yaşına başına, durumuna uygun, şöyle

kaliteli bir nikah hoş olurdu gibi geliyor bana.)

Aydın, bir Amerikalıya mobilyalı olarak verdiği evinden bazı gerekli aksesuarları getiriyor evime. (Eve) Biraz tabak çanak, yazı masası eşyaları, banyo için özel eşyalar, birkaç abajur, vazo, sigara tablası... (Koyu renkleri ne kadar çok seviyor.) Getirdiklerinin hiçbiri benim beyazlı, pembe çiçekli, açık renkli evime uymuyor. Renkleri evime uymuyor diye de sinirlenecek değilim ya, ilerde yenileriz, düzeltiriz her şeyi. Gardrobun bir bölümünü onun eşyaları için boşaltmıştım, birkaç tane de çekmece gerekiyor. Onları da boşaltıyorum. Benim eşyalarım bu kez tıkış tıkış oluyor, hepsi bir çekmecenin içine yığılıyor. Demek ki bu eve büyük bir dolap almak gerek. Bu kez de odanın biri işe yaramaz duruma gelecek ama ne yapalım, bir odayı dolapla doldurmak zorundayız. Çamaşır sepeti de sorun yaratıyor. Erkeklerin gömlekleri, fanilaları, külotları ne kadar çok yer kaplıyormuş, unutmuşum. Çamaşır torbasından dışarıya fırlıyor kirli çamaşırlar her gün. Onları asmak, toplamak da bir dert. Eve gelen yardımcı kadının bir gününü ütüye ayırması gerekiyor. Ütülediklerinin çoğu da Aydın'ınkiler. Çünkü giysilerimi ben genellikle kendim ütülüyorum, giymeden önce, sabahları. Bazen, çamaşırları asarken ve toplarken, ütülenmesi gerekenleri ayırıp bir kenara koyarken, eski kadınları düşünüyorum. Nasıl yıkarlarmış bunca çamaşırı, nasıl ütülerlermiş? (Merak etme şimdi de yıkayıp ütüleyenler var ama senin haberin yok.) Şimdilik en önemli sorun, Aydın'ın çorapları. Doğal olarak her gün bir çorap çıkartıp torbaya atıyor. Bunları çamaşır makinesine atamıyoruz çünkü çamaşırları boyamasından korkuyorum, bir kez atmıştım da makinenin borusuna kaçıp su boşaltma sistemini bozmuştu. Akşamdan suya koy dedim, koyuyor ama onları günlerce suda unutuyor. Acaba kirli çorapları yardımcıya yıkatsam ayıp olur mu, bilemiyorum.

İç sesim sinsi sinsi dışarıya taşarak Aydın'a soruyor: "Hiç konuşamadık seninle, nasıl bir nikah yapsak dersin? Ben hiç düşünmüyorum ama, şöyle iyi bir yerde, güzel bir davet filan ister misin? Birlikte karar vermemiz gerekir de." – "Yok canım, ne daveti, ne gerek var böyle şeylere." İçim rahatlıyor, aslında Aydın'ın görkemli bir davet istemesi beni çok şaşırtacaktı.

Dalıp dalıp gidiyormuşum. Kendi kendime tartışmaktan yorgun düşmüş durumdayım.

(Neden evleniyorsun, birlikteliğinizi yasalarla, imzalarla, nikah memurlarıyla, evraklarla perçinlemenize gerek var mı?)

"Gerek yok ama, nasıl olsa aynı evde oturuyoruz, evlilik sözleşmesinin bize ne zararı olabilir ki?"

(Bir zararı olur mu olmaz mı, evlenince göreceksin. Aslında aynı evde oturma kararını bile enine boyuna tartışmalıydınız.)

"Biz uygar ve bilinçli iki olgun insanız, evlilik bizim için asla bir sorun olamaz."

(O zaman bana çevrenden bir örnek göster, aradan yıllar geçtikten sonra hâlâ birbirlerine deli gibi aşık, hâlâ saygı içinde, hep heyecan duyan, akşamları koşa koşa eve dönülen ve geceleri yatıp birbirlerinin bedenlerine dokunmak için arzu duyulan bir evlilik örneği göster.)

"Gösteremem ama belki de onlar akıllı değil, özen göstermiyorlar her şeyin iyi gitmesi için, evlilik biraz özenle, biraz akıllı davranmakla neden iyi gitmesin ki?"

(Kimbilir belki de doğrudur söylediklerin, belki de bizim gibi iki insan, bilinçle ve kararla istedikleri gibi bir birlikteliği yürütebilirler, kimbilir.)

Ne içime, ne dışıma, ne Aydın'a ne de başka birine söyleyebildiğim bir şey var. Aslında ben bu evliliği niçin istiyorum?

23

Evlendik. Aptal aptal bürokratik işlemler, sersemce sağlık muayenelerinden sonra gün aldık ve evlendik. Saat üçte evlendik, dörtte işimizin başına döndük. İkimizin üzerinde de olağan giysilerimiz vardı. Bende şık bir kazak etek, o zaten her gün kravatlıdır. Akşam yine, artık ikimiz için önemli bir anısı olan mumlu, kemanlı restorana gittik. Konuştuk, konuştuk. Onunla ilk buluştuğumuz gün de bu kadar çok konuşmuştuk ve "konuşacak ne kadar çok şeyimiz, ne kadar çok ortak zevkimiz var," diye sevinmiştik. Hiç bitmeyecekmiş gibi gözüküyor konuşacak şey. Dünyada bana uygun bir ikinci başka kişi yoktur sanırım Aydın'ın dışında. Ondan başkasıyla birlikte olmayı düşünemiyorum bile. Haykırmak istiyorum herkese, işte evlilikler böyle olmalı. Saygı ve sevgi içinde, kesinlikle özgür, birbirlerinin yalnızlık özlemine saygı duyarak, hesap sormadan, sahibiyet taslamadan, birlikteliğin dışında, kendi ayrı dünyalarını yaşayarak, bu dünyaların sorunlarını tartışarak, evin içindeki en küçük şeyleri bile paylaşarak... Oluyormuş işte.

Benim görevim yemek yapmak değil, ama canım isterse yapıyorum. Benim görevim onun eşi olarak davetlere katılmak değil, ama istersem gidiyorum, benim görevim yatağı toplamak değil, istersem topluyorum, benim görevim kahvaltıyı hazırlamak da değil, erken kalkarsam hazırlıyorum. Ne kadar basit her şey.

Aydın Amerika'dan döneliberi ne denli başarılı. İşinde

inanılmaz derecede yükseliyor, tanınıyor. Bu beni sonsuz mutlu ediyor... Benim başarılarım ve tanınıyor olmam da onu mutlandırıyor. Bir davete gittiğimizde süper çift diyorlar bize.

Bir davette, davetin sahibi yaşlı tiyatro sanatçısı bizi öteki konuklarla tanıştırıyor, her gelene, Aydın Bey ve Aydın Beyin eşi diyor. Canım sıkılıyor, birkaç kez karşımdakine kendi adımı mırıldanıyorum. Adam durmadan Aydın Beyin eşi diyor yine benim için. İnanılır gibi değil, bu adamlara göre benim yeryüzünde Aydın Beyin eşi olmam dışında hiçbir işlevim yok. Zaten gelen davetiyelerin üzerinde ve içinde de öyle yazıyor: "Bay ve Bayan Aydın bilmem ne." Peki ben kimim? Benim adım hiç önemli değil mi? Sonunda dayanamıyorum: "Mahir Bey, benim adım var, o da şu, herhalde bilmiyorsunuz," diyorum. Hemen anlıyor, ondan sonraki tanıştırmalarda adımın üzerine abartıyla basa basa söylüyor.

Aydın, "neden böyle şeyleri kafana takıyorsun, adet böyle işte," diyor ve beni çok sinirlendiriyor. Kötü kötü gülümseyerek, "Aydıncığım, senin eşin olmak bana gurur veriyor, ama ben senin eşin olarak ben değilim ki, ben de bir kişiyim, bir adım var en azından. İnan ki tanındığım için değil bu tavrım, hiç tanınmayan bir ev kadını bile olsaydın... Aydın insaf, insanların bir adı vardır, kadının neden olmasın?"

24

Spiralin kadının rahminde bir yıldan uzun bir süre durmaması gerek, benimki tam iki yıl olmuş. Doktora gidiyorum, derhal çıkartmalıyız, bunca zaman kontrole gelmemek hiç size yakışır mı diyor. Bu doktoru seviyorum, ciddi ve bol bol

konuşup açıklama yapan bir adam. Konuşmasında doktorların o çok bayıldığı anlaşılmaz ve sanki bizden kat be kat güçlü olduklarını kanıtlayan Latince sözcükleri hiç kullanmıyor. Muayene ederken de ötekilerin çoğu gibi ağzında sigara, kafasını oralarıma sokmuyor. O ağzında sigarasıyla beni muayene eden laubali doktoru hiç unutamıyorum, her an bir yerlerim yanacak diye korkmuştum. "Çıkartalım o zaman," diyorum. Ertesi güne randevu vermeye çalışıyor, narkoz ister miymişim? İşte bu da iyisi, bunlar beni çıldırtacak. Hayatımda ilk kez spiral çıkartmıyorum ki! Bir saniyeden bile kısa sürüyor olay. Bu kadar basit ve acısız bir şey için bir doktor, hastasına nasıl narkoz önerir anlamıyorum. Narkoz almak, duyulan sivrisinek ısırığı gibi acıdan daha mı az önemli? Bence, narkozu hasta önerse, doktor reddetmeli. Burada tam tersi oluyor. Ve bir sürü kadın narkozla spiral taktırıp çıkartıyorlar, o bir saniyelik, sivrisinek ısırığını duymamak için. Tam doktoru seviyordum, sinirim bozuluyor. Israrla hemen şimdi, oracıkta çıkartmasını istiyorum. Çıkartmazsanız bu masadan inmem diyorum. Peki demek zorunda kalıyor. "Derin bir nefes alın" derken spiral çıkmış bile.

Akşam eve geldiğimde ikimiz de çok yorgunuz, Aydın televizyonun karşısında uyukluyor... Erkenden yatıyoruz, spiralimin çıktığını ona söylemeyi unutuyorum. Zaten öylesine bu olayların dışındalar ki, beden yapısı olarak öylesine farklılar ki, söylesem de anlayacak mı? Spiralimi çıkarttım da, iki yıldır durması tehlikeliymiş de, adam az kalsın bana narkoz verecekti de, aslında pek öyle acımıyor da, ama ne de olsa insan bir irkiliyor da... Bunlar ne anlam taşır Aydın için acaba?

Ertesi gün işe gittiğimde, masamda çok ama çok özeldir yazılı bir mektup buluyorum. Damgası Karadeniz sahillerinde bir yerin. Açıyorum, Zeliha'dan bu... "Çok ama çok sevgili müdürüm..." diye başlıyor. O çocukla birlikte, o çocuğun doğduğu köydelermiş. Çok ama çok mutlularmış. Önceleri,

inanılmaz mutlulukla büyük sıkıntıları birarada yaşamış. Çocukları bir an için gözünden gitmiyormuş ve nasıl terketmiş onları Allahım, nasıl. Bu nasıl bir duyguymuş ki, ona çocuklarını bile terkettirebilmiş. Ama bütün bunlara karşın nasıl mutlu, nasıl coşkuluymuş o günlerde... İçindeki korkunç umutla tabii, ki o umut olmasa asla mutlu olamazmış. Şimdi durum iyice düzelmiş. Müfit'in ailesi biraz yumuşamış, zaten maddi durumları bozuk olduğu için çocuklara bakamıyorlarmış. Zeliha'nın annesi de rahatsızmış. Çocukları yakında Zeliha'lara göndereceklermiş ama önce boşansınlar sonra da evlensinler, ondan sonraymış. Ya kaçmasaymış... Ya kaçmasaymış Zeliha... Ya ömrünün sonuna dek o sevmediği, o tiksindiği adamla çocukları uğruna ve çocuklarını suçlayarak yaşamak zorunda kalsaymış bir ölü gibi... Bana çok şey borçluymuş... Bana çoğu kişi kızıyormuş ama, o gerçekten bana çok şey borçluymuş... Kızanlar da zaten ya erkekler ya da cesareti olmayan kadınlarmış. Oysa artık o da inanıyormuş, insanlar mutlu olmadıkları ortamdan kaçıp gidebilmeliymiş, yaşam insana geçici olarak verilen bir armağanmış, güçlü olmak gerekirmiş, bu mutlulukmuş.

Ve kadınlar ilk yedikleri tokadı mutlaka farketmelilermiş.

25

Aydın yaşgününde ona aldığım kadife pantolon ile gömleği hiç giymedi. Aradan on-onbeş gün geçince sordum, "neden bunları hiç giymiyorsun?" diye. "Sen hiç benim bu kadar bol bir pantolon giydiğimi gördün mü, böyle ekoseli renkli bir gömleğim var mı bir tane bile?" dedi. "Yok, görmedim," dedim sakin bir sesle. Ama durdukça içimden bir şeyler taşmaya

başladı. Ne olur giysen, ne olur "ben" aldığım için giysen? Düşündükçe için için üzüntüm arttı. Ne büyük bir kabalık bu, ben ona bir şeyler armağan ediyorum, o bunları kullanmıyor. Hiç olmazsa benim hoşuma gitsin diye giyebilirdi. Bu kadar inceliği bile mi yok? Sonra yine kendi kendime konuşmaya başladım. Ne var bunda, sen de adamın giyim kuşamına dikkat etseydin ya. Gerçekten hiç bu tür giysi gördün mü sırtında? Aslında onun sana kızması gerekir, bu denli dikkatsizsin diye...

İçimize işlemiş bir kez. İlle de kendimizi suçlayacağız, her tartışmanın sonunda kendimizde bir hata arayacağız. Aman kırmayayım, üzmeyeyim, tartışmayı uzatmayayım diye ille de kendi duygularımızı dizginleyeceğiz. Onları haklı, kendimizi haksız görmek eğilimi içimizde bizim. En haklı olduğumuz durumlarda bile içimizin bir köşesinden onların da haklı olabileceğine ait üç-beş düşünce geçirmiyor muyuz?

Şimdi bu olayda kim karar verecek, kim haklı kim haksız?

Aydın pazar günü bol kadife pantolonu giydi... Ama evden hiç dışarı çıkmadı. Böylece bu çok önemli sorun çözülmüş oldu!

Her akşam eve koşa koşa gidiyorum. Onu özlüyorum. Gece onunla yatağa gireceğim dakikaları iple çekiyorum. Ona dokunarak uyumak, yaşamımın en zevkli anlarından biri. Ancak hiç yadsınamayacak sorunlar yaşıyoruz. Aslında o sorunları ben yaşıyorum. Bir türlü bu sorunların evlilikle birlikte geldiğini benimsemek istemiyorum. Ama o sorunlar evlilikle birlikte geldiler...

Yemek olayı... Sanırım çalışan ve evli olan kadınların yemek olayı üzerine cilt cilt kitap yazılabilir. Bu, bekarken yaşanmayan, inanılmaz bir sorun. Alışveriş ve yemek sorunu...

Kapıcıyı genellikle göremiyoruz, çünkü onun geldiği saatlerden önce çıkıp sonra dönüyoruz eve. Bu nedenle alışverişi bizim yapmamız gerek. Bunu sabah yapmak mümkün

değil, çünkü büyük bir koşturmaca ile çıkıp ucu ucuna yetişiyoruz işe. Hem zaten aldığımız şeyleri bütün gün arabada bırakacak değiliz ya. Akşamüstleri alışveriş saatimiz... Peki bunu hangimiz yapacağız? Bazen o çok geç çıkıyor, bazen ben... Bazen ikimiz de eve geldiğimizde, bütün dükkanlar kapanmış ve evde tek bir dilim ekmek bile kalmamış oluyor. Ve canım tam o gün, aksilik değil mi, dışarı yemeğe çıkmayı hiç istemiyor. Ama yemek yememiz gerek ve dışarı çıkıyoruz.

En önemli sorun da şu, daha doğrusu bir erkekle bir kadın arasındaki en büyük farklılıklardan biri -ki bu farklılık benim için kadın erkek arasındaki en önemli ayrılık şu sıralarda- erkekler için yemek çok önemli. Çoğu için yemeğin cinsi, kalitesi, ne olduğu, nasıl yapıldığı değil, her akşam önlerine iki üç kap yemek konulması önemli. Çünkü onlar buna alışmışlar, alıştırılmışlar. Onlara hizmetle görevli anneleri, onları asla aç bırakmamış. Gece gelmişler, sedirin üzerinde uyuklayıp beklemiş anneleri, oğullarının bir kap sıcak yemekten yoksun kalmalarını istememişler bir gün bile olsa. Sabah erkenden kalkmışlar, onlardan en az bir saat daha erken uyanmışlar ki oğulları iki bardak sıcak çayla, iki dilim kızarmış ekmeklerini yemeden çıkmasınlar dışarı diye. Anaları, oğulcukları için ne olursa olsun, dünya yıkılsa o yemeği hazırlamışlar, önlerine koymuşlar. Ama bu özeni genellikle kızları için göstermemişler. Onların aç kalmaması için uğraşmamışlar, onları beslememişler mi? Hayır hayır... Onlara da yemeklerini hazır etmişler ama, buzdolabında beklemiş yemekler... Kızları eve geç geldiğinde ise, evladım yemeğin buzdolabında, çıkart, ısıtıp yiyiver hadi demişler. Hatta kızları, oğulları ile birlikte geç dönmüşlerse eve, hadi kızım, ağabeyine yemeğini hazırla da yiyiverin birlikte demişler. Sonra bu anneler, oğullarına kız seçerken de kızın nasıl bir ev kızı olduğuna bakmışlar. Aman, sakın yemek pişirmeyi bilmiyor olmasın. O gelinler de hele hele kayınvaldeleri evlerinde konukken, döktürmüşler marifetlerini.

Oğulları, anneleri üzülmesin diye bir gün bile mutfağa, sevgili karıcıklarının yanına gitmemişler. Annem karıma yardım ettiğimi görüp de üzülmesin diye... Gelinler de anlayışla karşılamışlar bu durumu. Kocaları kendilerine yardım etse de annelerinin yanında hiç çalıştırmamışlar onları. Çünkü gelin de, kayınvalde de birer kadın, onlara da erkeklere hizmet etmeleri öğretilmiş. Kayınvaldelerin davranışları ve inançları da oldukça tutarlı... Çünkü aynı gelinler, bir erkeğin kayınvaldesi olunca da aynı tutumu gösteriyorlar. Bu kez kendi gelinleri, oğullarına iyi hizmet ediyor mu, onlara güzel güzel yemekler pişirip yemeklerin en iyi parçalarını onlara veriyorlar mı diye gözlüyorlar.

Bizim sorunumuz da hiç farklı değil. Belli ki Aydın her gece, birkaç çeşit sıcak yemek olsun istiyor. (Ne var bunda şaşıracak?) Şaşıracak ne mi var? Şu var, ben her gece ille de yemek olsun istemiyorum. Ben gecemi iki elma, bir sandviç ya da bir yumurta, birkaç sosis ile geçiştirebilirim. Ama belli ki Aydın yemek arıyor, buna alışmış çünkü. Evde yemek olmadığı zaman ille de dışarı çıkmak istemesinden belli. Ben ise bu yemek olayını hiç sorun yapmaktan yana değilim. Ama Aydın eve geliyor, şöyle bir mutfağa giriyor, buzdolabını karıştırıyor "yine dışarıya çıkacağız galiba," diyor. Ekmek peynir var, meyve var diyorum... Ceketini giyiyor, arabanın anahtarlarını alıyor, bu,hayır ben yemek istiyorum, ekmek peynir değil demek. Aklıma kocaları yolculuktayken, çocukları herhangi bir nedenle başka yerdeyken, gece olunca yemek pişirme derdi yok diye büyük bir mutlulukla kendilerine yaptıkları sandviçleri kemiren ev kadınları geliyor. En büyük zevkleridir bu, evde yalnız kalıp yemek olayını düşünmeden yaşamak.

Hep düşünüyorum... Aydın yemek istiyor, ben istemiyorum. (Aydın yemek istiyorsa, girer mutfağa pişirir yemeğini, oturur yer.) Ama ben de düşünüyorum ki, o istiyorsa, birlikte oturup yemek hiç de kötü olmaz... Ama nasıl yapacağız... (Evlilikler özgür olmalıdır, herkes kendi dünyasında

istediği gibi yaşamalıdır, kimse kimseye baskı yapmamalıdır, insan istemediği şeyleri sık sık yapmak zorunda bırakılırsa, mutsuz olur, gerilime girer.) Yemek olayını sıraya bindiremiyoruz, çünkü Aydın salata ve yumurta dışında yemek yapmayı bilmiyor... Onları da arada sırada yapıyor. Ben de bilmiyorum ama, hiç olmazsa annemden tarifler alıp bunları bir defterde toplayarak saklamayı düşünebilmişim. Arada sırada bunları uyguluyorum. Aslında hiç zor bir iş değil. Ama zaman, o zamanı bu iş için harcamak...

Neden erkekler ille de yemek yemek istiyorlar sanki...

Aydın'a, "annene gittiğin zaman neden yemeğe kalmıyorsun?" diye sordum. Aydın haftada iki üç kez annesine gidiyor, annesi öteki çocukları gibi Aydın'ı da göremeden edemiyor. Annesinin o çocuklar dışında ürettiği ve yarattığı hiçbir şey olmamış yaşamı boyunca. Çocuklar için yemek yapıyor, çocuklar için yeni giysilerini giyiyor, çocuklarla kavga ediyor, çocuklarla gülüyor. Onların dışında hiç kimseyi sevmiyor, hiç kimse ile konuşmuyor. Torunlarını bile evine çağırmıyor, onlarla ilgilenmiyor. Çocukları bir görev gibi haftada iki üç kez gidiyorlar annelerine... Anneleri onlara durmadan ne denli yalnız, ne denli hasta, ne denli acılı olduğunu anlatıyor. Anneleri onlara bir de damatlarının ve gelinlerinin çirkinliklerini, kötülüklerini söylüyor.

* * *

Aydın artık annesine alelacele gidip alelacele konuşup alelacele eve dönmüyor. Annesinin kendisi için yaptığı, gelmese de yemeden dolapta sakladığı yiyecekleri yiyip karnını iyice şişirip eve geliyor. Böylece haftanın üç günü kurtuluyor. Ben de o geceler televizyonun karşısına geçip sandviçimi kemiriyorum büyük bir mutlulukla. O annesine gittiği zaman benim de gitmem gerekmiyor, zaten üçümüzün de böyle bir isteği yok.

Aydın'ın derli topluluğunun, titizliğinin nasıl bir düzen olduğunu evlendikten sonra anladım. Bir insanla ilgili bazı özellikleri onunla birlikte yaşamazsanız, asla anlayamazsınız. Ben de Aydın'ın ayakkabılarını çıkardıktan sonra dolaba kaldırmadığını, ayağından çıkardığı şekilde antrenin orta yerine bıraktığını evlendikten bir süre sonra anlayabildim. Aydın'ın dolap kapaklarını, çekmecelerini kapamadığını da evlendikten bir süre sonra anladım. Aydın bir kapak düşmanı. Traş kreminin kapağını, diş macununun kapağını, elbise dolabının kapısını, mutfak çekmecelerini asla kapamıyor. Ben diş macunu tüpünü en dibinden sıkarım, o tam ortasından bastırıyor. Her sabah ve akşam, ortasından bastırılmış, kapağı açık tüpü ve fayansın üzerine hafifçe akmış macunu görünce ciddi bir şekilde tepem atıyor. Ama biliyorum ki diş macunu tüpünün ortadan ya da alttan sıkılmış olması hiç önemli değil! Her zaman tüpü alıyorum, diş fırçama sıkarken, yine alttan bastırıyorum, akan macunları fayanstan siliyorum, tüpün kapağını da kapıyorum. Aslında dolap kapakları ve çekmeceler de bir sorun değil, biliyorum...

Her gün onun açık bıraktığı ya da açık görüp de kapamadığı kapakları, birer birer kapıyorum. Ayakkabılarını da toplayıp toplayıp yerlerine yerleştiriyorum. Ben bu filmi görmüş gibiyim.

Bir gün, onu denemek için tüm çekmecelerimi ve dolaplarımın kapılarını açık bırakıyorum, gün boyunca ve gece, onlar açık kalıyor, Aydın hiçbirini kapatmıyor. Ama ben onunkileri kapatıyorum... Hiç sorun değil, hiç önemli değil. O, dolap kapıları, çekmeceler ve macun tüpleri yüzünden içimde kopan fırtınalardan haberdar değil. Ta ki bir sabah, alelacele evden fırlarken antrenin ortasındaki koca ayakka-

bıyı görmeyip takılarak elimdeki dosyaları düşürüp yere saçıncaya dek. Kağıtlarımı hışımla toplarken, bıktım bu evdeki ayakkabılardan, dolaplardan diye avaz avaz bağırıncaya dek. O hızla evden çıkmışım. Aydın da o akşam eve geç geldi. Ayakkabılarını dolaba koydu, ama dolabının kapıları, ben kapatmazsam eğer, hep açık...

27

Çağrıldığım konferansların panellerin sayısını ben de şaşırdım artık. İlk gün yaptığım konuşmada o denli heyecanlanıp beni dinlemeyerek konuşan insanları azarlamak gafletinden sonra, kendi kendime bu denli heyecan duyduğum için kızarak her çağrıya gitmeye başladım. Çünkü madem ki ben bu işi yapıyorum, iyi yapmam gerekir o nedenle de bu işin üstüne gitmeliyim diye düşünüyorum. Artık konuşmamı yaparken, beni dinleyenlerin yüz ifadelerine, davranışlarına önem vermemeye çalışıyorum. Heyecanımı yatıştırmak için her çağrıya gidiyorum. Ve heyecanımın artık hiç kalmadığını, hatta kağıttan okumaya bile gerek duymadığımı ve de bu işten zevk bile almaya başladığımı hissediyorum. Ama başka şeyleri de hissediyorum.

Çağrılardan biri başka bir kentte. Yalnızca erkeklere mahsus bir kulübün üyeleri için gidiyorum o kente. Sabah gidip akşam dönüyorum, uçak paramı ve tüm masraflarımı cebimden ödüyorum. Bir başka kulüp için, bu kez kadınlardan ama varsıl kadınlardan oluşmuş bir kulüp için konuşuyorum, onlar yemeklerini yiyorlar, benim yemek yemeye bile vaktim yok... Kendi aralarında konuşup kahvelerini yudumlayarak beni dinliyorlar. Bir başka kuruluşa gidiyorum, entellektüel işler yapan bir kurum bu, benimle yapılan söyleşi

günü kurumun barında, erkekli kadınlı müşteriler gelmiş, barda içkilerini yudumlayıp beni dinliyor, sorular soruyorlar, karşısındakini sıkıştırmak için soru sormaya meraklı kişiler çoğunlukta burada. Hem cin toniklerini yudumluyorlar, pipolarını tüttürüyorlar, hem beni sıkıştırıyorlar. Barda durmadan içki satılıyor. Boğazım kuruyor, yöneticilerden birinden su istiyorum, su içiyorum. Bir başka konuşmam, büyük bir konfeksiyon mağazasının konferans salonunda, müşterileri için konuşma yapıyorum. Mağazanın yöneticisi konuşmayı çabuk kesmem için işaret ediyor. Mağaza kapanmadan bitirmeliymişim ki, müşteriler de dolaşmak fırsatını bulsunlarmış, biraz alışveriş olsunmuş! Bir başka büyük mağaza, müşterileri için yaptığım konuşma sonunda koca bir kutu çikolata armağan ediyor.

Sömürüye ne denli meraklıyız. Bu kişiler de iş adamları, iş kadınları, neden birisi çıkıp da "bu konuşmayı hazırlamak için en az bir gününüzü harcadınız. Buralara kadar gelerek işinizden gücünüzden oldunuz. Biz ticari bir kuruluşuz, bu işleri de vatanımız ve milletimiz için olduğu kadar biraz da müşteri çekmek ve tabii birazcık da para kazanmak için yapıyoruz. Onun için size bunun karşılığını vermek istiyoruz, ne kadar ücret isterdiniz acaba?" diye sormuyor?

Acaba Aydın ayakkabılarını neden kaldırmıyorsa, bu insanlar da o nedenle mi bana para vermeyi düşünemiyorlar?

Sömürü insanın karşısına aniden çıkmıyor. Genellikle hiç belli etmeden, sinsi sinsi yaklaşıyor. Sömürü her alanda, bir sıvı gibi yavaş yavaş giriyor, belli etmeden... Çeşitli kılıklara bürünüyor, aşk oluyor, yakışıklı bir erkek oluyor, bir çift güzel söz oluyor, sempatik bir patron oluyor, ün oluyor, hatta zaman zaman para bile oluyor. Sömürünün marifeti önce size zevk veriyor olması. Sömürü çok akıllı. Önce sizi mutlandırıyor, umutlandırıyor, ondan sonra yavaş yavaş iliğinizi, kemiğinizi kurutuyor. Bir kez de sararsa her yanınızı, hiç çıkmıyor. Karar vermelisiniz, sömürüyü hissettiğiniz anda

kendinizi geri çekmelisiniz, yoksa aşktı, ündü, iltifattı, bunun sonu gelmiyor.

Aydın'a o akşam, ayakkabılarını dolabına yerleştirmesini ve kapılarla, kapakları kapamasını söylüyorum.

Ertesi gün beni çağıran büyük mağaza yetkilisine, bundan böyle konuşmalarımda ücret istediğimi söylüyorum.

Aydın dolap kapılarını, çekmeceleri kapıyor.

Mağaza yetkilisi bana iyi bir ücret ödüyor.

28

Zaman zaman yalnızlığımı deli gibi özlüyorum. İnsanın yaşarken ayrımsayamadığı ne önemli mutluluklar var. Bir an bile yalnız kalamıyorum. Bugün işyerimde tuvalete gidip de oturduğum yerde başımı ellerimin arasına alıp on dakika yalnız kalınca bunu anladım. İşyerimde büyük bir kalabalık var, iş için gittiğim yerlerde, yolculuklarda da... Eve geldiğimde ise Aydın var. İki ayrı özel oda yaparak, canımız sıkıldığında bu odalara çekilmeyi başaramadık. Zaten bu apartman katında bunun olanağı yok. Bir oda tamamen gardrop oldu. Bir oda konuk yatak odası, biri yatak odası. İnsan evde birisi varken, ben yalnız kalmak istiyorum diye çekilemiyor ayrı odaya. Çekilse bile bir garip hissediyor kendini. Bu oda her gün yaşadığı oda değil ki? Oysa insan yaşadığı olayın dışındayken ne düşler kuruyor. Evli bile olsan, birbirine ben yalnız kalmak istiyorum diyebilmelisin. Tabii diyebilmelisin de, ben yalnız kalmak istediğimde o nereye gidecek, ya o da yorgun argın evinde oturmak istiyorsa? Ya o gittiği yerde sıkılıp bir an önce eve dönmek için çıldırıyorsa... Sen evde yalnız kalacaksın diye bu kez o mu sıkıntı çeksin? Sen bu kez, evde yalnız oturmaya çabalarken,

onu düşünmeye başlamayacak mısın, acaba şimdi nerededir, eve mi gelmek istiyordur diye? Bazı şeyleri düşünmesi çok kolay, ama uygulaması nasıl zor. Ben ise hiç kimseyi düşünmeden, arada bir yalnız kalmak istiyorum...

29

Bir akşamüstü, markette alışveriş ederken, bir el arkadan gözlerimi kapıyor. Elleri tutup açıyor, geri dönüp bakıyorum, kumral, uzun boylu, çok güzel bir kadın sevgiyle bakıyor gözlerimin içine. Birden içim ısınıyor, çok beğeniyorum hem de çok seviyorum bu kadını... Ama nereden tanıyorum, çıldıracağım, çok iyi tanıyorum da nereden tanıyorum?

"Ben Şebnem, tanımadın, değil mi?" diyor. Şebnem... Şebnem... Hiç sevmiyorum tanıyamadığım biriyle karşılaşınca anımsamış numarası yaparak kim olduğunu bulmaya çalışmayı.

"Yahu Şebnem, kusura bakma, yüzün hiç yabancı değil ama çıkaramadım seni," diyorum.

"Ortaokula gidip gelirken aynı minibüste değil miydik? Ali abinin arabasında, Çamlıca tepelerine çıkmamış mıydık gizli gizli?" diyor. O an anımsıyorum, kardeşimin arkadaşı, sınıfın yeşil gözlü, yaramaz kızı.

"Ne kadar değişmissin Şebnem, ne kadar güzel, ne kadar gençsin."

"Çok mutluyum," diyor. "Güzellik ve gençlik için de tek koşul mutluluk, başka yolu yok bunun ve mutlu olmak da hiç zor değil biliyor musun!"

Elimde ağır market torbası, gözüm raflarda sosis mi alsam, salam mı diye, donakalıyorum. Ses yankılana yankılana büyüyor, büyüyor kulaklarımda... Mutlu olmak da hiç zor

değil, biliyor musun? Gerçekten hiç zor değil...

Şebnem'le hemen oracıkta ertesi gün için sözleşiyoruz. Şebnem'i şimdiden çok seviyorum, onu çok seveceğimi hissediyorum.

Eve gelip sosisleri kaynatıyorum. Aydın, şöyle bir yağda çevirsek daha lezzetli olur diyor. Yağda çevirmek düşüncesi bile içimi bulandırıyor. Öylesine yorgunum ki. Ama yine de yağda çeviriyorum. Yemekte bir tek limonlu salatayı yiyebiliyorum. Sosislerle oynayıp duruyorum. Aydın sinemaya gitmek istiyor, ben hiç istemiyorum, gitmiyoruz.

Sabah çok zor kalkıyorum, hasta gibiyim. Aydın "işe gitme," diyor. Gitmeyeyim de bana kim baksın? Kim gelip bir tas sıcak çorba içirsin, kim gidip ilaçlarımı alsın? Kapıcımız mı? Kim? Aydın'ın işe gitmeme önerisine çok sevgisiz bakmışım... Bu onun sözü, çok sevgisiz bakmışım. Sanki tüm düşündüklerimi duymuş gibi, "eğer ateşin filan varsa, ben kalırım evde," diyor. "Kızma!"

Kızıyorum, annesi babası olan herkese kızıyorum. "Hayır, hayır, şimdi kalkacağım, bir şeyim yok, yalnızca biraz halsizim" diyorum, kalkıyorum.

"İnsan isterse mutlu olabilir ve ben de mutluyum" diyorum...

* * *

Şebnem'le gittiğimiz barın en kuytu köşesine çekiliyoruz. Onunla evde buluşmak istemedim, çünkü iki kadın birlikteyken, konuşacak çok şeyleri varken, bir erkek yanlarında aykırı kaçıyor. Bir erkek, iki kadının konuşmasına asla ortak olamıyor. Zaten iki kadının konuşacağı şeyler, o erkeğin yanında gündeme gelemiyor. Kadınlar istediklerini konuşamamanın sıkıntısını, erkekler aykırı kalmanın huzursuzluğunu çekiyor. Onun için Şebnem'le yalnız olalım istedim.

ŞEBNEM

Şebnem Amerika'daki günlerini anlatıyor. Ortaokuldan sonra New York'a gitmiş. Teyzesinin yanında kalmış, orada okumuş. Sonra birisini çok sevmiş, hem de deliler gibi sevmiş, aşk çok önemliymiş onun için, ama çok. Sonra bir çocuk doğurmuş, dünyalar güzeli bir oğlan çocukmuş bu. Sonra aşkı bitivermiş, sonra buraya dönmüş, burada aşık olmuş, şimdi o yüzden gidemiyormuş, çocuk nasıl olsa babasındaymış ve işi de o kadar iyiymiş ki, o gitmeden bir altı ay idare edebilirlermiş...

Makine gibi anlatıyor koca yaşamını beş dakika içinde. İşi çok iyiymiş, aşık olmuş, çocuk doğurmuş, şimdi bir başkasına aşık olmuş.... Çocuğu nasıl olsa babasındaymış...

"Şebnem, dur, dur bir dakika, işin nedir?"

"Hayatım, oralarda bir emlakçılık işi vardır, başarılı olursan, çok para kazanırsın, komisyonculuk yani, ben de böyle bir iş kurdum, zamanla çok büyüdü, inanamayacağın kadar çok para kazandım, şehre çok yakın, havuzlu filan bir evim var."

"Peki aşkın?"

"Hangi aşkım, Erol'u mu soruyorsun?"

"Şebnem, ben Erol'u filan nereden bileyim, bir dolu aşk sözü ettin. Ne oldu onlara"

"Bob'a çok aşıktım, sen de aşık olmuşsundur, deliriyordum onun için, beraberliğimizin beşinci ayında gebe kalmışım. Düşünebiliyor musun? Çılgın gibi aşık olduğum bir adam ile ortak bir ürün oluşturuyorduk, delice bir şey. Hemen doğurdum çocuğu, yani hemen değil, dokuz ay sonra tabii." (Şebnem, evleneyim, evli bir kadın olayım, evlilik için, yuvayı yuva yapmak için bir de çocuk gerek dememiş. Çılgın gibi aşık olup ortak bir ürünün heyecanını yaşamak istemiş... Yaşamış.)

"Evlendiniz mi?"

"Evlenmedik... İnanır mısın, evlilik sözünü bir gün bile aklımdan geçirmemişimdir, ta ki Erol benimle evlenmek isteyene dek. Düşünebiliyor musun, birisine deli gibi aşıksın, onunla birlikte olmak istiyorsun. Ve bir dolu insan sizin bir deftere imza atıp atmadığınızın peşinde. İnanılır gibi bir şey değil bu. Birlikteliğini tanıklar huzurunda yasallaştırıyorsun. Ayrılmanı da tabii. Sana soruyorlar, hesap soruyorlar, seni hiç tanımayan birileri... Onu istiyor musun, istemiyor musun? Ömür boyu birbirinize sadık kalacaksınız, hayat arkadaşı olacaksınız... Neden ayrılıyorsunuz, tanık gösterin bakalım, bu adam sana kötü mü davranıyor, hakaret mi ediyor.... Bunları hiç düşünmedim. Zaten oralarda kimse merak etmiyor, sevişmek için bir yerlere imza atıp hiç tanımadığın adamlardan izin aldın mı diye... Ama işte Erol, geçen gün sordu, burada evli olmadan yaşamak çok zordur, rahatsız olabilirsin, istersen hemen evlenelim dedi..."

"Aydın da bana aynen böyle söylemişti."

"Ve sen de evlendin, değil mi?"

"Evet evlendim ama, hiç evli gibi değiliz, özgürüz. Bak bu saatte, bir barda, seninle birlikteyiz, ne karışan var, ne bir şey..."

(Sanki Şebnem'den özür diliyorum, sanki ona günah çıkartıyorum.)

"Peki Erol'a ne dedin Şebnem?"

"Ne diyeceğim, daha burada kalıp kalamayacağım bile belli değil. Ona olan aşkım, onun da bana olan aşkı tabii, ne kadar sürecek kim bilebilir ki? Aşk ne denli güzel bir şey biliyorsun değil mi? Her şeye yeniden başlamak, bitmiş bir şeyle uğraşmayıp yeni duygular yaşamak... Ah, bunlar ne büyük mutluluklar. Erol'la evlenmem sözkonusu değil. Benim sözlüğümde beraberlik var, evlilik değil. Ben kimsenin hatırı için bir yerlere imza atamam. Benim namusum imzadan sorulmaz."

"Peki çocuğun nerede Şebnem?"

"Ah çocuğumu bir görsen, ne tatlı bir oğlan, babasının

yanında, çok mutlu, çok iyi. Zaten bakımı babasında. Onun hiçbir sorunu yok. Yalnızca ayrı kaldığımız zamanlar birbirimizi çok özlüyoruz, o kadar."

Şebnem'den iki gün sonrası için sözleşerek ayrıldığımda kendimi ferahlamış değil, sırtıma binlerce yük yüklenmiş gibi hissediyorum. Mutlu olmak o kadar kolay ki demişti ve o gerçekten çok mutluydu... Mutlu olmak o denli kolaysa, ben neden mutlu değilim? Ben, ben olarak mutluysam, beni mutlu etmeyenler kim? (Ben mutlu değil miyim?)

30

Yabancı bir müzik topluluğunun davetiyesi geliyor bana. Sevdiğim tür bir müzik ve ünlü bir topluluk. Heyecanlanıyorum, hemen Aydın'ı arıyorum gidelim diye, işi varmış, gelmiyor, zaten o bu müziği pek o kadar sevmiyor. Davetiye elime çok geç geçtiği için bir başkasını da bulamıyorum, yalnız başına konsere gidiyorum, yerim en ön sırada. Daha ikinci parçadan sonra müziğin kulaklarımdan uçup gittiğini, yalnızca gözlerimin ve beynimin bir noktada sabitleştiğini anlıyorum. Sahnenin bir ucundan öteki ucuna dolaşarak saksafon çalan genç, zayıf, esmer erkek. Bu adamdan gözlerimi ayıramıyorum, saksafon çalışı, çehresindeki kasılmalar, ciddi yüzü, ama ılık bakışları... Artık dinlemek benim için amaç olmaktan çıkıyor, bu konsere bu adamı seyretmeye gelmişim gibi hissediyorum kendimi. Bu iki saatlik süreyi ziyan etmemek istercesine gözlerimi bir saniye onun üzerinden ayıramıyorum. O da bana bakıyor... Gözlerimiz sık sık karşılaşıyor, onunla bakışırken, onu seviyor gibiyim, bakışlarımla ona duyduğum özlemi anlattığımı sanıyorum ve o da bunu anlıyor, buna inanıyorum. Ona sarılmak duygusu içi-

mi allak bullak ediyor, ona sımsıkı sarılmak istiyorum, o da benim başımı ensemden hafifçe iterek omzuna yaslasın, beni oracıkta, öyle tutsun istiyorum. Sonra, epeyce sonra, ben başımı ona doğru kaldıracağım, gözlerinin içine aynen şimdi baktığım gibi bakacağım, o yine saçlarımdan tutarak dudaklarını dudaklarıma hafifçe dokunduracak... Giderek yoğunlaşacak, sertleşecek, öpüşlerimiz çok uzun sürecek, bir an hoyrat, bir an şefkatli, belki dudağımın bir kenarı kanayacak bile, kan ter içinde onunla sevişeceğiz. Bu iki saat içinde onun saksofonundan çıkan notalar dışında hiçbir ses duymuyorum, ondan başka hiç kimsenin varlığını hissetmiyorum. O'nu seviyorum. O'na dokunmak istiyorum. Onunla birlikte olmayı arzuluyorum. Onunla gözlerimiz buluştuğunda içim ürpertiyle doluyor... Mutlu oluyorum.

* * *

(Konser bittiğinde kulise gidiyorum, giysilerini değiştirmesine gerek yok çünkü öylesine doğal ve sade ki... Buruşuk siyah pantolonu ve beyaz gömleği ile. Bir başkasıyla konuşurken beni görüyor, anımsıyor, merhaba diyor, sizin gibi sevgi dolu bir izleyici hiç görmedim hayatımda, o kadar güzel dinliyordunuz ki, ben de sanki sadece sizin için çaldım. Elimi uzatıp koluna dokunuyorum, ben yalnız sizi dinlemiştim zaten diyorum, uzattığım elimi tutuyor... Ona dokunmak da müthiş bir şey, ona aşık oldum. Yarın bir başka ülkeye gidiyoruz, bizimle gelir misin diyor, sonra benim ülkemde yaşarız birlikte, gelir misin? Elimi yüzüne koyuyorum, ona aşkla bakıyorum, gelirim diyorum, gelirim, senin ülkene gidelim ve orada seninle birlikte yaşayalım. Gelirim...)

* * *

O kadar çok alkış aldılar ki, beş kez sahneye çıktılar, seyirciyi selamlarken, o hep bana baktı durdu... Kulise hiç gideme-

dim. O kalabalığın arasında tek başıma yürürken, dışarı çıkarken, aynı şeyleri düşündüm durdum, belki aklımdan geçenler, kulise gitseydim gerçekleşirdi kimbilir? Eve kadar yüzümdeki o çocuksu utangaç gülüşü, neden bunları yaşadım düşüncesinin dayanılmaz ve zorunlu utancını taşıdım. Bir şeylerin eksikliği mi var yaşamımda diye kendimi hiç sorgulamadım, hiç sorgulamadım...

31

Bir perşembe günü ve ardından gelen cuma günü çok önemli şeyler oluyor benim için... Perşembe günü, masamda Aydın'ın telefon notunu buluyorum, biraz gecikecekmiş... Evde yemeğimi bitirdikten biraz sonra Aydın geliyor, açmış, kendine yemek hazırlıyor. "Ne oldu, neredeydin?" Biliyorum, Aydın başından beri ne yaptın, neredeydin gibi sorulardan hoşlanmaz... Aksi gibi ben de bu tür soruları sormaya bayılırım. "Bir arkadaşla içki içtik" – "Kiminle?"

Aydın kiminle sorusundan da hiç hoşlanmaz, hesap sormak der bu gibi sorulara, "Ayla'yla" – "Hangi Ayla, muhasebeci Ayla mı?" – "Evet o."

Aydın susuyor, ben susuyorum. Hep düşünüyorum, Osman'la deseydi yine yüreğim böyle sıkışacak, elim ayağım böyle buz kesecek miydi? Kendi iç savaşım korkunç boyutlarda. Bu denli somutlaşmamıştı hiç. (Yapma, sorma işte, önemliyse zaten kendisi anlatır, önemsiz bir şey ki konuşmuyor.) Sormam gerek, merak ediyorum. (Sorma işte, sorsan bile bozulduğunu belli etme, adamı yalancılığa yönelteceksin.) Peki ama niçin susuyor, niçin anlatmıyor, Ayla ile neden içki içmiş? (Osman'la içki içtim deseydi bu denli merak edecek miydin?) Etmeyecektim, Allah kahretsin, etme-

yecektim, sıkıştırmasana beni.

Aydın tam bir domuz gibi. Ne denli merak ettiğimi biliyor, hiçbir şey söylemeden oturmuş, yemeğini yiyor. Bu adam beni tanıyor, konuşmasını istediğimden kuşkusu yok, peki o zaman neden susuyor... domuz gibi?

(Sorma, dur, bir dakika sabret, dur, dur... sorma...)

"Ayla ile neden içki içtiniz ki? Ne varmış?"

"Bizim Kemal'le bir aşk yaşıyorlarmış meğerse. Kemal de evli biliyorsun, ama kıza aramız bozuk ayrılacağız demiş. Kız da öğrenmiş ki araları bozuk filan değil, Kemal benim arkadaşım diye danışmak istemiş bana. Akıl sordu."

"Ayla'nın akıl soracağı Kemal'in başka arkadaşı yok muymuş?"

"Yokmuş herhalde, Kemal'in en yakın arkadaşı benim şirkette."

"Bunları konuşmak için bara mı gitmek gerekirmiş?"

"Sözü nereye getireceğini biliyorum. Saçmalamaya başlama. Ben sana bir gün bile soruyor muyum, kiminle, nereye gittin, niçin gittin diye. Yine başlama lütfen."

"Ben bir şeye başlamıyorum. Ama ben erkek arkadaşlarımla bara gitmiyorum."

"İstersen gidebilirsin bunu biliyorsun."

"İstersem giderim elbette, bunun için senden izin alacak değilim. Ama biliyorsun ki ikimiz de tanımıyoruz insanlar da bu tür konulara çok meraklı. Kim kiminle, kim kimi aldatıyor. Şimdi çok hoş mu olacak insanların beni aldattığını düşünmesi?"

"İnsanların ne düşündüğü umurumda bile değil. Sen biliyorsun değil mi seni aldatmadığımı..."

"Biliyorum... Aldatsan da umurumda değil. İnsanlar her istediklerini yapmalılar değil mi canım. Yarın gece de ben arkadaşımla bara gidiyorum, geç kalacağım."

Banyoya koşup ağlamaya başlıyorum. Aydın'ın bu soğuk, anlayışsız ve sevgisiz tarafını yeni yeni keşfetmeye başladım. Eskiye dönüp bazı olayları düşündüğümde, aynı tür

davranışlarını anımsıyorum, ama o zamanlar hiç önemsememişim, fark bile etmemişim. Çünkü o zamanlar, yalnızca onun eline değmek, onun beğenisini kazanmak, onunla bir kez daha yatabilmek, bir kez daha doyuma ulaşabilmek önemliydi benim için. O zaman onun ayakkabıları benim antremde, onun traş sabunu benim banyomda, onun dökülen saç kırıntıları benim lavabomda değildi.

Midem bulanıyor, yediğim her şeyi çıkartıyorum göz yaşları arasında.

32

Cuma günü, çalışma masamın başında kara kara düşünüyorum. Köşedeki mağazadan aldığım yapma çiçekleri koydum vazoma, öyle güzeller ki. Sekreterim, neden yapma çiçek aldınız, gerçekleri varken yapmaları kullanmak ne kadar yanlış diyor. Oysa ilk gördüğünde, ne güzel çiçekler bunlar, yapma gibi demişti... Ben de bunu anlamıyorum işte. Bunlar kalıplaşmış düşünceler. Gerçek çiçeği görüyoruz, ne güzel bunlar, yapma gibi diyoruz, yapma çiçeği görüyoruz, harika bir şey, gerçek gibi diyoruz. Güzel güzeldir... Bu çiçekler de çok güzel işte. Ama artık yapma ve gerçek çiçek sorunundan çok daha önemli bir şey var düşünmem gereken. Düşünmek bile istemediğim ama düşünmem gereken. Ben gebe kaldım galiba. Hem günüm epeyce gecikti, hem de midem bulanıyor, kusuyorum, durmadan ekşi şeyler yemek istiyorum. Midem bulana bulana hiç önemli değilmiş gibi doktorun telefonunu çeviriyorum. İlle de o gün için bir randevu alıyorum. Akşamüstü doktordayım. Ve evet ben hamileyim. Elimdeki yeni yaktığım sigarayı telaşla tablaya bastırıyorum...

Dün Aydın'ın Ayla'yla içki içtiği bara, Şebnem'le buluşmak için giderken düşte gibiyim. Kendime itiraf etmekten çekindiğim düşünceler, yine hiç sormadan, rahatça girip yerleşiyorlar beynimin içine.

Aydın'la evlenmeyi neden hemen benimsedin?

Neden gidip spirali çıkarttın?

Neden spirali çıkarttığını Aydın'a söylemeyi unuttun?

Neden doktor gebe olduğunu söyleyince telaşla sigaranı söndürdün?

Aman Tanrım... Ben bu bebeği istiyorum.

33

Şebnem o kuytu köşede oturmuş beni bekliyor. (Acaba Aydın ile Ayla da bu masada mı oturmuşlardı?)

"Nen var, yüzün bembeyaz?"

"Şebnem, sen çok geveze bir kadınsın biliyor musun?" Bugün hiç konuşmayacaksın, senin Erol'un beni hiç ilgilendirmiyor. Beni dinleyeceksin. Başıma neler geldi bir bilsen."

"Ne oldu? Eminim çok kötü bir şey değildir." (Ne kadar akıllı bir kadın bu.) Anlatıyorum, önce dün geceki felaketi anlatıyorum. Bunun karşılığında benim de bir erkek arkadaşınla bu bara gelip oturmam gerektiğini söylüyorum. Şebnem şaşkınlıkla gülümseyerek bakıyor yüzüme. "İnanamıyorum" diyor. "Bu toplum, bu insanlar, sizi ne hale düşürmüş, senin gibi biri, böyle düşünemez, hayır inanamıyorum."

(Şebnem'e hiç kızmıyorum. Çünkü Şebnem, beni kendi kendimle konuşup yorulmaktan kurtarıyor. Şebnem benim iç sesim gibi oldu. Onu seviyorum.)

"Şebnem sen buraları unutmuşsun. Buralarda bir dedikodu çarkı vardır, insanın başı ağrır bu çarkın içine düşer-

se."

"İnanamıyorum," diyor yeniden. "Senin gibi biri nasıl böyle düşünür, Aydın bir kızla içki içti diye nasıl üzülür, ona karşılık vermek için bir erkekle bara gitmeye nasıl karar verir... Buralar sizi ne hallere düşürmüş?"

"Ve Şebnem, bütün bunlardan sonra olanları da dinle... Ben hamileyim."

"Harika. Müthiş bir şey bu. Doğuracaksın değil mi?"

"Bilemiyorum. Doğurmamam gerekli, yalnızca bunu biliyorum. Ama ancak sana itiraf edebileceğim bir şey var. Sanırım bir bebeğim olsun istiyorum."

Bu noktada, Şebnem'in yüzünde bir bulut dolaşıyor. Belli belirsiz, hiç hissedilemeyecek ama aşırı duygusal bir anım olduğundan ancak benim anlayabileceğim bir bulut bu.

"Aydın'ı seviyorsun değil mi?"

"Seviyorum. Ama Şebnem... Şebnem... Ben bu çocuğu isterken senin gibi düşünemiyorum. Ben bu çocuğu ikimizin ortak ürünü olsun diye değil, kendim için, yalnızca kendim için istiyorum. Çünkü bir erkekle bir yaşam boyu birlikte olunabileceğine inanmıyorum. Bir erkek aslında hiçbir şey demek. Bir an, bir zaman dilimi..."

"Sana diyorum ki, ne bu halin, yüzün bembeyaz, makyajını tazelemeyi bile unutmuşsun. Ne Aydın'ın bir kızla şurada oturması ne de senin gebe kalman ve bu çocuğu istemen birer felaket. Unut her şeyi, neşelen ve keyfine bak Allahaşkına. Hiç yakışmıyor bunlar sana, hiç."

Ah sevgili iç sesim Şebnem'ciğim benim...

34

Artık Aydın'a bir bebek beklediğimi söylemeliyim. Bunu

söylemek için ne mumlu, şaraplı masalar hazırlayacağım ne de en güzel giysilerimi giyip onu bir yere çağıracağım. Çok önemli bir şey söyleyecekmişim gibi oturup, hazırlanıp, onu etkilemeye çalışarak başlamayacağım konuşmama. Yüzüme çok ciddi bir anlam da kazandırmayacağım. Hatta belki, mutfakta salata yaparken, en doğal sesimle "Aydın ben hamileyim" demeliyim. Yok bu denli basitlik de abartılı ve yapay olur. Ama benim bir çocuk bekliyor olmam, pek o kadar da doğal bir şey değil ki.

Şebnem'le gittiğimiz bardan oldukça geç bir saatte döndüğüm gece, hiçbir şey konuşmadık onunla. Özellikle yapıyor gibi hiçbir şey sormadı bana, hiçbir şey söylemedi. Ne yapmam gerektiğini bana gösteriyor sanki... Uygulamalı... Ben de söylemedim Şebnem'le birlikteydim diye. Merak etmiyorsa, neden söyleyeyim?

Bu gece barış gecesi olmalı çünkü ben uzun süre dargın kalamıyorum. Evlendikten sonra ayrımsadığım belirli ayrılıklardan biri de bu işte. Ben uzun süre surat asıp dargın kalamıyorum, o, ilk adımı ben atmazsam eğer, günlerce asık suratlı dolaşabiliyor. Oysa ayrı ayrı evlerimizde yaşayıp yalnızca canımız birbirimizi istediği zaman buluştuğumuzda, surat asacak neden hiç olmazdı. Vakit bile bulamazdık surat asmak için. Birbirimize kızacağımız aklımıza bile gelmezdi. Kızsak da hemen bitirirdik kızgınlığımızı, çünkü zaman yoktu ya da olan zaman çok değerliydi. Şimdi zaman ne kadar çok birbirimize surat asmak için. Nasıl olsa yarın da birlikteyiz, öbürgün de... ve nasıl olsa bir gün barışacağız.

Yıpranmalar da görünmüyor ki eskiyen elbise gibi...

Aydın soyunup, dökünüp mutfağa yanıma geliyor. Yanağımı öpüyor. Hayret, ilk adım hep benden gelirdi oysa. Bir türlü söyleyemiyorum salataları yaparken bir bebeğim olacağını. (Aydın, sekiz ay sonra bir çocuğumuz olacak.) Söyleyemiyorum. Bunca sevdiğim, bunca dost olduğum adama, ikimizin bir çocuğu olacağını söyleyemiyorum.

Ve o sekiz ay sonra bir çocuğu olacağını bilmiyor.

Aydın kısa bir süre sonra baba olacak. Bunu bilmiyor... Ben ise anne olacağım çok iyi biliyorum...

Yemeğe oturuyoruz, yuttuğum her lokmadan sonra, bu kez söyleyeceğim. Olmuyor. (Aydın, bebeğimiz olacak.) İşini anlatıyor heyecanla. Sofrayı toplamaya koyuluyoruz. Elimde iki yemek tabağı, onun üstünde salata kesesi, iki parmağımın arasında da bir bardak, salonun kapısından çıkarken, aniden geri dönüyorum. Tam arkamda, burun buruna geliyoruz, onun elinde de öteki bardak, sürahi tuzluk var... "Yahu, Aydın, sana bir şey söyleyeceğim, çok şaşıracaksın." Gülmem tutuyor, çok şaşıracaksın deyip duruyorum güle güle... O da gülmeye başlıyor, "dur tabakları düşüreceksin" diyerek bana yardıma çalışıyor. Mutfağa girince, "söyle" diyor. Yüzü ne denli heyecansız, ne denli anlamsız... Haberi bile yok çocuğu olacağından. Salona geçip büyük koltuğa oturuyorum, "gel yanıma" diyorum ona da. Aynı anlamsız yüzüyle geliyor, oturuyor. Elini tutup karnıma koyuyorum. Sesime komik bir ton vererek, "işte sevgilim, burada bizim çocuğumuz yatıyor," diyorum. Aydın gülüyor "aman!" diyerek elini çekiyor. "Aydın, gerçekten, şaka yapmıyorum, bu yaşta böyle bir şaka gereksiz, inan ki ben hamileyim." – "Ciddi misin?" diyor. Hiç gülmeden, "çok ciddiyim," diyorum. Hiç etkilenmiyor, hiç heyecanlanmıyor. "Ne yapacaksın şimdi?" diye soruyor. (Ne yapacağız demeyi bile akıl edemiyor. Aslında belki de sorusu doğru, onun yapacağı bir şey yok çünkü.) Aklımdan, bu günlerdir bulanan midemle, günlerdir uykulu uykulu dolaşan bedenimle, beynimdeki çelişkiler ve bunalımlarla ve en önemlisi içimde herhalde büyümeye başlayan parmak kadar bebeğimle gideceğim, çok uzaklara gideceğim demek geçiyor. Demiyorum. Bu kadar kırgın, bu kadar küskün, bu kadar duygulu oluşuma lanet ederek ve ilk gebeliğimde yaptıklarımı düşünüp gülümseyerek "doğuracağım," diyorum.

Aydın uzanıp elimi tutuyor, "ciddi misin, doğurmak istiyor musun, hem sende spiral yok muydu?" diyor. "Yoktu, çıkartmıştım." – "Peki niye çıkarttın Allahaşkına, sen çocuk

isteyen biri değilsin ki?" – "Aydın çıkarttım işte, iki yıldır duruyordu, zararlı diye çıkarttım, demek ki istiyormuşum." (Aydın Allahtan o anda, hiç bana sordun mu ben de istiyor muymuşum demiyor, Allahtan demiyor.) "Çok güzel bir yaşamımız vardı, çok iyi gidiyordu her şey, bir eksiklik mi duydun, neden çocuk istedin, artık genç de sayılmayız, onun doğumundan sonra ortaya çıkabilecek zorlukları hiç düşündün mü?" diyor. Ben de, "hiç düşünmedim, düşünmeyeceğim de, ama bu çocuğu çok istiyorum," diyorum. "Aslında benim ne düşündüğümün hiç önemi yok senin için, ben ne dersem diyeyim sen kararını vermişsin, öyle değil mi?" diyor. "Öyle," diyorum.

Aydın, elini karnıma koyuyor, dudaklarımdan öperek, hoş gelsin bebek diyor. Ama ben, onun bu bebeği hiç istemediğini anlıyorum.

35

Aynada durmadan kendi bedenimi inceliyorum. Gebe bir kadın olmayı bu denli seveceğimi düşümde görsem inanmazdım. Göğüslerim iyice sertleşti, gerildi, büyüdü. Tamamen soyunup aynanın karşısına geçiyorum, kendime bakıyorum, kendime bayılıyorum. Görünüşümde gebe olduğuma ait en küçük bir belirti yok. Daha bir güzelim sanki. Memelerim ne kadar güzel, onları okşuyorum, elimi karnıma indiriyorum, karnım eskisi gibi, küçücük, ama biraz gerilmiş mi acaba? Evet biraz gerilmiş, sanki göbeğim de çıkmış. Ama ne kadar güzel. (Hep çirkinleşmiş miyim diye bakıyorum aslında, şişko, çatlak, sarkık mı olmuşum diye inceliyorum kendimi.) Ama son günlerde Aydın da bana sarılıyor. Ellerini üzerimden ayırmıyor, kendimi okşadığım gibi o da beni ok-

şuyor... Tüm gerginliğimin, tüm sertliğimin farkında. Ve benim kendimi okşadığım gibi okşuyor Aydın bedenimi. Bayılıyor bana, "hiç bu kadar güzel bir gebe kadın görmemiştim," diyor. İlk günlerdeki gibi görkemli seksler yaşıyoruz, sanki beni yeniden keşfediyor.

Ben de kendimi keşfediyorum. Bedenime hiç böylesine bilinçli, ona hiç bu kadar sevgi dolu yaklaşmadığımı düşünüyorum. Bedenimi çok seviyorum ve onunla dost olduğumu hissediyorum.

Bedenimle böylesine dost olmam, Aydın'ın böylesine ilgilenmesi benimle, tuhaflaştırıyor benliğimi. Sanki ben artık tepelerde bir yerlerdeyim, uçuyormuşum gibi hissediyorum kendimi. O benimle sevişirken bu ben değilim de bir başkası sanki. Onun benden bu denli zevk almasına, beni bu denli istemesine bayılıyorum. Daha çok zevk alsın, daha çok beğensin istiyorum. Sevişirken harikalar yaratıyorum. Kendime bayılıyorum.

36

Durmadan çişim geliyor. Daha işyerinde kimselere söyleyemedim durumumu. Ne kadar şaşıracaklar kimbilir. Ve işin garibi, (artık garip geliyor) o çocuk hâlâ telefon ediyor. Eskisi gibi onunla telefonda gevezelik etmek hiç içimden gelmiyor. Bir gün ona diyeceğim ki, yavrum ben gebe bir kadınım, sen kimsin, benden ne istiyorsun... Ama onu kırmak hiç istemiyorum, çünkü onun çok iyi bir insan olduğunu hissediyorum.

Durmadan uykum da geliyor, geçen gün daktilomun üzerine başımı dayadım, az kalsın içim geçiyordu. Neden sık sık çişe gidildiğini biliyorum da uykum neden geliyor bilmi-

yorum, bu ayki kontrolümde bunu doktoruma sormalıyım. Belim de ağrıyor, doktorum bel ağrılarının bu kadar erken başlamaması gerektiğini söyledi ama ağrıyor işte, zaten benim belim hep ağrırdı. Tam üç kilo aldım. Bedenimle olan son ilişkimde yeni şeyler keşfettim. Memelerimin uçları büyüdü, kenarlarındaki koyuluklar genişledi, kendileri de biraz daha irileşti... Ama ne güzel oldu... Sanki kalçalarım da biraz genişledi gibi ama, pantolonlarımı giyebiliyorum, fermuarlarını rahatça kapayabiliyorum, dar blucinimi giyemiyorum tabii. Fermuarını bir santim bile yukarıya çekemedim blucinimin. Mutlu anlarımda yüzümdeki ince çizgileri ne denli seviyorsam, şimdi de bedenimi öylesine seviyorum işte. Kendimle böylesine barışık, kendi bedenime böylesine sevgi dolu bir dönem hiç yaşamamıştım bugüne dek.

Kararlılık işte diyorum, kararlılık bu... Mutsuzluğun en önemli nedeni kararsızlık ve yaşanan iç çelişkiler. Ben öylesine kararlıyım ki, artık mutsuz olmam için hiçbir neden yok. Ne olacaksa olabilir, ben karar verdim, ne istediğimi biliyorum. Ben mutluyum, kendimi seviyorum.

37

Eskiden yine iyi kötü mutfağa girebiliyordum. Şimdi artık yemek yapmak bir düş oldu, korkulu bir düş tabii. Hem kendimi çok yorgun ve halsiz hissediyorum hem de yemek kokularından hiç hoşlanmıyorum. Allahtan Halide Hanım yemek yapıyor, ama bazen yemekleri ısıtmak bile istemiyor canım. Üstelik Halide Hanımın yemek yapması da bir sorun oldu. Önceleri haftada iki gün geliyordu, ama sık sık davetlerde bulunduğumuz için o kadar çok yemek attık ki, bir güne indirdik gelişini. Şimdi bile çok çeşitli ve bol bol yaptı-

ğından sonuna kadar bitiremiyoruz yemekleri. Üstelik günlerce aynı yemekleri yemek de pek zevkli değil. Dolabı bir açıyorum, tam üç çeşit zeytinyağlı var. Üçünü de getiriyoruz sofraya, üçünden de yiyoruz. Evde yemek olmayıp da ekmek kızartıp kahvaltı ettiğimiz günleri arar oldum, yemekten bıkar oldum. Ne doyumsuz, ne nankör şu insanoğlu.

Karnım giderek şişiyor. Yaşamımın ilk hamile giysisini aldım, blucin kumaşından yapılmış, cici bir salopet elbise bu. İçine her şeyi giyebilirim, yazın da kullanabilirim, kışın da. Sonra gittim, bir de pantolon aldım, önü kocaman, düğmeleri karnın büyüklüğüne göre ayarlanabilen bir pantolon bu, şimdilik güzel duruyor üstümde, yakışıyor.

İşyerimde arkadaşlarıma söyledim durumumu. Nasıl şaşırdılar, nasıl. Dikkat ettim, kimse yaşın kırka yaklaşıyor, nasıl bu yaşta doğuracaksın demedi. Çünkü kimse benim yaşımın farkında değil. Şaşırmalarının nedeni şimdiye dek benim çocuk olayı ile çok ilgisiz olmam, çocuk doğurmanın gereksiz olduğunu savunmam, kutsal annelik kavramına karşı çıkmam, çocuk doğurmayı hiç istememiş olmam. Onlara yine de çocuk doğurmanın kadın için bir gereklilik olmadığına inandığımı söylüyorum. Bir çocuğu yuva kurmanın bir koşulu olarak görmediğimi söylüyorum. Eğer çocuğu kadın ve yuva için gerekli bir koşul olarak görseydim, bunu daha önceden yapabileceğimi anlatıyorum. Yine de çok şaşırıyorlar, beni anne olarak bir çocuğun peşinde koşarken hayal bile edemeyeceklerini söylüyorlar. (Aslında ben de kendimi bu durumda düşünemiyorum, sanırım ben kendime oyuncak istiyorum, acaba yaşamımda bir tekdüzelik mi oldu?) Arkadaşlarımdan biri, beni bir çocuğun peşinden koşarken değil, karnım burnumdayken bile görse inanamayacağını söylüyor.

"Sen buradaki tüm kadınların hayallerini yıktın." diyor.

Biliyorum, ben tüm kadınların hayallerini yıktım.

38

Tiyatroda Gürkan'ı gördüm. Yanında yeni karısı da vardı. Biraz kilo mu almış, irileşmiş mi ne olmuş. Hafif göbeği var gibi. Duruşu da bir tuhaf olmuş, çok abartılı, sevimsiz. Yüzünde oluşan çizgiler de bir tuhaf. Birinci perdenin sonunda, kalabalık arasında onu izliyorum. İçimde en ufak bir kıpırtı yok... Ne bir sevinç, ne bir heyecan, ne bir yürek çarpıntısı. Aydın yanımda başka biriyle konuşuyor. Ben durmadan Gürkan'a bakıyorum... Bir duygu oluşturmak için çırpınıyorum içimde. Oluşmuyor... Ne garip... Ben bu adamı nasıl da çılgınlar gibi sevmiştim, nasıl da o işe giderken, ayrılıyoruz, akşama kadar göremeyeceğim diye üzülüp ağlamıştım, akşam yollara dökülüp gelişini beklemiştim. Nasıl da ona dokunmak için çıldırmıştım... Ve sonra nasıl da o bana dokunduğu zaman sinirden çıldıracak hallere düşmüştüm.

Demek ki hiçbir şey, o an olduğu kadar değerli ve önemli değil. Demek ki en büyük duygular bile yalnız o an için önemli. Demek ki her şey geçebiliyor ve yüzde yüz değişebiliyor. Demek ki hiçbir şey, aslında o denli önemli değil. Demek ki hiçbir şey gerçek değil...

Birden dönüp Aydın'a bakmışım...

39

Patronumun şaşkınlığı, Aydın'dan da arkadaşlarımdan da daha büyük oldu. İnanamadı adam, sözünü şaşırdı, kekeledi. "Nasıl olur, nasıl olur, siz mi çocuk bekliyorsunuz, nasıl

olur?" (Pekala olur, sizin nasıl üç çocuğunuz varsa, sizin eşiniz nasıl bu beceriye sahipse, benim de olur işte.) "Bu kadar şaşırmanıza gerek yok, eskiden ben de istemiyordum ama şimdi çok istiyorum." – "Ama siz bu konuyla hiç ilgilenmiyordunuz, istemiyordunuz." (Hâlâ aynı şeyleri söylüyor adam, çıldırtacak beni.) "Söylüyorum ya işte o eskidendi, neden bu kadar şaşırdınız anlamıyorum." – "Doğrusunu isterseniz sizi o kadar önemli bir işkadını olarak görüyorum ki, hamile oluşunuz bana şaşırtıcı geldi." – "İşadamları hamile kalmıyorlar ama baba oluyorlar, onlara hiç şaşırmıyorsunuzdur sanırım." – "Böyle konuşacağınızı biliyordum, iş adamları ne hamilelik, ne doğum izni alıyorlar ama." – "Evet onlar sadece baba oluyorlar, bu kadar bedavadan, böylesine kolay ve zevkle elde edilebilen bir unvan daha yoktur yeryüzünde sanırım. Zaten ben bu haberi gelip de ne diye söylüyorum ki size... Size ne?"

Kapıyı hızla çarpıp çıkıyorum odadan. Uzundur ona olan sevgim azalmıştı (benim maaşımı artırmaya yanaşmadığı ve bir erkeği benden fazla maaşla işe aldığı gün), şimdi onu artık hiç sevmiyorum.

40

Senin kadar güzel bir gebe görmedik diyorlar bana. Tabii güzelim, çünkü öyle özen gösteriyorum ki güzel olmak için. (Dudaklarım mı şiş bugün ne?) Haftada iki kez kuaföre gidiyorum, durmadan elimde ayna makyajımı tazeliyorum. Normal giysilerim kadar hamile giysilerim oldu. Çok şık, çok cici şeyler giyiyorum. (Ama ayaklarım nasıl şişti, o güzelim ayaklarım tanınmayacak durumda. Bakmak istemiyorum ayaklarıma, oysa ayaklarımın güzelliğini farketmeyen bir

erkek olursa nasıl sinirlenirdim, şimdi düz ayakkabılarımın içinden taşıyorlar sanki, ne kadar çirkinler, iğrençler.) Ayaklarım pek o kadar çirkin değil belki de. Doktorum belimin ağrımasının, ayaklarımın şişmesinin doğal olduğunu söylüyor. Tahlil falan yaptırmak istiyorum, gereksiz görüyor. Ne kadar ilgisiz...

Okuduğum kitapları artık ezberledim. Önce gebelikle ilgili olanları, sonra çocuklarla... Neler varmış bilmediğim, ne sorunlar... Ne olasılıklar, düşünmek bile istemediğim.

Kalçamda beyaz beyaz çatlaklar oluştu ve biliyorum ki bunlar artık hiç geçmeyecek. Yine aynaya bakıyorum, ama iyice şişmiş karnımın üzerinde, kocaman memelerimle... Bakmak istemiyorum. Sabahlığımı giyip kitabıma başlıyorum, kitap elimde uyuyakalmışım her zamanki gibi.

41

Parçalanırcasına sancıyor her yanım. Ateş gibi yanıyor bacaklarımın arası. Karnım sanki çatlayacak, ağrıdan kıvranıyorum. Yeter, yeter, bitsin bu acı diye haykırıyorum, sanki rahmim kopuyor, vajinam yanıyor, kavruluyor. Ellerim karnımda, sağa sola atıyorum kendimi. Ölmek istiyorum, bu acıya daha fazla dayanılamaz... Ağzını beyaz bir bezle örtmüş, beyaz başlıklı doktor, kızgın kızgın bakıyor bana. Bir tek sen çekmedin bu acıları şimdiye dek, dayan biraz, dayan işte geliyor diyor. Dayanamıyorum, vazgeçiyorum, vazgeçiyorum diye çığlıklar atıyorum, tüm hastanede yankılanıyor, geri geliyor çığlıklarım... Vazgeçiyorum, vazgeçiyorum... Doktor bacaklarımı iki yana açıyor, o anda tüm içim boşalıyor sanki, ağır ağır bir şeyler akıyor içimden dışarı, başımı kaldırıyorum, görüyorum, ağır bir kan bu, kalın kalın boşalı-

yor içimden dışarıya doğru... Kan doktorun ayaklarının üzerinden geçerek yayılıyor odaya, kıpkırmızı... Doktor başını bacaklarımın arasına doğru eğiyor, işte geliyor, geliyor diyor. Ben ise vazgeçiyorum, istemiyorum, geri gönderin, geri gönderin çığlıkları atarken, aman Allahım diyor doktor, aman Allahım, çekip çıkarıyor bebeği... Bebek kanlar içinde, upuzun siyah saçları sarkıyor yere doğru... Verin bana, verin... Al diye atıyor kucağıma bebeği doktor. Bebek bana doğru bakıyor, gülüyor, dişleri gözüküyor gülerken... Düşmesin diye bebeği iki elimle tutarken, sakat bu sakat işte diye bağırıyorum... Doktor gülerek bana bakıyor, saçlı ve dişli olmak sakatlık değildir, diyor. Ter içinde, haykırarak uyanıyorum, Aydın sapsarı bir yüzle bana bakıyor. Doktor çağırayım mı diye soruyor. Geğirerek, hıçkırarak, ağlayarak koşup kusuyorum banyoda. Ona anlatamıyorum. Aydın "Çocukların Sakat Olmasının Nedenleri" bölümü açık olarak bırakılmış kitabı kapıyor, soyunup ışığı söndürdükten sonra yatıyor yanıma. Sırtüstü, gözlerim kocaman açılmış bakıyorum karanlığa... Düşünüyorum.

Bebeğim, belki saçlı doğarsın kimbilir, belki de dişli. Ama nasıl doğarsan doğ seni çok seveceğimi biliyorum. Bebeğim, bana benzemeni, benim gibi olmanı istiyorum. Ve bebeğim, ben seni dilersen balerin yapacağım, dilersen artist... Ben yavrukurt olmanı da engellemeyeceğim bebeğim. Belki piyano da çalarsın upuzun sarı saçların ve bembeyaz giysinle. Seni kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim bebeğim, hep yanında olacağım. Gitmek istersen seni engellemeyeceğim, en güzel okullarda okuyacaksın, en güzel mesleğin sahibi olacaksın... Ve ben seni bırakıp hiçbir yere gitmeyeceğim güzel kızım benim. Hep yanında olacağım. Dünyanın en özgür bebeği olacaksın, bebeğim benim, kendi acılarımı hiç yaşatmayacağım sana, bir tek kötü söz duymayacaksın benden, hiç canını acıtmayacağım. Bebeğim seni ben koruyacağım ama hiç hissetmeyeceksin bile, özgür olacaksın. Seni özgür yapacağım.

Aydın'a sarılıyorum. O bana dokunmaya korkuyor. Ama dokunuyor yavaşça, (böyle bir bedenle nasıl sevişmek istenebilir?) okşuyor, beni yavaşça kendi üzerine doğru çekiyor, (iyi ki ışık açık değil) bunu benim istediğimi düşünerek mi yapıyor, emin değilim. Ben istiyorum diye mi sevişiyor benimle? Sanki bebeğimle benim arama giriyor. Sanki üç kişi sevişiyoruz. Bir türlü kendimi Aydın'a veremiyorum, bebeğimin kalbi kırılıyormuş gibi geliyor bana. Hep onu düşünüyorum, Aydın da bunu anlıyor.

"Rahatsız oluyorsan bırakalım."

"Ben rahatsız olmuyorum, bebek belki rahatsızdır."

"O daha küçük, anlamaz merak etme," diyor.

Sanırım bebek anlıyor, kıpırdıyor.

Aydın üç kişi birarada seviştiğimizi hiç anlamıyor.

* * *

Aydın başka şeyleri de anlamıyor. Yaşamıyor. Ben kusarken o kusmuyor, ben durmadan uyuklarken, o uyumuyor, ben artık geceleri davetlere gitmek istemezken o istiyor, benim belim ağrırken, onunki ağrımıyor, benim ayaklarım çirkinken onunkiler şişmiyor ve onun bebeği karnında hiç oynamıyor. Aydın bebeğin nelerden hoşlandığını, neleri sevmediğini, ne zaman kımıldadığını, ne zaman uykuya yattığını, ne zaman acıktığını, ne zaman sıkıldığını hiç bilmiyor.

Ben biliyorum.

42

Aydın epeydir geceleri geç geliyor, ya çalışıyor ya annesinde. Benim de iş tempomda hiç azalma yok. Patronum, o konuş-

madan sonra bana normal bir insanmışım gibi davranıyor. Gebeliğimle ilgili hiçbir imada bulunmuyor, hiçbir şey sormuyor. Aslında onunla kıyasıya kavga etmek istiyorum... Kendisi bir sürü çocuğun babası olmuş, bu işini hiç engellememiş de benim analığımla neden böylesine ilgileniyor? Çünkü benim analığımın işime sekte vuracağını biliyor, bana yaptığı yatırım ziyan olacak diye üzülüyor. Sanki çocuğum olmasa onun yanında ömür tüketeceğimin garantisi varmış gibi. O biliyor, benim çocuğumun babası çocuğa bakmak için asla işinden izin almayacak, benim çocuğumun babası bebek için geceleri uykusuz kalmayacak, benim çocuğumun babasının iş yolculukları bebek için aksamayacak, benim çocuğumun babası, çocuğu yüzünden asla işinden kalmayacak, akşam evine iş götürdüğü zaman bile, bebek ağlaması yüzünden rahatsız olmayacak, bebeği susturmak için o uğraşmayacak. Çünkü bebekler anneleri̇n.

* * *

Aydın evde olmadığı zaman ne annesine ne işyerine telefon ederim. Durmadan eşini işyerinde arayan kadınlardan hiç hoşlanmam, çünkü işyerinde uzun uzun telefonda konuşulmasından rahatsız olunduğunu bilirim. Ama bu kez evde çok sıkılıyorum, şiş ayaklarıma bakıp bakıp ağlamak istiyorum. Yaşamımdaki değişikliklerden sanırım, Aydın'ı, ilişkimizi uzun süredir düşünmemişim. Belki de düşünmek istiyorum da bilinçli olarak atıyorum aklımdan, çünkü düşününce hiç de iyi şeyler çıkmayacağını biliyorum, düşünmüyorum. Bebek ve işim, Aydın'la ilişkimizin hiç de eskisi gibi olmadığını, tekdüze ve alışkın bir ilişkiye dönüştüğünü düşünmemi engelliyorlar. Aydın işten çıkmış, annesini arıyorum, orada da değil. Saat daha on bile olmamış, bir toplantıdadır, gerçi haber verirdi o zaman ama, bir yere uğramıştır... Merak edilecek bir zaman değil henüz. Saat on oluyor, onbir oluyor. Acaba arkadaşlarını arasam mı? Merak ediyorum, acaba

hastaneleri, karakolları arasam mı? Hiçbir şey olmamıştır, kötü haber çabuk duyulur. Ya olduysa? Saat oniki oluyor, hiç bu kadar gecikmemişti. Evin içinde dolaşıp duruyorum, bir telefonun başına gidiyorum, bir pencereye... Sigara bile yakıyorum bebeği unutup. Oturuyorum, kalkıyorum, pencereye gidiyorum, telefona elimi uzatıp çekiyorum, buzdolabından bir şeyler atıştırıyorum. Sinirleniyorum, ağlıyorum, üzülüyorum, elime kitap alıyorum, üç sayfa okuyorum, meğer okumamışım. Bu dakikaları yaşamak istemiyorum. Kendi kendimle konuşuyorum, sakin olmamı söylüyorum, biraz sonra bu kapıdan girecek sapasağlam biliyorsun, boşuna bu acıları çekiyorsun diyorum... Kendime söz geçiremiyorum, ok yaydan çıkınca, kendi kendine bile egemen olamıyorsun.

Saat biri yirmi geçe Aydın kapıyı çalıyor. "Işığı gördüm, daha yatmadın mı sen?" diyerek yanağımdan bir makas alıyor. Ben de gülmeye çalışıyorum, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak için çok uğraşıyorum. Beceremiyorum. Hem hiçbir şey yok değil ki! Haber vermeden geç geldi, merak ettim, üzüldüm. Ayakkabılarını çıkarıp orta yere bırakıyor, ceketini ve gömleğini çıkarıp vestiyere asıyor, kravatını da. Hiç yüzüme bakmıyor, hiçbir şey söylemiyor. Bunca saat sersemler gibi üzülüp merak ettiğim için kendime sinirleniyorum. Düşündükçe dalga dalga yükseliyor sinirim. Pantolonunu vestiyere asmak üzereyken sertçe elinden çekip soruyorum: "Neredeydin?" O sert çekişime sinirlendiğini belli eder bir tonla "işteydim," diyor. Yüzümün tüm kasları gerilmiş ve kimbilir ne kadar çirkinim, "işe telefon ettim yoktun," diyorum. "Ooo, maşallah, kontroller mi başladı?" – "Aydın, ne biçim konuşuyorsun benimle, merak ettim, nerede kaldın?" – "Hiç de merak etmiş bir kadın hali yok, böyle mi merak edilir?" – "Nasıl merak edilir, öyle bir kadın hali mi var, merak ettim işte, ama böyle umursamaz, sapasağlam karşımda görünce..." – "Yaralı görseydin sevinecektin herhalde, merakın boşa gitti değil mi? Boşu boşuna üzüldün. Yazık, bu hanımefendi üzülmemeli hiç." – "Aydın sarhoş musun sen,

ne biçim konuşuyorsun öyle... Neredeydin?" – "Şu soruş tarzına bak, işteydim, sonra toplantıda adamlar acıktılar, bir yere gidip bir şeyler yemek istediler, arayamadım seni." – "Arayabilirdin, ne demek arayamadım, kimdi o adamlar?" – "Yeni müşteriler, yeni tanıdığım adamlar, alelacele masadan kalktığımız gibi yola çıktık, bir telefon edeyim diyemedim."

Allah kahretsin deyip yatağa giriyorum, sessiz sessiz ağlıyorum, o da yanıma geliyor, bana hiç dokunmuyor, hiçbir şey söylemiyor, neden gizli gizli ağlıyorum sanki deyip birkaç kez burnumu çekiyorum sesli sesli... Belki duyar da ağlamamla ilgilenir diyorum, yine hiç aldırmıyor, biraz sonra nefesi sıklaşıyor, uykuya dalıyor. İki yabancı gibi uyuyoruz. İnanılır gibi değil. Aydın'la şu konuşma ve şu yatma, inanılır gibi değil.

* * *

Sabah şiş gözlerim ve çirkin yüzümle işe gidiyorum. Mustafa Bey, "yorgun görünüyorsunuz, artık geceleri de pek çıkamıyorsunuz, değil mi?" diyor. "Yoo, çıkıyorum," diyorum. Akşam Aydın'ı görmüş de, işyerinden arkadaşlarıyla eğleniyormuş da, ben herhalde rahatsızlığımdan ötürü katılamamışım da... "Kimler vardı?" diyorum küçük düşmeyi göze alarak.. İşte Ayla'lar, Ayşe'ler, Ercan Bey'ler, Haşim Bey... "O da sizi gördü mü?" diye soruyorum. "Gördü tabii, konuştuk bile," diyor.

Akşam Aydın'a sorduğumda, "haa, o sonraydı, herkes gitti de biz bize kaldık," diyor gülerek... Daha ilk günlerde konuştuklarımızı anımsıyorum. Sözleri bugün bile aklımda: "Yakalandığın zaman sonuna dek inkar edeceksin, aynı yatakta bile görse, kim bu kadın, tanımıyorum diyeceksin," demişti sırıta sırıta, arsız arsız...

Bu erkeklerin hepsi birbirine benziyor... Çok mu akıllılar, çok mu aptallar, çok mu umursamazlar, çok mu güvenliler... Nedir bunlar nedir?

Çektiğim sıkıntıları unutturacak çok hoş bir olay gerçekleşiyor. Gazetenin yarışmasına gönderdiğim yazı birinci oluyor, üstelik zor da bir konuydu ve katıldığımı unutmuştum bile. Aydın da gönderecekti zaman bulamadı yazmaya, ben geceleri evde yazmıştım, hafta sonları yazmıştım, Aydın arkadaşının teknesinde yayılıp yatarken yazmıştım, bütün kadınlar denizde, güneşte, eğlencedeyken, kan ter içinde evde oturup yazmıştım. Hiçbir şey havadan gelmiyor, özveri gerekiyor, ama bu özveriyi kendine yapacaksın ki yararlanabilesin, belki başkaları başka kişiler için özveri yapa yapa oldukları yerde kalıyorlar, onlara bu öğretilmiş, özellikle kadınlara, özellikle değil, yalnızca kadınlara... Özverili olacaksın, erkeği hoş tutacaksın, onun için uğraşacaksın, hep onun arkasında yer alacaksın, her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır. Her başarısız kadının arkasında kim vardır peki? Sıcak yaz günlerinde evde oturup çalıştım, ama bunu kendim için yaptım, şimdi mesleğimde biraz daha ilerledim, şimdi daha güçlüyüm, şimdi yalnızlıkla daha iyi başedebilirim, şimdi kimseye muhtaç olmamaya doğru bir adım daha attım. Kendini yaşamın akışına bırakıp dertlenmekle gelmiyor mutluluk ve özgürlük.

Ödül törenleri, kutlamalar, yemekler, televizyon konuşmaları, gazete söyleşileri... Davetlerde herkes çevremde, Aydın bir köşede duruyor, yanıma pek gelmiyor. Aydın çok sevinçli de görünmüyor, beni kutlaması da pek hararetli değildi. Aynı meslekteyiz ama ben daha önemli bir kişiyim. Onunla konuşurken durmadan kendimi ikinci plana atıp onun niteliklerini ön plana çıkarmak gereğini duyuyorum. Düşünüyorum da bu ödülü o alsaydı ne kadar sevinirdim, ne aşırı bir mutlulukla onu nasıl da kutlardım, onunla övünür-

düm.

Onları mutlu etmek için hep bir adım geride duracaksın, onlar zengin, onlar başarılı, onlar ünlü olacak. Bir yere gittiğinizde onlar ilgi çekecek... Kadın ancak güzelliğiyle, giyimiyle ilgi çekebilir... Ama ilgiyi de uzaktan çekmelidir. Kadının çevresinde görünmez ipler vardır, onlar asla aşılmamalıdır. Benim karım güzel ama o benim karım. Hop! Hop! Orada dur, daha fazla yaklaşma, o benim. Ona sen güzel diyemezsin, ona dokunamazsın, ona şefkat gösteremezsin, o benim. Ben de göstermiyorum tamam, ama onu almışım işte, benim olmuş artık, onu beğendiğimi bilmiyor mu, biliyor. O zaman neden dokunayım, neden güzel olduğunu söyleyeyim?

Partiden eve döndüğümüzde istiyorum ki, Aydın bana coşkuyla sarılsın, coşkuyla öpsün, kutlasın... Hiçbirini yapmıyor, yalnızca alaylı bir tonla, "ne hava yaptın ama, hadi gene işin iş," diyor.

Bu Aydın olamaz! O, evlenince değişecek, sahiplenecek, kıskanacak erkeklerden olamaz. Öylesine üzgünüm ki, şu ödülü Aydın'ın kazanması için neler vermezdim. Ne olacak ki, ben yine çalışır alırdım. Üstelik o kazansaydı ben yine bu kadar mutlu olurdum.

Şimdi ödül kazanmışım... Mutsuzum.

44

İnsan aşık olunca kaç yaşında olursa olsun gözü görmüyor gerçekten. Başka birinde kusur bulduğu nitelikleri bile aşık olduğu kişide olumlu yorumluyor. Aydın'ın asık suratlı oluşu, uzaklığı bile bana hoş gelmişti bir zamanlar. Asık suratlı çünkü ağırbaşlı, uzak çünkü yılışık değil demiştim. Aydın'ın

sık sık bana sarılmadığını, öpmediğini, el ele yürümediğini, iltifat etmediğini fark bile etmemiştim. Onunla o kadar az görüşüyorduk ki, onu görmek yetiyordu bana. Aydın'ın sevişirken bile pek öyle öpüp okşadığını görememişim. Aydın kadının doyuma ulaşmasını bekliyor, Aydın kadının doyuma ulaşması için ne yapılması gerektiğini biliyor, ama Aydın kadın için başka hiçbir şey yapmıyor. Aydın bana aşık değil de evlenmiş olmak için mi evlendi acaba? Ben de ne evlenmek için evlenilecek kadınım ama.

* * *

Bir akşam konuşurken müthiş bir kavga ediyoruz. Erkeklerin eşleri hamileyken çok çapkınlık yaptıklarından açılıyor konu. Tabii bunu ben iddia ediyorum. Hem bana yanaşan erkeklerden hem de çevremde olan bitenlerden görüyorum bunu, kadınlar gebe kalınca sevişmeyi bırakıyorlar mı nedir, erkekler mart kedileri gibi dökülüyorlar ortalığa. Aydın kendisinden de kuşkulandığımı anlıyor ve büyük bir tepki gösteriyor. "Bıktım bu kıskançlığından," diyor. "Her şeyi tek yönlü görüyorsun, kendine göre yorumluyorsun, kimseye güvenin yok, kendine de, hem sahiplenmeye karşısın hem de herkese sahip olmaya çalışıyorsun," diye avaz avaz bağırıyor. Aydın'la eskiden de tartışırdık ama hiç bu tonda olmazdı, evet biz artık sahibiz birbirimize, sahibiz, her şeyi yapabiliriz, birbirimizi kırabiliriz, ertesi gün yine aynı yatağa girecek değil miyiz?

Bu müthiş kavganın üzerine bir de bir seks faciası yaşanıyor. Yatakta ona sokuluyorum, öpüyorum, o bana sarılıyor, sevişmeye başlıyor... Ama bir gariplik var, Aydın ter içinde. Aydın'ın bedeni uyanmıyor, sevişmeyi sürdüremiyor, Aydın sevişmeyi yarıda bırakıyor, benimle seks yapamıyor.. Çıldırıyorum o anda, yataktan ağlayarak fırlıyorum. "Sen artık beni sevmiyorsun, sen beni istemiyorsun, başka biri var değil mi hayatında?" diye giyinmeye başlıyorum, gidece-

ğim, bu evden gideceğim. Ben bu hakarete nasıl dayanabilirim. Aydın da sinir içinde fırlıyor yataktan. "Dur, nereye gidiyorsun, saçmalama!" diye bağırıyor. Bu yaşa gelmiş bir kadınım, erkeklerin zaman zaman bu duruma düştüklerini sanki hiç duymamışım, bilmiyorum. İlk kez başıma böyle bir şey geliyor ve kendimi suçluyorum. Bedenimi suçluyorum. "Seninle ilgisi yok, kavga etmeye alışık değilim, beynim çok yorgun, olur böyle şeyler," diyor.

Biliyorum olur böyle şeyler ama, bizde olmamalıydı.

Aydın'la da bu hallere düştükten sonra, öteki birliktelikler ne durumdadır acaba? Uyumaya çalışıyorum, sen Gürkan'ı da, Mehmet'i de çok sevmiştin unutma, son sevgiler en büyük sevgiler gibi görünüyor, değil, tümü güzel, tümü büyük. Aydın da bitecek, sevgiler tükeniyor, tüketiliyor, özen gösterilmiyor, sevginin de kuralları vardır, üzerinde çalışmak, işlemek gerekir. Bakmazsan, uğraşmazsan, büyümez...

* * *

Aydın aldırmaz görünüyor ama, o akşamki olayı aklından çıkarabilmiş değil. İçine bir korku girdi bir kez, ya yine olursa, ya daha sık olursa, ya hiç yapamazsa? Üstelik 40'lı yaşlarda... Bana hissettirmemeye çalışsa da ben çok iyi anlıyorum, o günden sonraki sevişmelerimizde bir tatsızlık, bir zorluk var. Aydın'ın organı zor uyanıyor, kimbilir onu uyandırana kadar Aydın neler çekiyor. Ben ne yapacağımı bilemiyorum, onunla, organı ile daha çok mu ilgilenmeliyim, yoksa hiç böyle bir olay yaşanmıyormuş gibi mi davranmalıyım? En uygarının bile aklı penisinde. Erkek olmak yalnızca penisle var, o işlevini yitirince dünyaları kararıyor. Oysa hâlâ bilemiyorlar ki, kadınlar için önemli olan sevilmek, ihtirasla, arzuyla sevilmek... Coşkuyla kucaklanmak, öpülmek... Kadını doyuma ulaştırmak için ille de penis gerekli değil, üstelik bazen hiç işe yaramıyor. O, gücün simgesi değil, onunla en derinlere girmek, en hızlı, en uzun hareketleri yapmak ye-

terli değil. Ama Aydın bile önemsiyor durumu, çok üzgün, belli ki seks yaşamımız bir çıkmaza giriyor. Nedenini çözemiyorum. Acaba güçlü ve ünlü bir kadın karşısında kendini yetersiz mi hissediyor bu küçük organ? Bu küçük organın oyması, koyması, sahip olması, alması için karşısında güçsüz, ürkek, zayıf ve sıradan bir organ mı olması gerekir?

45

Aydın'ın iş yerinin yemeğindeyiz. Bir yanımda Aydın, öteki yanımda patronu. Aydın'ın yanında Ayla, Ayla'nın yanında Kemal, Kemal'in yanında karısı oturuyor. Saatlerdir oturmaktan patlayacağım, ayağımda alçak topuklu bir ayakkabı var, masanın altında çıkarsam mı diye düşünüyorum, bir kez çıkarınca giyememek de var diye vazgeçiyorum. Yavaşça Aydın'a eğilip, "artık gitsek, midemde çok gaz var, rahatsızım," diyorum. "Biraz daha sabret, biliyorsun bu yemek çok önemli," diyerek Ayla ile konuşmasını sürdürüyor. "Aydın sabredemem çok rahatsızım, kalk gidelim!" Kızgın kızgın bakıp "beş dakika," diyor. O sırada patronu bana bir şeyler anlatmaya başlıyor. İçimden doktoruma lanetler etmeye başlıyorum, ne ayaklarımın şişini indirebildi ne de şu midemdeki gazla ilgilendi, bebeği nasıl doğurtacak, ne denli ilgisiz, ne denli ruhsuz bir adam. İnsanın istediği gibi bir doktor bulabilmesi de büyük bir sorun...

Aydın'ın patronundan da eciş bücüş arkadaşlarından da Kemal'den de Ayla'dan da hepsinden nefret ediyorum. Benim burada ne işim var? İstemediğim, onaylamadığım ne kadar davranış biçimi varsa, tümünü yapıyorum. Hani bizim evliliğimiz farklı olacaktı? Hani biz ayrı ayrı bireylerdik ve canımız istemediği hiçbir şeyi o istiyor diye yapmayacaktık. Hani

bu sıradan özveriler, birikip birikip kişiyi gerilime sokar diye birbirimize ısrar etmeyecektik şunu yap bunu yap diye? Ne işim var benim burada? Bu Aydın'ın yemeği, onun işi. Neden ille de gelmemi istedi, neden ben de ille geldim? Neden bırakmıyoruz birbirimizi istediğimiz gibi yaşayalım?

Sandalyemi yavaşça geriye itip çantamı alarak kendimi restorandan dışarı atıyorum. Eve taksiyle gidiyorum. Yine kendini suçlamalar başlıyor, adamcağızı iş yemeğinde rahatsız ettim, ne olurdu dişimi sıkıp biraz otursaydım, Ayla ile konuşuyor olmasına bozuldum, oysa Ayla onun iş arkadaşı, benim de işte çok samimi olduğum arkadaşlarım yok mu? Kötü bir kadınsın sen, kötü bir kadın...

(Peki bu çocuk ikimizin değil mi? Ben de bu çocuk yüzünden rahatsız değil miyim? Zaten çocuğun tüm sıkıntılarını çekiyorum, bir yemeği yarıda bırakmayı bile düşünemiyor hatırım için. Sonra bu çocuğa ne hakla sahiplenecek, ne hakla üzerinde söz hakkı olabilecek? Çektiğim sıkıntıları bilmediği gibi dışardan yardımcı olmayı bile reddediyor.) Yavaş yavaş iyice inanmaya başladım, çocuk üzerinde hiçbir hakları yok babaların. Nasıl olsun ki! Ne babalar biliyorum ben. Acaba o kızdan çocuğum oldu mu olmadı mı diye kıkır kıkır gülerek konuşanlar. Yurtdışındaki bir ülkede doğan çocuklarından sözederek, "kimbilir şimdi kaç yaşındadır, nasıl bir çocuktur acaba," diyenler. Boşandıkları kadınlar çocukları alıp gidince, hiç arayıp sormayanlar. Kadınların zoruyla altı ayda bir görenler, varlıklı oldukları halde, çocuklara en az nafakayı vermek için uğraşanlar, dertlerini bilmezlikten gelenler, keyifleri kaçmasın diye anneleriyle bile çocuk üzerine konuşmayanlar...

Bu mu babalık?

Tam bir buçuk saat sonra, Aydın eve geldiğinde, "sen bir iş kadınısın, bu da benim işim için önemli bir geceydi, nasıl yaparsın, nasıl bir haber bile vermeden gidersin? Rezil ettin beni," diyor. "Ayla ile konuşma gecesi miydi, bu muydu senin için önemli olan?" diyorum. "Kıskançlığa başlama, ne

ilgisi var bunun Ayla ile?" diyor. "Ayla'n batsın, ben onu niye kıskanayım, şu halimle bile o şapşal kadından güzelim, şöhret budalası, zavallı yaratık, sen bunu nasıl yaparsın, asıl onu düşün!" diyorum. "Ne yapmışım ben, ne yaptım söyle. Ne kadar kendine dönüksün, yeryüzünde gebe kalan ilk kadın sen misin? Ne olurdu sanki beş dakika daha otursaydın? Gebelik bir hastalık mı söyle. Herkes gebe kalıyor, ama seninki çok önemli tabii, çünkü sen herkes değilsin."

Aydın sanki nefretini kusuyor. Gözlerinden ateşler saçıyor. Nasıl oldu bu, nasıl, anlaşılacak gibi değil. Nasıl eskidi bu ilişki de, nasıl bozuldu, ne yaptık biz, kimde, nerede hata?

O anda artık iyice emin oluyorum ki, Aydın ile Ayla'nın arasında bir ilişki var. Hiçbir kadının kuşkuları boşuna değildir, hiçbir kadın erkekler gibi kıskanmış olmak için kıskanmaz, durup dururken kuşkulanmaz. Kadınlar öylesine hassastırlar ki bu konuda, bir bakış, bir sözcük, elin bir küçük kıpırtısı, hemen anlayıverirler iki kişi arasında bir başkalık varsa. Ben de anlıyorum bunu iyice, onların arasında bir başkalık var. Ama hayret... Aydın, o kızla... nasıl olur? Ben daha güzelim, daha akıllıyım, daha başarılıyım, daha neşeliyim, daha cazibim... (Hiç önemi yok... Bu olayın, bunca yıl sonra, bunlarla bir ilgisi yok.)

Aydın'ı şu anda hiç sevmiyorum, insan güçlüyse eğer, hep kendini güçlü ve mutlu olmak için hazırlamışsa, durmamalı, gitmeli. Aydın'la bu ortamda, biraz daha beraber olursak, birbirimizden nefret ederek ayrılacağımızı anlıyorum, buna değer mi?

Evet Aydın, ben herkes değilim ve bunu yakında göreceksin. Şu ortamda bana böyle davranmamalıydın, haksızsın, ben bu davranışı haketmediğime inanıyorum ve herkes olmadığımı göreceksin...

Sekreterime Paris'e gidecek ilk uçakta yer ayırtmasını söylüyorum, Bircan'ı arıyorum, çok seviniyor, gel diyor. Bana bir doktor bulmasını, şimdiden randevu almasını söylüyorum... Bebeğim ve ben gidiyoruz... İkimiz... Yalnızca ikimiz... Birbirimizi seviyoruz, birbirimize yetiyoruz.

Davranmazsan, kıpırdamazsan, durmadan aramazsan, o gelip seni bulmuyor. O... O... O mutluluk dedikleri şeytan...

* * *

Uçakta içimden sağa sola saldırıp duruyorum. İşim de yerin dibine batsın, patronum da batsın, Aydın da yerin dibine batsın... Evim de, param da... (Yoo, yoo, orada dur, para sana gerekli, para pırlantalar, kürkler için değil ama bağımsızlığın için gerekli.) Benden daha önemli ne var bu dünyada? Yalnızız, yalnız. Hastayken yalnızız, acı çekerken yalnızız, ağlarken yalnızız, bebeği içimizde taşırken yalnızız, kuşkulanırken, kıskanırken, aldatılırken yalnızız. İnsanlar atmaca gibi, elinden tutarken bile bunu da kendisi için mi yapıyor, ne kadar yüce gönüllü olduğunu göstermek için mi elimden tutuyor diye düşünmek zorundayız.

Başardığımızda yalnızız, başarısızlığımızda yalnızız. O zaman benden daha önemli ne var bu dünyada? Benden bana daha yakın, beni benden daha fazla sevebilecek, bana benden daha içten yardım edebilecek kim var? Bir tek benden bana kötülük gelmez. O zaman beni seviyorum, bana güveniyorum.

Aydın ne denli şaşırdı gidişime. Kal da diyemedi, o ne gurur, o ne soğuk tavır... İki gün sonra gittim, o kavgadan sonra hiç konuşmadım, gideceğimi de son gün söyledim. Saçmalıyorsun filan gibi bir şeyler geveledi, hepsi o kadar. O da eğlenir, keyfine bakar işte, yakından uzaktan hiç ilgisinin

olmadığı bir olay için ne diye keyfi kaçsın ki adamcağızın. Yok ayaklarım şişmiş, yok karnımda gaz varmış, yok midem bulanıyormuş, ya çocuk sakat olursaymış, ya doğarken bana bir şey olursaymış... İlk ben mi gebe kaldım şu yeryüzünde... Yazık zavallı adama dır dır edip üzüyorsun. Ne güzel işte, doğum günü gelince kapının önünde sigara üstüne sigara içecek, aman ne kadar, nasıl heyecanlanacak, sonra bir çiçekle, sapsarı yüzü ve başında kurdelesiyle yatan annenin yanına gidip yanağına öpücük konduracak. Sonra bebeği merak edecek, getirecekler, heyecanlı, kaçamak bir göz atacak, ne kadar küçücük şey bu böyle diyecek. Kız olmuşsa içi burkulacak, annesine benziyor derlerse dışı da burkulacak, kucağına verecekler, tutamaycak, aman çok zor iş alışık değilim, alın bunu diyecek. Sonra hastaneden çekip gidecek, o akşam mutlaka birileriyle gezecek ve içecek, babalık kutlamalarını kabul edecek. Çocuk eve döndüğünde arada bir –iyi bir erkekse eğer o da– geceleri kalkacak, ama bebeği susturmayı beceremeyecek, iş yine anneye kalacak. Bebek biraz büyüdüğünde, sustur şunu kavgaları başlayacak... (Bu yine iyi baba modeli, çocuk doğduğunda işinden başını kaldırıp hastaneye gidemeyenler bile var.) Kadın da başına taç takılmış olarak ömür boyu sürecek kutsal annelik görevine başlayacak. Erkek de, havadan ve çok bedavadan gelmiş olan baba unvanıyla ömür boyu yaşayacak...

* * *

İşyerinde toplanırken, telefondaki çocuğun sesi beni nasıl sevindirdi. Nasıl hoşuma gitti bu kısık, boğuk, sevgi dolu çocuk ses. "İstemediğiniz için sizi uzun süredir aramadım, sinirlenmenizi hiç istemem. Gideceğinizi duydum, mutsuzluğunuzu görüyorum, sizi her zaman seviyorum, sevgiden öte inanılmaz bir beğeni bu," dedi. Hiç kızmadım bu kez. "Seni tanıyamadığım için üzgünüm, ama belki böylesi daha iyi, tanıyınca yokoluyor bazı şeyler," dedim. "İnanın benimle

yok olmazdı, sizi gerçekten yüreğimin ta dibinden çok seviyorum," dedi.

Eğer arayacağımı bilseymiş, telefon numarası verirmiş, eğer yazacağımı birazcık umsaymış, adres de verirmiş... Ama biliyormuş ki ben de bu toplumun insanıyım, ben de bazı kuralların dışına çıkamıyorum, ben de her şeye rağmen içimden geldiği gibi davranamıyorum, gönlümün çektiğince yaşayamıyorum. "Ama gidiyorum işte," dedim. Bu da bir şeymiş, hem de çok önemli bir şeymiş ama onunla konuşmak istediğimden eminmiş.. Ve hayatımda bir başkası var diye yapamıyormuşum. O beni bekleyecekmiş...

Dediği kuralların dışına çıkıyorum, içimden ne gelirse söylüyorum. "Ben de seni çok seviyorum biliyor musun? Seni hiç tanımamama karşın sevilmeye değer biri olduğunu biliyorum. Zaman zaman kalbini kırdım ama sonra çok üzüldüm. Zaman zaman da bugün arasa diye içimden geçirdim. Sen benim bir dostum gibisin ve seninle çok iyi arkadaş olacağımızdan eminim. Ve inanıyorum ki bu bir gün olacak." – "Seni hiç unutmayacağım," diyor, "kendine iyi bak, üzülme".

47

Uçakta korkmamanın en iyi yolu düşünmek. Şebnem'i düşünüyorum, son konuşmamızı. Çok mu çocukluk ediyorum, çok mu şımardım, yaşamdan beklediklerim çok mu fazla diye korka korka gitmiştim ona. Beni hiç haksız bulmadı, bu ülkede özellikle kadınlar kaderlerine razı, savaşmak diye bir olay akıllarının ucundan geçmiyor, ben bir seni gördüm yaşadığı olumsuzluklardan kurtulmaya çalışan, daha iyisini, mükemmelini arayan dedi. Sözcük bulamıyorum kadınların

genel tavırları için diyordu, "razı"lar tümü de, razı... Başka sözcük yok diyordu.

Aldatmanın anlamını konuştuk uzun uzun. Kadınlar bir başka erkekten hoşlansalar bile suçluluk duyuyorlar, öylesine büyük bir ahlak baskısı var ki üzerlerinde, bir başka erkeğe hoşlanarak bakmak bile kötü bir şey yapmış duygusu veriyor onlara. Kadınlar bir başka erkekle ilişki kursalar bile o an için çok mutlu oluyorlar, evlerinde yaşamadıkları, eksiklik duydukları pek çok şeyi hızlı hızlı yaşayıp gidiyorlar. Omuzlarında taşıdıkları suç ve günah dolu torbayı hiç kimse görmüyor.

Uzun süreli birliktelikler içinde bir başkasından hoşlanmamak mümkün değil. Doğanın kurallarına aykırı belki de. Birisiyle berabersin diye ötekinden neden hoşlanmayacaksın? Göz bu, beyin bu, akıl bu. Ancak evlilik içi kurallardaki çifte ölçü ters ve adaletsiz. Neden kadınlar dört duvar arasına hapsedilirken, erkekler dışardaki sonsuz dünya içinde özgürce geziyorlar? Neden ahlak yasaları kadınları en küçük bir davranışta suçlarken, erkekleri övgüyle anıyor? Neden bir cinse her şey serbest de ötekine her şey yasak?

"Biraz sıradan bir benzetme ama ben yemekle kadın-erkek ilişkilerinde çok büyük paralellik görüyorum," dedi Şebnem. "Hep söylerler ya en sevdiğin yemeği günler boyunca ye, bıkarsın, gözün görmek istemez, ardından hiç hoşlanmadığın bir başka yemek getirsinler, bayıla bayıla yersin. Uzun beraberlikler de aynı buna benziyor işte. Bıkarsın, değerini bilmezsin, başka bir tat ararsın. Ama yine onu seviyorsundur, bir başkasını görünce canın ister." – "Şebnem," dedim ben de ona, "dikkat ettin mi, insan uzun süre yalnız kalınca daha çabuk beğeniyor, fazla seçmeci olmuyor. Yanında biri varken, asla beğenmeyeceğin bir kimseyi, yalnızken çok cazip bulabiliyorsun, hani aynı rejim zamanlarında önüne ilk çıkan şeyi hapur hapur yediğin gibi." – "Evet," dedi o da, "onun için yalnızken dikkat etmek gerekir, yanlış adımlar atabilir insan."

* * *

Hiç gülmeyen ama çok kibar davranan, yakışıklı Fransız polislerinin önünden geçiyoruz. Bircan'la kucaklaşıyoruz, minik arabasına binip Paris'in sokaklarından geçiyoruz, kentin dışındaki büyük apartmanların önünde duruyoruz. Evin biraz karşısındaki metronun kapısını gösterirken, "aklında olsun gece çok geç saatlerde metroyu kullanma, tehlikeli olabilir, özellikle bu bizim metroda uzun bir yol yürümen gerekli, dikkatli ol," diyor. Amerikan korkusu buralarda da mı başlamış, bu uygarlığın göbeğinde de mi saldırılar oluyor? "Neler oluyor bir bilsen, geçenlerde trenin içinde bir kadına tecavüz ettiler, kimse gıkını çıkarmadı, bir tanık aradılar, bir kişi çıkıp da olayı gördüğünü söylemedi. Arap mıydı, öyle biriydi tecavüz eden." Tabii, mutlaka öyle biridir, kentli kadınlara fahişe gözüyle bakan, kısa kollu, kısa etekli kadınların orospu olduğu öğretilmiş, evli olmadan ilişki kuran kadınlar için ona veren bana da verir mantığı ile yetiştirilmiş, düşüncelerinin doğruluğundan emin, garîban biridir mutlaka. Köyündeki kadının yüzünü bile görememişken, saçını açan kadınlar kötü kadın sayılıyorken, burada, bu Allahın treninde, herkesin içinde kolları, bacakları açık, erkeklerle güle oynaya konuşan kadınlarla karşılaşmanın şokunu kaçımız derin derin düşündük acaba? Kaçımız bu adamları suçlamak yerine bu adamları inatla böyle yetiştiren düzeni suçladık? Kaçımız yerleşik toplumsal düzenden daha da geriye gitmemiz için uğraşan politikacılarımıza, televizyonumuza, basınımıza gerçek bir tepki gösterdik? Kaçımız, bireysel de olsa, karşı çıkıp tepkilerle savaşabilecek cesareti bulduk? Kaçımız düşüncelerimizle, yaşadıklarımızı aynı çizgide, dürüstçe götürebildik? Toplumun kurallarına hiç uymadan dilediğince yaşarken, sağda solda şövalye gibi bu kuralları savunan kişileri bile hep görmezlikten gelmedik mi? Bu kişilerin makbul sayılmalarına başımızı eğmedik mi? Bana dokunmayan yılan bin yaşasın düşüncesi çoğumuzun

içindeki egemen duygu değil mi?

* * *

Bircan görünüşüme şaşırıyor, beni hem çok zayıf, hem çok güzel buluyor. Oysa ben kendimi bir fil gibi hissediyorum, inanılmayacak kadar çirkin buluyorum. "Bu mutlaka erkek olacak, kız annenin güzelliğini alırmış," diyor.

Bircan Paris'in beş on dakika uzağındaki büyük apartmanlardan birinin sekizinci katında oturuyor, kızı ve kocasıyla. Ben geldiğim için kıza salonda yatak kuruluyor. Bircan'ın kocası kendisinden üç yaş küçük ama ondan daha büyük görünüyor, saçları kırlaşmış, çizgileri derinleşmiş. Sakin, zarif, yumuşacık bir erkek, evin içinde durmadan Bircan'a yardım ediyor. İlk bakışta birbirleriyle uyumlu, huzurlu bir çift izlenimi veriyorlar, ama bir süre birlikte olunca aralarında görünmeyen bir hüzün olduğunu seziyorsunuz, küçük kız bile biraz huzursuz.

Bu evden bir an önce çıkıp küçük ve ucuz bir pansiyona taşınmaya karar verdiğim gün, Bircan biraz daha kalmam için adeta yalvarıyor. "Biliyorum, bizi rahatsız ettiğini sanıyorsun ama eve bir neşe getirdin, yaşamındaki dalgalanmalara karşın inan ki bu eve bir neşe getirdin. Senin içindeki güven başkalarına da yansıyor biliyor musun? Doğallığın, hoşgörün, içtenliğin, açıksözlülüğün ile kimselere benzemiyorsun. Sinan da varlığından çok mutlu, eğer rahatsız olmuyorsan, bir süre daha kal."

"Bircan... Kendine güvenmen ilk koşul, kendine güveni kazanmak için uğraşmak da ilk koşul. Eğer kendine güvenirsen, kendini sevip sayabilirsin, ama güvenecek nedenlerin olmalı. İşte o zaman insanlar sana güveniyor ve seni seviyor."

Benim artık hiç kendime güvenim kalmadı diyor, Paris gibi bir yerde, büyük bir yayınevinde başarılı bir grafiker olan Bircan.

BİRCAN İLE SİNAN

Sinan iyi bir ressam olmak için uğraşırken, kendisinden iki sınıf yukarda grafiker olmak için didinen Bircan ile tanışıyor. Bircan deli dolu giysileri, neşeli tavırları, herkesle dost oluşu ile akademinin en popüler kızı. Sinan ise içine kapanık, insanlarla kolay kolay ilişki kuramayan, klasik görünüşlü genç bir adam.

Okulun yıllık şenliğinde Bircan en ilginç giyimli kız seçiliyor, Sinan'ın resimleri de karma sergide sergileniyor ve bir galeri sahibi resimlerle ilgilenip neden kişisel sergi düşünmüyorsunuz diyor. İşte o günün akşamı, Sinan ile Bircan, birbirlerinden habersiz okulun hemen önündeki deniz kenarındaki banklara oturuyorlar... İkisi de yorgun, ikisi de mutlu. Yanyana sıralanmış banklardan birinde kız, ötekinde erkek oturuyor. Bircan sosisli sandviçini keyifle yiyor. O sırada mutlu bir rüzgar esiyor ve Bircan'ın sandviçine sarılı hardallı ve domatesli kağıdı savurup Sinan'ın beyaz gömleğinin üzerine konduruyor. Sinan kağıdı eliyle itmeye çalışırken hardallar ve domates gömleğe iyice sürülüyor, Bircan da eyvah diye yerinden kalkarak Sinan'ın yanına gelip özür üzerine özür diliyor. Bircan Sinan'ın asılan yüzüne bakıp kıkır kıkır gülmeye başlayarak, "verin bana gömleği, şu ünlü temizleme tozu ile yıkayayım, on dakikada eskisi gibi olur," diyor. Sinan da gülmeye başlıyor, bir saat sonra partiye katılacak olmasalar sorun yok ama... Bircan gömleğin üzerinde kalanları kağıt mendili ile temizlemeye çalışırken, "gelin partiye birlikte gidelim, başka kızlardan utanmanıza gerek kalmaz," diyor. Partiye birlikte gidiyorlar, Sinan lekeli gömleğini unutuyor, zaten başka kızlardan utanmasına da gerek kalmıyor. O günden sonra birbirlerine deli gibi aşık oluyorlar, sık sık evlerinde sosisli sandviç yiyorlar. Evlendiklerinde Bircan okulu bitirmiş durumda, çalışıyor, Sinan ise hâlâ okuyor. Kazandıkları para oturdukları nohut oda bakla

sofa evin kirasına ancak yetiyor. Bircan iki yıl boyunca Sinan'ı okutuyor ve Sinan okulu bitirdiği gün Fransa'dan bir burs kazanıyor. Yaşamlarındaki bu büyük heyecanı uzun uzun düşünüyorlar, sonunda burada da çok büyük sıkıntı çektiklerine, bundan daha parasız kalamayacaklarına, gidip bir şanslarını denemeleri gerektiğine karar veriyorlar. İkisi varlarını yoklarını satıp Fransa'ya gidiyorlar. Bircan iyi bir iş buluyor, Sinan da deli gibi çalışıyor, Fransa'daki günlerinin altıncı ayında Bircan hamile kaldığını öğreniyor. Öylesine mutlular ki, para durumları da düzelmiş, bu çocuğu doğurmaya karar veriyorlar. Küçük kız öylesine güzel ki, tıpkı annesi gibi öyle cıvıl cıvıl ki, onlara sonsuz bir mutluluk getiriyor.

Ancak, küçük kızın yedi yaşına bastığı gün, neşe içinde koşarken düşüp de kafasını yardığı gün, koşa koşa hastaneye gittiklerinde yaşamlarının akışının değişeceğinin hiç farkında değiller. Hastanedeki genç hemşire anne-baba-küçük kızla çok ilgileniyor, kolay değil o da yedi yıldır burada, yapayalnız ve gelenlerle aynı dili konuşuyor. Baba ile genç kızın gözleri birkaç kez karşı karşıya geliyor. Bakışlar kendilerini hiç tutamazlar, ne kadar isteseniz egemen olamazsınız onlara, bakışlar bir tehlikeyi haber veriyor aslında da farkında bile değil bizimkiler. Anne zaten ağlayıp duruyor, aman kızım beyin kanaması geçirmesin diye. Baba da üzgün, baba da endişeli ama, bir türlü engel olamıyor işte gözlerine...

İki gün sonra baba kızını elinden tutup pansumana götürüyor, aynı dili konuştukları için doğal olarak hemşireyi arıyor, buluyor. Kızın başına pansuman yaparken genç kız, ürkek ürkek genç adama bakıyor durmadan ve ne kadar yalnız olduğu ortaya çıkıveriyor. Baba, arada bir bize gelin, dostluk ederiz diyor ama, artık ok yaydan çıkmış durumda, ikisi de biliyorlar kızın onlara asla gelmeyeceğini...

Baba ertesi gün hemşireyi arıyor, kız çok seviniyor... Buluşuyorlar, kız ailesinin yanından buradaki uzak bir akrabasının yanına nasıl kaçtığını anlatıyor, babası çok içiyor-

muş, içip içip oğlunu da kızını da karısını da dövüyormuş, kız hep söylemiş ikisine de kaçıp gidelim bu adamın elinden, gelin kurtulalım, üçümüz güçlüyüz, birbirimize yeteriz diye. Kısmet diyormuş annesi hiç durmadan ağlayarak, kısmet işte, kısmet.

Bir gün genç kız korkuyla uyanıyor, bedeninde yapış yapış bir el hissediyor, bir de bakıyor ki etrafta bir alkol kokusu ile babası onu okşayan... Korkuyor, hiç sesini çıkarmıyor, ama yatağında şöyle bir dönünce babası kaçıp gidiyor. İşte bu gelişler iyice sıklaşınca, kız annesine bir mektup bırakıp, bir otobüs parası bulup buluşturup, kaçıp geliveriyor bu gurbet ellere... Gözleri yaşlı, sesi titreyerek, gözleri yaşlı Sinan'a bunları anlatırken gitmeli, mutlaka kaçıp gitmeli, yapacak bir şeyler var, teslim olmamalı bu canavarlara deyip duruyor.

İşte o gün bugün Sinan ile mahzun gözlü hemşire kız arasında güzel bir aşk doğuyor. İkisi de işten çıktıkları zaman mutlaka birlikte oluyorlar, Bircan'ın henüz durumdan hiç haberi yok, çünkü Sinan Bircan'ı da seviyor. Ondan vazgeçmesi sözkonusu değil, küçük kızı, Bircan ve Sinan gerçekten mutlu bir yuva oluşturuyorlar, ama gel gör ki Sinan'a bir aşk gerek.

Mahzun gözlü hemşire kız, bir yıl kadar sonra gebe kalıyor. Sinan çok üzülüyor, hemen bu çocuğu aldırmasını söylüyor ama kız ona mahzun mahzun bakarak, "ne olursun sevgilim, öylesine yalnızım ki, seni de o kadar çok seviyorum ki, bak ne ayrılmanı istedim, ne onları terketmeni, ama bunu çok istiyorum, esirgeme benden, senden daha fazla kimseyi sevmeyeceğim ki, ne olur bu bebeği doğurayım, yaşamımda beni seven, bana ait biri olsun," diyor. Birbirlerine sarılıyorlar, karşılıklı ağlaşıyorlar ve bu bebeğin olmasına karar veriyorlar.

Ama artık Sinan asıl evinde mutsuz, öylesine düşünceli ve endişeli ki, Bircan'ın anlamaması olanaksız. Sinan asla Bircan'a kötü davranmıyor, iyi de davranmıyor. Akşamdan

akşama da biraz içmeye başlıyor, içtikte hüzünleniyor, hüzünlendikçe uzaklaşıyor.

Bir akşam Bircan kocasının başını elleri arasına alarak, "ben senin en yakınındaki kişi değil miyim, neden bana anlatmıyorsun?" diye soruyor. Sinan da anlatıyor. Bircan öylesine üzülüyor ki, ilk yaptığı iş hemen ertesi gün karnındaki bebeği aldırmak oluyor. Sinan'ın ne bebekten haberi var, ne de gidişinden. O akşam Bircan Sinan'a ayrılmayı öneriyor. "Bak ikimizin de durumu iyi, beni sevmiyorsun demek ki, bu durumda birlikte olmamız olanaksız, yakana yapışıp ille de birlikte olalım diye tutturacağımı sanmıyorsun değil mi?" diyor. Sinan yalnızca Bircan'ı bu denli üzdüğü için kahrolmuş durumda, kendisi de acı çekiyor. Bircan'ın dizlerine kapanıp ağlıyor, onları çok sevdiğini, onlarsız yapamayacağını söylüyor, "bu basit bir çapkınlık değil, nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi tutamadım, oldu işte," diye inim inim inliyor. Bircan Sinan'a inanıyor, onun sevgisinin türünü kafasında pek somutlaştıramasa da inanıyor.

Mahzun gözlü hemşire kızın kızı da doğuyor, o da büyüyor...

* * *

Bircan gözleri yaşlı öyküsünü anlattığında aklımda tek bir şey vardı. Kim haklı kim haksız? Sinan mı, Bircan mı, mahzun gözlü hemşire kız mı? Kim haklı, kim haksız, kim suçlu? İlle bir suçlu mu gerekiyor?

48

Doktorum ciddi görünümlü ama güleryüzlü bir adam. Kilo-

mu normal buluyor, dokuz kilodan fazla almayacaksınız buyuruyor. Hâlâ aşerdiğimi, hep ekşi yemek istediğimi, sık sık midemin bulandığını, belimin ağrıdığını söylüyorum. "Doğum çok doğal bir olay, hastalık değil, aşerme olayı da bir safsatadır, bunu bilin ve kapris olarak kullanmayın," diyor. Ama aşeriyorum ben. Aldığım kiloların bir kısmı bebek, bir kısmı su, bir kısmı da kalça ve göğüslerde doğal olarak oluşan yağ imiş, doğumdan sonra eski kilomdan bir iki kilo fazla olacakmışım. Arada bir sigara içtiğimi söyleyince "kaç tane?" diye soruyor, en fazla beş altı tane olduğunu söyleyince, "kesinlikle bırakmayın, bir alışkanlıktan vazgeçmenin sonuçları, bebek için de beş sigaradan daha zararlıdır," diyor. Şaşırıyorum, keşke azaltmasa mıydım acaba içtiğim sigaraların sayısını? Normal yaşam düzeni hiç değişmeyecekmiş, zaten değişen ne oldu ki? Aydın ile aramızda geçenleri de bebek bilmiyor bile. Yaşımın pek genç olmadığını, bebeğin doğuşunda bir aksilik olup olmayacağını sorduğumda da, "bunları düşünmeyi tamamen bırakın," diyor. Bunları düşünmediğim bir saniye geçmiyor ki! Ya bebekte bir anormallik olursa, ya bir tarafı sakat doğarsa, ya zekasında bir gerilik... Bildiğim, yeni öğrendiğim her şey o gece rüyama giriyor, başka dertlendiğim, düşündüğüm hiçbir şey kalmadı. Doktor tarihi dokuz ay on gün diye hesaplıyor, için için gülüyorum bunu bilmeyecek ne var diye ama bilinmeyebilirmiş, işte daha dokuz aya onbeş gün varken kasıklarımda hafif bir ağrı başlıyor. İşte diyorum, bunca zaman bakıp büyüttüğüm endişelendiğim bebeğim gidiyor. Doktoru aradığımda "biraz bekle, ağrılar gidip gelen türden mi buna dikkat et, saat tut, düzenli aralarla geliyorsa bana yine telefon et," diyor. Ağrılar gelip giden türden sanırım ama heyecandan bundan pek emin değilim. Saat de tutamıyorum, hafif bir panik yaşıyorum. Sakin olmaya çalışıyor, şımarık çocuk gibi davranmamak için uğraşıyor, fakat içimde kopan fırtınalarla pek boğuşamıyorum. O odanın ortasında birdenbire doğsa, razı olacağım... Artık durum eğlence olmaktan çıkıyor, ne olacak, ca-

nım çok yanacak mı, doğum kolay olacak mı, çocuk oram buram kesilerek mi çıkacak, baştan mı gelecek, ayaktan mı, nasıl bir şey doğacak, kız mı olacak erkek mi? Şimdiye dek hiç düşünmediğim binlerce başka şey, tümü de bir anda beynime hücum ediyorlar. Uzun süredir ilk kez annemi düşünüyorum. O yanımda olsaydı her şey başka türlü olacakmış gibi geliyor, gerçekten yalnızım, son derece yalnız. Hemen elim telefona gidiyor, annemden kalan son şeyi, kardeşimi arıyorum, "beklediğimiz gün bu gün değildi ki, dikkat et, boşuna panikleme," diyor. Ama o da korkuyor telefonun öteki ucunda, bunu anlayıp seviniyorum, yalnız değilim aslında ve ilk kez Aydın'ı düşünüyorum, arasam heyecanlanır mı o da? Aramıyorum. Yine doktoru arıyorum, "saat tuttunuz mu?" diye soruyor, tutmadığım halde, evet yarım saatte bir geliyor diye yanıtlıyorum, hemen kliniğe gidin, ben de geliyorum diyor. Bircan'la birlikte kliniğe gidiyoruz, biraz keyfim yerine geliyor hastaneyi görünce, o kadar şık, o kadar temiz ki, beş yıldızlı bir otele giriyor gibi hissediyorum kendimi. Acil kapısından girin demişti doktor, daha içeri girmeden bir hemşire geliyor, yürürüm dememe kalmadan beni tekerlekli bir koltuğa oturtuyor, hep beraber asansöre binerek yukarı çıkıyoruz. Girdiğimiz oda da çok güzel, yatağın yanında minik bir de bebek karyolası var, yüreğime bir şey oturuyor, bir tuhaf oluyorum, belki de biraz sonra bu minik yatağın içi dolacak... Ya bebeğimi başka bir bebekle karıştırırlarsa... Geceliğimi giyip yatağa uzanıyorum, ağrılarım çok hafif adet sancılarına benziyor, kasıklarımda bir sancı hissediyorum, bacağım çekiliyor gibi oluyor, sakın apandisit sancısı olmasın bu diyorum. Sonra ishal oldum sanıyorum. Karnımın çok altında, bağırsaklarım bozulmuş gibi bir sancı başlıyor. Bir süre sonra doktorum geliyor, muayene ediyor ve doğum başlamış diyor. Sancılarım oldukça hafif, ishal sancısı gibi, doktor da doğum başlamış diyor. Şu doğum sancısı dedikleri şeyi nasıl da abartmışlar, güya insanın yaşayabileceği en şiddetli sancıymış da, kadınlar avaz avaz

bağırırlarmış da... Gülüyorum kendi kendime, şimdiye dek doğum yapan tüm kadınların, yaşamlarında ilk kez bir konu için birleştiklerine, tüm erkeklere bu yalanı anlattıklarına inanıyorum. Her konuda böyle birleşseler ya, ne güzel olurdu yaşam diyorum, bak isteyince yapabiliyorlar, bir tek fire vermemişler, biri çıkıp da söylememiş doğum sancısının aslında ishal sancısı gibi hafif bir şey olduğunu.

Doktor yarım saatte bir gelip alttan muayene edip gidiyor. Hemşireye neler oluyor diye soruyorum, "bu durum normal değil, ağrıların şiddetlenmesi gerekirdi," diyor. Bu ağrıların adı tembel ağrılarmış, rahim ağzı açılırken gelen ağrılar henüz bende yokmuş, çünkü benimki biraz açılıp kalmış... O sırada doktor iki hemşire ile odaya giriyor. "Ağrılar şiddetlenir diye bekledik, olmadı, daha fazla bekleyemeyiz, sezeryan yapacağız," diyor. O ana dek yaşadığım tüm korkular gidiyor, oh, ne güzel hiç ağrı duymayacağım, oram buram yırtılmayacak, çocuk zedelenmeden çıkacak.

Geceliğimi çıkarıp arkadan açık beyaz bir önlük giydiriyorlar, tekerlekli koltukla ameliyathaneye götürüyorlar, muayenelerde olduğu gibi bacaklarımı iki yana kaldırıp yatırıyorlar ve ağrılar şiddetlenmeye başlıyor. Yine ishal ağrısı gibi ama nasıl şiddetli, koluma bir de serum takıyorlar, meğer ağrıları iyice arttırsın diye ilaç koymüşlar içine, bir yandan da sakın ıkınmayın diyorlar... Nasıl ıkınmam, elimde değil, hiç bağırmıyorum, ayıp çok ayıp ama onlara yalvarıyorum ne olur bana sezeryan yapın, beni uyutun diye. Artık gerek kalmadı diyorlar, hem ıkınmam gerekiyor, hem ıkınma diyorlar, içim yırtılırcasına acıyor, dişlerimi sıkıyorum, nasıl bağırmıyorum ben de şaşıyorum, doktor bacaklarımın arasında bir yandan da konuşuyor, ıkınırsanız bebek birden doğar, yırtılma olur, derin nefes alın, ıkınma dur, bebeğin başı geriye gider... Ben bebeğin başını geriye itiyorum... Sıkılmış dişlerimin arasından itmeyin ne olur, geriye gitmesin, gelsin, bitsin bir an önce diye bağırıyorum, hayır rahim ağzı böylece yavaş yavaş esneyerek açılıyor, bütün bunlar

sizi düşündüğümüz için... Boncuk boncuk terliyorum, daha fazla dayanamayacağım sanıyorum, çok acı çekiyorum, çok, bir yandan da kadınlar için üzülüyorum, bir tek konu için bile olsa birleştiklerine inanmıştım oysa, olmamış böyle bir şey... Erkekleri kandırmamışlar çok acı çekiyoruz diye, çok acı çekiyorlarmış gerçekten de... Çekiyorlarmış... Kandırmamışlar, Allah kahretsin, bir kez olsun birleşememişler meğer...

Doktor, bir kez ama dilediğiniz gibi ıkının diyor... Harika bir duygu bu. İçim boşaldı, ağrılar durdu... Bir kızınız oldu... Bir kızınız oldu... Bir kızınız oldu.

Ben – Normal mi?

Doktor – Altı parmaklı.

Ben – (İnanıyorum ve çok üzülyorum ama bir yandan da düşünüyorum: Altı parmaklı olmak çok büyük bir sakatlık sayılmaz.)

Doktor ve hemşireler – Kordonunu kesiyoruz.

Ben – (Eyvah canım yanacak... Canım hiç acımıyor.)

Bebek – Ağlıyor.

Doktor – Böyle bütün gücümüzle karnınıza basıyoruz, son düşecek. 15-20 dakika bekleyeceksiniz.

Ben – Bebek nerede acaba, karıştırmasalar.

Hemşire – İşte kızınız, yıkandı, kurulandı, tertemiz oldu, bakın ne güzel bir şey.

Ben – Bakayım ellerine ayaklarına kaç parmaklı? (Ohh, beş parmaklı işte, şaka yapmışlar meğer.)

Hemşire – Yüzünüzün terini silelim...

Doktor – Haydi ayağa kalkın bakalım.

Ben – Bu kez şaka yaptığınızı biliyorum. (Kalkar mıyım hiç.)

Doktor – Hadi kalksanıza, koluma girin, odanıza yürüyerek çıkacağız.

Ben – (Demek şaka değilmiş.) Durun kolunuza gireyim doktor, biraz başım dönüyor da.

Doktor – Ben de sizi yanağınızdan öpeceğim, çok iyiydi-

niz.

Ben – (Ne şeker adammış bu doktor.)

Doktor – Hadi şimdi yatın, ben yine uğrayacağım.

Ben – (Bebeği sorsam ayıp olur mu acaba?)

Hemşire – İşte bebek, giyindi kuşandı, yanınızda uyuyacak.

Ben – Burada mı uyuyacak?

Hemşire – Evet bizim sistemimiz böyle, yanınızda uyuyacak ama merak etmeyin biz de burada olacağız.

Ben – Şuna bir dokunabilsem, bu kadar yoğun bir duygu yumağını birarada yine yaşayabilir miyim acaba? Huzur, sevinç, mutluluk, ağlama arzusu, heyecan, rahatlık, endişe...

49

İşte büyük an geldi, bebeği kucağıma verdiler, emzireceğim onu şimdi... Hiç süt yok, bebek emdikçe süt gelecek dediler, bebek emiyor, mememin ucu karıncalanıyor, acıyor, yine süt yok. Bebeğim biberonla beslenmeye başlandı, annenin sağlığı, memelerinin büyüklüğü, her şey normal olduğu halde bu durumla karşılaşılırmış.

Bebeği her dakika kucağıma vermiyorlar, daha on gün bu klinikte kalacağım. Hiçbir sorun olmadığı halde, ne olur ne olmaz mantığı ile on gün yatırıyorlar, her gün yürütüyorlar bu arada. On gün sonra bebeğimi koynuma alacağım, göğsüme yaslayacağım, hiç bırakmayacağım.

Bebeğim beş günlük oldu, büyüyor, hiç uyuyamıyorum, kalkıp durmadan gizlice yüzüne bakıyorum, ellerine, ayaklarına, yanaklarına dokunuyorum, beyazlığı, saçları aynı ben, ama gözleri Aydın'a benziyor. Birden küçük yataktan bir öksürük sesi duyuyorum, heyecanla kalkıp yatağın yanına

gidiyorum, aman Allahım kusmuş, boynu, gözleri, burun delikleri, ağzı kusmuk içinde... Bir yandan da öksürüyor. Bebeğim boğuluyor. Kollarından tutup kaldırmak istiyorum, başı ölü bir kuşunki gibi arkaya gidiyor, nasıl ağlamaya başlıyorum, nasıl, bebeğim ölüyor işte, ben kötü bir kadınım, bebeğim ölüyor, koşup zile basıyorum, yine bebeğin yatağına dönüyorum, tutup ters çevireyim diyorum, kemikleri yok gibi, çok mu sıktım, kırılır mı kemikleri? Yine koşup zile basıyorum, yine küçük yatağa koşuyorum, ayaklarından tutup sallamayı düşünüyorum, ayaklarından tuttuğum gibi başaşağı çevirip sallıyorum, ağlamaya başlıyor... Kucağıma alıp küçücük başını göğsüme yaslıyorum, ikimiz de haykıra haykıra ağlıyoruz... Kucağıma yasladığım bebekle iki yana sallanırken, farkına varmadan, iki yaşındayken ağlayan kardeşimi susturmaya çalışırken söylediklerimi bağırıyorum... Tançin bebek huş huş... Tançin bebek huş huş... Bebek sanki bu sözlerin canlı bebek sus sus demek olduğunu biliyor, susuyor. O sırada içeri hemşire giriyor, çocuğu kucağımdan alıp, temizleyip üstünü değiştiriyor.

O anda iyice anlıyorum ki, bu bebek benim için hep bebek kalacak ve ben yaşamı boyunca ona canlı bebek sus sus diyeceğim.

50

Altıncı gün kapım vuruluyor, hemşire koskocaman bir buketteki bembeyaz çiçeklerle içeri giriyor. Arkasından da Aydın...

Çok heyecanlanıyorum onu görünce, kilo vermiş, yüzü bembeyaz, sesi titriyor. İlk kez o anda, yaptıklarımın ne kadarının doğru ne kadarının yanlış olduğu sorusu aklıma

geliyor. Çok mu gaddarlık ettim Aydın'a? Bunca zaman yaşadıklarımla öylesine doluyum ki, bir kez bile onun duygularını düşünmemiştim. Belli ki üzülmüş, belli ki acı çekmiş. İlk kez Aydın'ın gözlerini dolu dolu görüyorum, eğilip yanağımdan öpüyor, titrek bir sesle "iyi mi yaptın, mutlu musun şimdi?" diyor. Doğum anında yanımda olmayı planlıyormuş, Bircan'la konuşmuşlar, geleceği günü saptamışlar, bana sürpriz yapacaklarmış, ama bebek acele etmiş işte.

Benimle konuşurken öylesine heyecanlı ki, neden sonra küçük yatağı farkediyor, bebek içinde görünmüyor bile. Bütün bedeni kasılmış gibi, "orada mı?" diyor. Başımı sallıyorum. Hemen uyuyan bebeğin yanına gidiyor, elini yavaşça yanağına sürüyor, "ne kadar küçük ne kadar güzel, sana benziyor" diyor. "Gözlerini bir açsa tıpkı sen," diyorum, "saçları da var bak, beyaz teni, sarı saçları, kara gözleriyle nefis bir kız olacak." Kucağına almak istiyor, bir elini bebeğin altından geçirip bir eliyle üstten tutuyor, birden Aydın'ı, özlemi, her şeyi unutup "dikkat et, dikkat et, başına dikkat et," diye bağırıyorum. Hemen çekiyor ellerini bebekten. "Ne var başında?" diyor. Paniğimden utanarak, "bebekler başlarını tutamıyorlar ya, arkaya düşerse başı..." diye bir şeyler geveliyorum. Aydın şaşkın, anlamsız gözleriyle tuhaf bir şekilde gülüyor, bu gülüşte acı mı var, sitem mi, düş kırıklığı mı, anlayamıyorum. Bencilliğime, gururuma, kendi başıma buyrukluğuma, insanları üzdüğümü hiç düşünmeyişime, kendi kendime lanetler yağdırıyorum, o beni ne denli üzmüş olursa olsun, benim ona bu kadar acı çektirmeye hakkım var mıydı acaba?

* * *

Aydın her gün geliyor hastaneye, artık benden çok bebekle ilgileniyor, kucağına almasını da öğrendi, bir elini bebeğin ensesine koyuyor, sonra da nasıl da becerdim ama diye kaçamak gözlerle bana bakıyor. Aramızda geçenlerle ilgili bir şey konuşmuyoruz. Ben de onun yalanlarını, Ayla'yı, soğuk ta-

vırlarını, zaman zaman kabalaşmasını unutmuş gibiyim. Onun benimle ilgili yakınmaları olabileceğini de bugüne dek hiç düşünmemiştim zaten. Yalnızca arada bir şu sözleri geliyor aklıma: "Sahipleniyorsun, hem sahiplenmeyi sevmiyor hem de yakınındaki herkese sahip olmak istiyorsun, egemen olma isteği senin kanında var, sana göre senin kuralların ve prensiplerin dışında hareket eden herkes yanlış yapıyor." Belki o da haklıdır, kimbilir? Ama bıraksak da herkes kendi istediği gibi olsa... Olmuyor, olamıyor, ille de birbirimizi kendi isteklerimiz doğrultusunda değiştireceğiz. Oysa biz birbirimizi sevdiğimizde başka biri değildik ki! Belki de farkında olmadan birbirimizi değiştiriyoruz, karşımızdaki değiştikçe de artık onun o sevdiğimiz kişi olmadığını görüp soğuyoruz.

Peki ya kötü taraflarını saklayanlar, hiç belli etmeyenler...

Bircan'lara yemeğe bir arkadaşları gelmişti doğumdan önce. Yakışıklı, iyi giyimli, güzel konuşan bir doktor. Gittikten sonra Bircan'a ne hoş adam demiştim. "Aman deme öyle, karısını döver bu adam biliyor musun," diye yanıtlamıştı beni. Çok kızmıştım kendi kendime, karısını döven bir erkekten nasıl hoşlanabilirim diye. Niye hoşlanmayacaksın, adamın yüzünde yazmıyor ya kadın dövdüğü demişti Bircan da. Evet yüzlerinde yazmıyor ama yine de benim anlamam, en azından içgüdüsel olarak adamdan hoşlanmamam gerekirdi diye düşünüyorum. Bir erkek karısını nasıl döver, ancak kadın izin verirse döver, nasıl izin veriyor bu kadınlar dövülmelerine, nasıl aşağılayabiliyorlar kendilerini, ekonomik olarak bağımlı olmayanlar bile, nasıl oturuyorlar dayak yiye yiye... Çözülebilecek gibi bir olay değil.

Benim ar ve haya duygularım müstehcen resimlere bakınca değil, erkeklerin kadınları dövdüklerini duydukça inciniyor.

Bircan'ı, Sinan'ı, Küçük Kız'ı ve mahzun gözlü hemşirenin hayalini Paris'te bırakıp dönüyoruz. "Yine gel ne olursun," diyor Bircan, "tüm dertlerimi unutmuştum sizinle birlikte". "Bircan, karar vermek dertleri çözmenin yarısıdır, ya olayları doğal kabul et, benimse, onlarla birlikte yaşa ya da böyle yaşamanın mümkün olmadığına inanıyorsan, bırak git. Bir kez ve çok güçlü acı çekmek, yaşam boyu kronikleşmiş acıyı çekmekten daha kolaydır. Mutluluk gibi acılar da sürekli değil. Dişçi koltuğunda, doktoru beklerken hep yarım saat sonrasını düşünürüm, yarım saat sonra ben caddede, vitrinlere bakıyor olacağım, bu sıkıntı birazdan geçecek derim ve etkili olur bu. Acılar için de öyle düşünmeye başladım artık, yarın daha güzel olacak, bu üzüntüm, yarın bu yoğunlukta olmayacak... Yaşarım o acıyı yoğun yoğun, kendisi biteceği günü bilir zaten." – "Sen güçlü bir kadınsın ve güçlülüğünle hepimizin umut kaynağısın, insan sana bakınca demek ki olabiliyormuş," diyor. "Pek yakında karar verdiğimi duyacaksın," diyor Bircan son öpücüğünü yanaklarıma kondururken.

* * *

Uçakta hep korkarım ama, böylesi hiç başıma gelmemişti, her zil sesi, hosteslerin yürüyüşü, pilotun konuşması, en ufak bir sallanma, en küçük bir dönüş beni kalp çarpıntılarına uğratıyor. Bu kadar minik bebekle uçağa binilir mi? Beynimden yüzlerce senaryo geçiyor, birinde uçak düşmüş, tüm yolcular ölmüş, bir tek bebeğim yaşıyor, onu kurtlar buluyor, beslemeye başlıyorlar, bebeğim kurtlar arasında büyüyor, sonra onu buluyorlar ama kurt annesine alışmış, insan-

lardan korkuyor. Öteki senaryom daha da acı, onda da bir tek ben yaşıyorum, yaralanmışım, ölülerin ve enkazın arasında emekleyerek dolaşıyor bebeğimi arıyorum, korkunç bir sessizlik var, onu bulamıyorum, sonunda uzaklardan bir yerden ağlama sesi duyuyorum, işte orada bana bakıyor, ona sarılıyorum...

"Sinirli gibisin," diyor Aydın, kendime geliyorum, aklımdan geçenleri ona söylemem olanaksız, insan bu denli nasıl saçmalar. Sımsıkı Aydın'ın elini tutuyorum, kaç yıl geçmiş, hâlâ onun elini tutmak bana heyecan veriyor, acaba o da aynı duyguları duyuyor mu? Hiç sanmıyorum, tüm kadınların yakınması bu değil mi? Hiç de uzun olmayan bir süre sonra erkekler bu gibi basit davranışlardan vazgeçiyorlar, oysa kadınların istediği yalnızca bu, neden erkekler duygusallıklarını yitiriyorlar çabucak, neden onlara o rutin yaşam, bir çatı altındaki düzen yetiyor? Neden kadınlar hiç durmadan kocalarına sokulmak, onlara dokunmak, onlar tarafından okşanmak isterken, erkekler bunları hiç umursamıyorlar? Coşkulu öpücüklere kadın yirmi yıl sonra bile hazır ve hasret, erkek her şeyden elini ayağını çekmiş sanki. Eşleriyle tatile çıkmış çiftlere bakmak bile yeterli. Yolda yürürken adamların kollarına asılmış, yıllar öncenin aşkını kendi kendine canlandırmaya çalışan kadınlar, hep ileriye bakarak, robot gibi yürüyen, cansız, bıkkın erkekler, akşam sofrasında içkilerinin başına çökmüş, konuşmayan adamlarla yavaş yavaş içip kocasına yoldaşlık ettiği izlenimi vererek, çevreye kaçamak bakışlar atan kadınlar. Gruplaşmalarda erkekler birarada, kadınlar yanyana, çocukların yatması, kalkması, yemesi içmesi bir problem, bu problem erkeklerin yanından bile geçmiyor, hatta onlara hissettirmemek gerek. Biraz ilerde diskoteğin sesi, hadi kocacığım ne olur bizi diskoteğe götür, ne yapacaksınız şimdi orada, bu gürültüde oturulur mu, hem gençlerle dolu orası, biraz dans ederdik, saçmalama Allahaşkına, birazdan yatacağız, yorgunum, kadınlar arasında gidip gelen, neşelerini kaybetmemeye çalışan

çocuksu bakışlar, yalnız gitseler ya, söylemek bile cesaret ister, on yıllık, onbeş yıllık kocasıyla gitmek, onunla dans etmek istiyor, deniz kenarında el ele yürümek, kaçamak öpüşmek istiyor, o hâlâ bunları istiyor, adam ise çok şaşkın, bunca yıldan sonra bunlar nasıl istenir diye. Gece yatmaya giden aileler kapıların önünde birbirlerinden ayrılıyorlar, odada çocuk var, aman dikkat, çocuk duyar. Sabah kalktıklarında öteki kadın gülüyor, akşam sevişmişler, doyum olmamış ama önemi yok, adamın yalnız kendini düşünerek kadına dokunması bile bir ilişki işte. Tatilde kentlerde konuşulmayanlar da rahatça konuşuluyor, onbeş yıllık arkadaşına, iki çocuğa karşın on yıldır daha hiç doyuma ulaşmadığını itiraf ediyor kadın, bunun çocukla ne ilgisi var ki, diyor o da ve soruyor bundan kocanın haberi var mı diye, yokmuş, zaten çok kısa sürüyormuş ve artık o da bir an önce bitsin istiyormuş, bir iki ses de çıkarıyormuş adam elini çabuk tutsun diye. Ama bunda kocanın suçu yok diyor öteki kadın, bir üçüncüsü insan on yıldır anlar öyle deme diyor ve dönüyor kadına akıl veriyor, ben böyle yapıyorum, sen de dene, hiç adamlarla uğraşmaya değmez, olay bittikten sonra banyoya girmiyor musun, hemen duşun üst kısmını çıkar, hortum tarafı kalsın, oradan çıkan tazyikli suyu kendine tut, hiç uğraşman gerekmiyor, hemen oluveriyorsun, hadi git, hemen dene, rahatlarsın, bak ne kolay oluyor... Aileler çay bahçelerinde, önlerinde çayları ve simitleri, aman deniz kenarına çok yaklaşmayın diye bağırdıkları çocukları... Bir an önce dönmek gerek, çocuğun ders çalışması lazım. Birbirleriyle hiç konuşmadan, hiç durmadan simit, çekirdek, dondurma yiyerek ve uzaklara çok uzaklara bakarak oturuyorlar. Hepsinin içinde duyulmayan, bilinmeyen, farkedilmeyen bir umut, belki yarın, belki yarın her şey değişir, yeni ve ani bir aşk doğar aramızda, aynı eskisi gibi, aynı eskisi gibi.

* * *

Bebek kucağımda mışıl mışıl uyuyor, ne kadar güzel Tanrım ne kadar güzel. Dünyada bundan daha güzel başka bir bebek olabileceğine inanamıyorum. İyice bakıyorum bebeğin yüzüne, olamaz gerçekten, bembeyaz teni, pespembe yanakları, başının üzerindeki sarı buklesi, minicik burnu, yusyuvarlak, kapkara gözleriyle bundan güzel bir şey olabilir mi? Saçmalıyorsun diyorum kendi kendime, bütün bebekler güzeldir ya da annelerine çok güzel gelir. Hayır hayır, ben kendi kusurlarımın bile farkındayım, bebeğimde bir çirkinlik olsa görmez miyim? Aptal bir kadın mıyım ben? "Aydın çok güzel değil mi bu bebek?" diyorum, elindeki ağır bavullarla, kan ter içinde eve doğru yürürken, "çok güzel, çok güzel," diyor.

Bebek için planladığım odaya koşuyorum hemen, mikili perdeleri, minik yatağın üzerinde sallanan rengarenk oyuncakları, irili ufaklı ayıları, tavşanları, pespembe fırfırlı yatak örtüleri ile bir çocuk odası bulacağımı hayal ediyorum nedense. Oda eskisi gibi duruyor, bir divan, bir şifonyer, bir yazı masası, eski keten perdeler. Bebeğin yatacağı bir minik yatak bile yok. İçim sıkıntıyla doluyor, evet ben kaçarcasına çıkıp gittim evden, düşündüklerimi yapamadım ama Aydın hiç olmazsa bebeğin yatağını olsun akıl edemez miydi? Son derece sinirleniyorum, Aydın'a sesleniyorum öfkeyle, "insan şunun yatağını düşünür hiç olmazsa, ne adamsın böyle, nerede yatacak bebek bu gece, işte babalık bu, her şeyi biz düşünmek zorundayız değil mi?" Aydın'dan hiç ses çıkmıyor, gözlerimden ateşler saçarak salona koşuyorum, Aydın'ın üzerine atılıp onu parçalamak istiyorum, bu ne düşüncesizlik Yarabbim!

Aydın ortada yok, birkaç dakika sonra arabada kalan son valizi de almış, asansörden çıkıyor. Karşısında duruyor, öfkeyle yüzüne bakıyorum, o hiçbir şeyin farkında değil, bavulu odaya taşıyor oflaya poflaya. Susuyorum, daha ilk günden olay çıkmamalı, bu gün evimizdeki ilk günümüz üçümüzün, bugün kararılmamalı hiçbir şeyle. Susmasını beceriyorum. "Aydın'cığım, bebeğin yatağı yok, biliyor

musun, nerede yatacak bu gece?" diyorum. Ne de olsa bana alışık, ses tonumdan anlıyor duygularımı, o da sinirini belli etmemeye çalışarak, "adamda akıl mı bıraktın, düşünemedim işte," diyor.

Gece yanımıza, yere bir yatak kuruyoruz, bebeği yatırıyoruz. Sağ tarafıma dönüp bir elimi hafifçe aşağı sarkıtıyorum, Aydın'a hissettirmeden, bebeğin üzerine koyuyorum elimi, gece bir şey olursa anlayabilirim böylece, Aydın kolunu belime koyuyor, sevişmek isteyecek diye ödüm patlıyor, o da istemiyor.

Yarım saatte bir kurulmuş gibi kalkıyorum, bebek ağlasa da ağlamasa da uyanıyorum, elimle onu yokluyorum, aklıma fareler geliyor, bebek yere yakın, ya üzerine fare çıkarsa, hep duyarız farelerin nefesinde insanı uyuşturan bir şey varmış, uyuşturup kulaklarını, burunlarını yerlermiş bebeklerin. Elim bebeğin yüzüne gidiyor, fare gelirse anlarım. Aydın mışıl mışıl uyuyor, ona söylesem alay edecek benimle, bu evde hiçbir zaman fare olmadı ki diyecek. Olmayabilir, kaç gündür ev boş, aksilik bu ya, girmiştir belki eve! Acaba onu yanımıza alsak daha mı iyi olurdu? O zaman da ezilir aramızda. Yarın ilk iş gidip bir yatak almalıyız, gerçi fareler düz duvara da tırmanır ama, bu evde fare yok aslında, rüyamda bebek kucağımda delicesine koşuyorum, ne olduğunu bilmiyorum, bir şeylerden kaçıyoruz, tek amacım karşıki eve ulaşıp bebeği içeri bırakmak ve arkamdakilerle savaşmak, ben koşarken arkamdan bir şey bebeği tutan kolumu yakalıyor, sıkıyor sıkıyor, kolum hissizleşiyor, aniden uyanıyorum, aşağı sarkan kolum bebeğin üzerinde uyuşmuş kalmış, bir külçe gibi ağırlaşmış, ödüm patlıyor, yüzüne gelse boğulur kalır Allah korusun. O gece sabahı dar ediyorum.

52

Kardeşim o sabah koşa koşa gelmeseydi, bebeğin yatağını

nasıl alacaktık bilemiyorum. Aydın ben gidip alıp geleyim dediyse de onun zevkine güvenemiyorum, gidip kasvetli bir yatak alır şimdi. Sabahın köründe bebeği de alıp gidelim diyorum ama, kardeşim, uyuyor şimdi bırak diyor. Ne kadar da uzağa gitmemiz gerekiyor! Onu da alalım, sen de gel, arabada oturursunuz önerimi ikisi de itirazlarla karşılıyor, ne gereği var, çocuk arabanın içinde yorulur, terler, hadi gidin alın, gelin. Gidiş geliş yol iki üç saat sürer. Bir türlü karar veremiyorum, gideyim mi yoksa Aydın yalnız mı gitsin, sonunda kardeşim sinirleniyor, sen şapşallaşmışsın diyor, hemen ayağıma blucinimi takıyorum, hadi diyorum. Saçımı şöyle bir tokayla topladığımı gören Aydın –tabii hiç alışmamış benim saçımı taramadan, makyaj yapmadan dışarı çıkmama– "böyle mi gidiyorsun?" diyor. "Tabii böyle gidiyorum, acelemiz var.

Çok uzun sürüyor alışveriş, istediğim gibi sevimli bir şey bir türlü bulamıyorum, Aydın'a da bıkkınlık geliyor, "güzel işte bunları alalım gidelim, daha işe gideceğim," diyor. Aydın beni çok şaşırtıyor, iş bebeğin yatağından daha mı önemli? Ver arabayı bana, sen git diyorum sinirli bir şekilde, yapmıyor, yatağı taşıyamazmışım... Taşıyabilsem gidecek, bebeğin evdeki ilk gününde, rahat rahat işe gidebilecek. Tam üç saat sonra eve dönebiliyoruz, acaba kardeşim ile bebek evde ne yaptılar? Evet, onun iki çocuğu oldu, ama iyice büyüdüler, unutmuştur bile bebek bakmasını, ağlarsa, acıkırsa ne yapacak, ya bebek beni ararsa? Aramamış... Uyanmış, sütünü içmiş, kanapenin üzerinde kolunu bacağını sallayıp duruyor, hemen gidip kucağıma alıyorum, ne kadar özlemişim onu, bir dakika bile ayrılmak istemiyorum, işte bak pencere açık ve bebek tam önünde yatıyor. Kardeşime kızgın kızgın bakıyorum, bir şey söylemiyorum, unutmuş bebek bakmayı, hemen kapatıyorum pencereyi. "Onlara aynı bizim gibi davranmalısın, farklı ortamlar yaratmaya çalışma, biz üşümüyorsak onlar da üşümez," diyor gülerek.

* * *

Bir hafta sonra işyerinden arkadaşlarım geliyor. Bu bir hafta boyunca ne evden çıktım, ne bir kimseyle konuştum. Kardeşimi ve bir kez gelen Aydın'ın annesini saymazsak, hiç kimseyi görmedim. Evde oturmak ne kadar tuhaf bir şey. Temizlikçi kadın her gün gelse de durmadan yapacak bir şeyler çıkıyor, bebek ise başlıbaşına bir alem, ancak uyuduğu zaman nefes alabiliyor insan, o da nasıl nefes, durmadan yanına gidip bakarak, durmadan onu düşünerek. Arkadaşlarım bana bir sürü dedikodu, bir dolu da mektup getirmişler. Bunlardan bir tanesi patronumun, ötekileri bırakıp hemen onunkini açıyorum. Birkaç nezaket cümlesinden sonra, "sizi bir an önce aramızda görmek umuduyla," diyor. Ve ben ilk kez işimi düşünüyorum ve bugüne dek nasıl da işi hiç aklıma getirmedim diye kendi kendime şaşıyorum. "Döneçek misin?" diyorlar, onlara da şaşkın şaşkın bakıyorum, bebeğe bir bakıcı bulayım da diyorum.

Altı kişi biraz daha oturup, bebek uyandıktan sonra onu mıncık mıncık mıncıklayıp, her tarafını elleyip gidiyorlar. Onlar gittikten sonra, hemen banyosunu hazırlıyorum, bir günde ikinci banyo bu ama gerekiyor, o kadar ellendi ki yavrucak, ne olur ne olmaz, ya mikrop bulaşmışsa?

Neden sonra öteki mektupları açmak aklıma geliyor, tabii bebek uyuduktan sonra... Davetiyeler, iş mektupları arasında çok özeldir yazılı bir zarf çıkıyor. Kimden olabilir ki özel mektup? "Benim gizli sevgilim, yaşam boyu her şeyiyle hayran olduğum tek kadın," diye başlıyor. İmzaya bakıyorum, "yalnızca telefonda konuştuğun, kimi kez azarladığın, kimi kez iyi davrandığın kişi," yazıyor imza yerinde. Kısa bir mektup yazmış:

"Her şeyini biliyorum, seni sürekli izliyorum ve seni anlıyorum. Senin de şunu anlamanı istiyorum, sanma ki ben sana tutkun, seni saplantı haline getirmiş, normal hayatını yaşayamayan bir deliyim. Hayır, herkes gibi yaşamım en doğal şekliyle akıp gidiyor, ama ben

seni seviyorum bu da bir gerçek. Sen şimdiye dek tanıdığım kadınlar arasında en mükemmelisin. İnan ki sen, düşlerimdeki kadınsın. Senin gibi bir kadının varlığını bilmek bile yetiyor bana. Ama bir gün seninle konuşmak ve sana dokunmak istiyorum, bu da benim gizli gerçeğim. Seninle aramızda oluşan bu küçük sır bile mutluluk veriyor bana. Seni hiç rahatsız etmeyeceğim inan. Ama ben inanıyorum ki, bir gün birlikte olacağız, hoşçakal."

Mektubu atmaya kıyamıyorum, ortada bırakmak da istemiyorum, uzun süre dolaşıp yer arıyorum, bulamıyorum, hem saklarsam kendimi Aydın'a ihanet etmiş gibi hissedeceğimi anlıyorum, bir kez daha ve dikkatle okuyup atıyorum.

53

Sonunda yaşlı, tombul, kırmızı yanaklı, güleryüzlü bakıcı kadın geliyor. "Aman ne şirin şey bu böyle," diyerek, bebeğimi hoyratça kucağına alıyor, içim burkuluyor, ne kadar sert hareket etti. Şap diye de yanağından öpüyor, hemen gidip elinden alıyorum bebeği, daha ilk saniyelerde hoşlanmadım kadından, oysa ne kadar methetmişlerdi. Hem kucağına aldı, hem çok hoyrat davrandı hem de öptü. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bunları yapmamasını söylesem, daha ilk günden bir tatsızlık çıkar mı acaba? Her gün saat sabah sekizden, akşam sekize kadar gelecek, haftada iki gece de bizimle kalacak. "Aman kucağa alıştırmayalım," diyorum yalnızca... Kadına yaklaştığımda burnuma bir koku geliyor, hey Allahım, kadın ter kokuyor, ne yapacağım şimdi ben. Ter koka koka bebeği kucağına alacak, hem bebeğim rahatsız olacak

hem de koku üstüne sinecek. "Sıcak su var, istediğiniz zaman banyo yapabilirsiniz," diyorum, şaşırarak yüzüme bakıyor.

* * *

Ertesi sabah güzel bir makyaj yapıyorum, kuaföre gitmeye karar veriyorum. Uzun süredir giymediğim pantolonumu giymeye çalışırken birdenbire şişmanladığımı farkediyorum. Hem de nasıl, yaşlı kadınlar gibi karnım çıkmış, göğüslerim iyice irileşmişti zaten, sanki hiç küçülmemişler, bacaklarım bile kalınlaşmış gibi. Dehşete düşüyorum, ben bunca zaman aynaya bakmamış mıyım, benim kadar fiziğine meraklı bir kadın, bunca zaman kendini farketmemiş mi? Şişmanlığım kadar bunlar da beni dehşete düşürüyor. Karnımı içeri çekerek, elimle üzerine bastırarak, bir o yandan, bir bu yandan aynaya bakıyorum, felaket, en az altı kilo fazlam var... Dar bir eteğin üzerine, uzun bol bir bluz giyince içim rahat ediyor, belli değil artık kilolarım, neyse ki yüzüm hâlâ güzel.

İşyerimde büyük bir ilgi ile karşılanıyorum, sekreterim artık bir başkasının olmuş ama odam hâlâ boş, konuklarımı eski odamda kabul ediyorum, şaşkınım, ne denli farklı bir dünya burası, ne denli hareketli ve yorucu... Bu kadar insanla nasıl birarada olunur, nasıl konuşulur, nasıl ilişkiler kurulur? Eski yaşamım çok kısa bir sürede gözümün önünden geçiyor, günde yüzlerce kişiyle konuşma, toplantılar, personelle iş sorunları, konferanslar, gazete röportajları, müşteri ilişkileri, yolculuklar, davetler, kokteyller, raporlar, paneller... Bir başkasına ait filmi izler gibiyim. Bu ben miyim? Ben miydim? Nasıl yapabilmişim bunca işi birarada, nasıl yetişebilmişim her birine, bundan sonra nasıl bulabilirim aynı enerjiyi?

Patronum eski odama geliyor, bana sevgiyle sarılıyor, "Meğer biz sizi ne kadar çok seviyormuşuz, ne zaman geliyorsunuz?" diyor. Öylesine şaşkınım ki, aynı ilk işe girdiğim

gün duyduklarım var içimde. "Bir süre daha, ne olur!" diyorum... "Daha uzun bir süre odanızı boş tutacağız, ama çok gecikmeyin," diyor. O odadan çıkıp da yalnız kaldığım ilk dakikada telefon çalıyor. "Hoş geldiniz, çok güzelsiniz," diyor. "Aman Tanrım, sen burada çalışan birisin, nasıl anlayamadım bunu daha önce, kimsin sen?" diyorum. "Hiç aklınızı benim kim olduğumla yormayın, istediğiniz an ortaya çıkmaya hazırım, siz istemediğiniz için görüşmüyoruz, benim duygularım aynı, ne zamanki içtenlikle beni görmeyi istersiniz, ben hazırım, bu arada bebeğinizi de öyle merak ediyorum ki, eminim size benziyordur. İşe başlamanızı ben de çok istiyorum, çünkü sizi ancak işten arayabiliyorum, evden aramamı istemezsiniz değil mi?" Sesi öylesine yumuşak ve sıcak ki, uzun zamandır bu denli sıcak bir erkek sesi duymadığımı anlıyorum. "Bilemiyorum, bilemiyorum, hoşçakal," diyerek kapıyorum telefonu.

* * *

Eve tam altı kez telefon ettim ama yine de aklım fikrim bebekte. Küçük kızım bensiz ne yapıyordur kimbilir, kadını sevmiş midir, nasıl da onu bırakıp hemen çıkıp gittim evden. Ne olurdu kadın birkaç gün alışana dek kalsaydım, ne olurdu sanki çıkmasaydım. Ya ağlamışsa, ya kadın onu susturamamışsa, yataktan düşer mi acaba? Yok düşmez, çünkü parmaklıkları var yatağın. Üstelik bebek daha oturamıyor bile. Ama yine de beni tanıyor, şimdi benim yüzüm yerine o kadının yüzünü görecek, ya korkarsa, ya kızarsa? Yaşlı kadın uyumuştur, ağladığını duymamıştır, bebeğim ağlamaktan mosmor olmuştur, tıkanmıştır... Ah, niye bıraktım ki onu elin kadınına?

Uçarcasına eve vardığımda kadın yün örüyor, bebek de uyanmış, sağı solu seyrediyor. Ağladı mı diye soruyorum hemen. Bir kez ağladı, kucağıma aldım, sustu diyor ürkekçe. Beni görünce gülüyor bebek, gülüyor mu? Önlüğü hâlâ boy-

nunda, üstelik de mama dökülmüş üstüne. Önlüğünü çıkarıyorum, kadın iyice görsün diye yavaş hareketlerle masanın üzerine koyuyorum, çamaşırlarını da değiştiriyorum, onun altını açmak başlıbaşına bir zevk, pesbembe poposu açılınca, tombul bacaklarını hızlı hızlı bir sallayışı var ki, dünyada bundan daha zevkli ve güzel bir şey olamaz, seyirlik. Poposunu iyice yıkayıp pudralıyorum, çamaşırları daha tertemizdi diyor kadın, olsun, sık sık değiştirmeli diyorum, minicik ayaklarını, tombul poposunu öpüyor, öpüyorum. Bugün de hastalanmadı, bugün de rahat uyudu, bugün de gülüyor, bugün de fazla ağlamadı diyerek içimi mutlulukla dolduruyorum.

54

Acaba minik, pembe boyalı, süslü püslü bir kafes yapsam, bebeğimi içine koysam tehlikelerden korunabilir miydi? Acaba evi mikroplardan arındırmak için ne yapmak gerekir? Bütün evin havasını iyice temizleyip, bebeğimi kafesinin içine koysam, tüm insanlarla ilişkilerini kessem, ona kimse dokunmasa, öpmese, okşamasa... O'nu hiç dışarıya çıkarmasam, yüzüne rüzgar değmese, üstüne toz konmasa, yağmur tanecikleri damlamasa bedenine... Terlemese, üşümese, ağlamasa, üzülmese... Pembecik yanaklarına, ipek sarı saçlarına, kocaman gözlerine kimse bakmasa, kirli elleriyle dokunmasa. O yalnızca beni görse, beni sevse, bana dokunsa, bana ağlasa, bana gülse... Onu yalnızca ben sevsem, ben öpsem, ona ben dokunsam, tüm güzellikleri ona ben göstersem. Ben de pembe kafesin içine girip onunla orada yaşasam, yürümeyi öğretsem, konuşmayı da... Sevmeyi öğretsem ona, aşkı, özgürlüğü, bağımsızlığı, tek başına kalabilmenin öyküsünü,

tek başına ama mutlu kalabilmenin inanılmaz savaşımını ona ben anlatsam. Seni seviyorum bebeğim, kocaman gözlerine bakmaya doyamıyorum. O yuvarlak başının üzerindeki o sarı bukle var ya, o sarı bukle içimi ısıtıyor benim... Senin o tombul bacaklarını, minicik parmaklı, pespembe topuklu ayaklarını elledığim, ısırdığım o anlar var ya bebeğim, yüreğimin çarpıntılarını duyuyor musun bilmem ki! Sen ağladığın zaman benim içimde kopan fırtınaları duyuyor musun? Neden ağlıyorsun, bir yerin mi ağrıyor bilmiyorum, ama benim içim acıyor, yüreğim sökülüyor sen ağlarken, anlıyor musun? Beni bir gün bırakıp gidivereceksin diye ödüm kopuyor. Hiç gitmeyeceksin değil mi, hiç bırakmayacaksın beni? Sana öyle çok şey öğreteceğim ki, tırnaklarınla yapışacaksın etlerime, içime gireceksin, üç beş ay öncesi gibi hiç çıkmayacaksın. Benim verdiklerim yetecek sana.

Hayır, hayır, hiç ağlamayacaksın bebeğim, ağlatmayacağım seni, tüm mutlulukları vereceğim, mutsuzluklarla nasıl savaşacağını öğreteceğim, tut parmağımı o yumuk yumuk ellerinle, tut, tut, hiç bırakma. Bu nasıl aşktır, sana bakarken yüreğim sızlıyor, ağlıyorum sana dokunurken... Aşkım... Sana bakarken ağlıyorum. Ne olur beni üzme, şunu bil, ben seni hiç üzmeyeceğim, hiç... Ama hiç... Seni kafese de koysam, orada mutlu olacaksın inan, başkasına gereksinmen olmayacak, ben varım ya bebeğim, ben varım ya...

Ah! Canım benim, seni öyle seviyorum ki, tüm sevgilerin, aşkların öyle üstündesin ki! Ve ben hiç ölmeyeceğim, seni hiç bırakmayacağım, tüm sevgileri yalnız benden alabileceğini biliyorum, işte ondan hiç ölmeyeceğim, seni hiç yalnız bırakmayacağım, sana o acıyı, o yalnızlığı yaşatmayacağım. Hep bileceksin ki, nerede olursan ol, kilometrelerce uzakta, taa, denizlerin öteki yanında, nerede olursan ol, hep bileceksin ki, birinin yüreği senin için titriyor... Ben senin için hep var olacağım, başkası için değil. Ben artık senin için varım.

Bebeğim ateşler içinde yanıyor, bir lokma bir şey yemiyor. Günde iki kez doktoru çağırıyorum, korkmayın önemli bir şey değil, geçecek diyor... Geçmiyor. Üç gündür ikimiz de hemen hemen hiçbir şey yemiyoruz... O uyuyor, ben onu dinliyorum. Yanakları kıpkırmızı, alnı boncuk boncuk ter kaplı. Aydın da üzgün ama belli etmemeye çalışıyor, yat uyu ben beklerim diyor durmadan, inanamıyorum, beklerken uyuyakalır ve bebeğime bir şey olur.

Bebeğim arada bir derin derin iç çekiyor, dayanamıyorum, hiç dayanamıyorum, o küçücük şeyin iç çekişine dayanamıyorum, sessiz sessiz gözyaşları döküyorum. Ona bakarken, terlerini silerken, boğazıma bir şeyler düğümleniyor, hıçkırmamak, haykırmamak için kendimi zorluyorum, o duyarsa anlayacak, üzülecek sanıyorum. Dudaklarım kıvrıla kıvrıla hiç gıkım çıkmadan, durmadan ağlıyorum.

Aydın şu suratının haline bak, kendinde değilsin, ben buradayım, biraz çık dışarı, dolaş gel, diyor. Suratımın haline bakamıyorum, aynalara bakmayalı kaç gün oldu bilmiyorum. O bir iyileşse, o bir gülse yeniden, onu bir daha hiç üzmeyeceğime, ona bir daha hiç kızmayacağıma yeminler ediyorum.

Gecenin bir saatinde, Aydın odasında horul horul uyurken, ben bebeğimin terlerini silip silip küçücük nefesini dinlerken, bebek birdenbire kocaman gözlerini açıyor, gözünü kırpmadan yüzüme bakmaya başlıyor. Gözlerimi gözlerinden ayıramıyorum, o an yüreğime bir ok saplanıyor ve ilk kez o an, yaşam boyu bebeğim için acı çekeceğimi anlıyorum... Korkuyorum. Annelik, bir görev, bir değişiklik duygusu, bir serüven değil, duyuyorum... O an anneliğin ne olduğunu hissediyor ama anlatamıyorum. Kendimle birlikte tüm an-

neler için korkunç bir acı duyuyorum. Ben artık ömür boyu acı çekeceğim.

* * *

Onu pembe kafese de kapasam, hiçbir işe yaramayacak. O küçük, kötü mikroplar gelip onu bulacaklar. Kendimi önünde siper de etsem, o kötü küçük mikroplar gelecek, beni delip geçerek onun küçücük, körpe bedenine girecekler. O acı çekecek, ağlayacak, inleyecek, ben bin kez, milyon kez daha çok acı çekeceğim, ağlayacağım, inleyeceğim. Ve o bir gün kafesinin kapısını açacak, çıkacak dışarıya. Her şeyi görecek, duyacak. O kötü insanlar, çirkinliklerle dolu dünya kuşatacak çevresini. Tümünü anlatmış bile olsam, o duyacak, görecek, seçecek. Yanlış seçimleri beni kahredecek. Doğrularıyla mutlu olacağım.

56

Gece Aydın'ın yanında yatarken onun hemen uykuya dalışını düşünerek sıklaşan nefesini dinlerken, bebeksiz anlarımın ne denli yalnız olduğunu anlayıveriyorum birden. Bebeğin teni, elleri, gözleri, dokunuşu o denli dünyamı doldurdu ki, başka bir dokunuşun yoksunluğunun farkında bile değilim.

Aydın hep böyle miydi? Hep böyle dokunmaz, hep böyle tekdüze, hep böyle öpüşsüz müydü? Uzun süredir bana dokunmuyor, öpmüyor, okşamıyor. Haftada bir, belki sevişiyoruz... Sevişmek mi? Sabah uyanınca, ya cumartesi, ya pazar, beni kendine çekiyor, hiç öpmeden ve hatta dokunmadan sevişiyor... Uzun yılların getirdiği bu mu? Uzun yıllar neden sevecenliği arttırmıyor? Ne denli saygılıyız birbirimize...

Saygılıyız tabii, çünkü ikimiz de akıllıyız, evliliklerde saygı gerek. Peki gerisi nerede? Sevgi, özlem, aşk, heyecan? İlk kez Aydın'ı düşünüyorum bebekten beri. Hep böyle miydi o? Hep böyle dokunmasız, tekdüze ve soğuk? Hep böyle görev gibi...

Evde bir dadı, bir yardımcı var. Ben de akşama kadar evdeyim. Aydın eskiden erken gelirdi, şimdilerde oldukça geç. İşyerinde eğlenceli bir grup buldu, genellikle onlarla bir yerlere gidiyor. Birkaç kez ben de gittim, nasıl sıkıldım. Zaten aklım hep evde. Ve ne sıkıcı insanlar. Neden Aydın'ın aklı hep evde değil? Bunu çözemiyorum bir türlü. Bebeği seviyor, belli. Eve gelir gelmez, saat kaç olursa olsun hemen odasına gidiyor, onu seviyor, okşuyor. Ona mutlaka armağanlar getiriyor... Başka bir şey yapmıyor. Bunu ona söylesem, yanıtını biliyorum. "Ne yapabilirim ki, sen başındasın ya, zaten işten güçten zaman mı var? Ben babasıyım ve onu çok seviyorum, hiçbir eksiği yok, sağlığı da yerinde, daha ne yapabilirim?" Evet Aydın, gerçekten daha ne yapabilirsin? Ne var ki başka yapılacak? İşin gücün var, çok önemli, hem onu seviyorsun da, akşam uyurken yanaklarını bile okşuyorsun, hasta olunca da üzülüyorsun mutlaka... Armağanlar da alıyorsun... Daha ne yapabilirsin ki?

Aydın'ın nefesini dinliyorum, öylesine dingin, rahat, tekdüze. Tıpkı kendisi gibi. Biz mutlu bir aileyiz diyorum, hiçbir sorunumuz yok. Kocam her akşam evine geliyor, iyi para kazanıyor, sevimli bir bebeğimiz var, aramızda saygı hiç eksik olmuyor, haftada bir doyuma bile ulaşıyorum. Öyle bir yaşam ki bu, herkesinki gibi, sakin, rahat, sıradan, görünürde hiçbir sorun yok. Düşünüyorum, eskiden olduğu gibi, bir kedi gibi, Aydın'a sokulsam, dudaklarımı boynuna değdirsem, önce yavaş yavaş, sonra acıtırcasına onu öpsem, uykulu uykulu bana doğru dönüp sımsıkı sarılıp beni içine alır mıydı yine arzuyla? Alır mıydı, sever miydi, sevişir miydi, ister miydi hiç bilmiyorum, aslında hiç sanmıyorum. Ama o an içimde daha önemli bir gerçek büyüyor, ona sarılmak, du-

daklarımı boynuna değdirmek, onun içine girmek hiç istemiyorum. Eskisi gibi artık mutlaka bir yerimiz birbirine dokunmuyor yatarken; kocaman yatağın bir ucuna o, öteki ucuna ben büzülmüşüz. Yapayalnız, aklımızdan geçen binbir düşünceden, birbirimizden haberimiz yok ve yapayalnızız ve birbirimize dokunmak istemiyoruz ve biz bir aileyiz.

Birdenbire saksafon çalan adam giriyor düşüme, içime, aklıma, bedenime. Yüreğimde bir kıpırtı duyuyorum. Onu istiyorum, ona dokunmak, onunla içiçe olmak, onu sevmek, dudaklarımı boynuna iyice yapıştırmak istiyorum. Onun kolları arasındayım, üstüste yatıyoruz, beni deliler gibi öpüyor, kıskaç gibi sımsıkı kollarını hiç açmadan, beni hiç durmadan öpüyor. Saçlarımı arkadan kavrıyor, başımı hoyratça yukarı doğru kaldırıyor, dudaklarım acıyor, öyle öpüyor. Sonra, epeyce bir süre sonra, bedenimde öpülmedik yer bırakmayarak, ama bunu sevgiyle, aşkla yaparak, benimle sevişiyor. Onunla kendimi zorlayarak, düşler kurarak değil, rahatça, kolayca, defalarca doyuma ulaşıyorum. Ağzı ağzımda, seni seviyorum diyor, ona inanıyorum. Ona sarılarak, ona dokunarak, onu hiç durmadan öperek, okşayarak, uykuya dalıyoruz, içimden hiç çıkmıyor.

Ter içindeyim, yatağın içinde kıpırdarken elim Aydın'ın sırtına değiyor, birden onu anımsıyorum, yoğun bir suçluluk duygusu kaplıyor içimi, onu aldatmışım gibi hissediyorum kendimi. (Sen beni, ikinci seni, kendi iç sesini, uzundur yaşamından attın ama, bir kez daha dinle... Suçluluk duyma, gerçekleri gör. Aydın ile aşkınız bitti. Pek bir şey kalmadı aranızda. Ve biliyor musun, yine hiç özen göstermediniz. Dokunma duygunuzu yitirdiğiniz an, mutsuzluklar başlar bilmiyor musun? Oysa dokunulmaya, öpülmeye, okşanmaya gereksinimin var... Düşlerine hiç olamayacak birini soktun, suçluluk duygusundan kurtulmak için, nasıl olsa mümkün değil diye. Sen öpüşmesiz, sevgisiz, heyecansız, aşksız yaşamazsın, hiçbir kadın yaşayamaz. Bunu erkekler bilmiyor, ya onları başka düşlerin kollarına atıyorlar, ya başka gerçekle-

rin... Ya da işte çoğu gibi mutsuz, ezik, bunalımlı, gergin, donuk kadınlar yaratıyorlar. Sevgilerini vermemek uğruna. Benimle konuşmuyorsun artık, pek çok gerçekten kaçıyorsun ama öyle sıradan bir kadın oldun ki, herkesi öyle düş kırıklığına uğrattın ki, sana ne oldu böyle? O güzel bebeğin önündeki örnek, bu sıradan kadın mı olacak...?)

57

Nefes alamıyorum, hele gece çökünce, gece çöküp de yatağımın bir ucuna büzülünce, nefesim tıkanıp kalıyor boğazımın bir boğumunda. Öleceğim sanıyorum. Yerimde doğruluyorum, ısrarla kesik kesik nefes almayı sürdürerek, o derin ve esas nefesi almaya çalışıyorum, olmuyor, boğulacağım. Camı açıyorum, havayı içime çekmeye çalışıyorum, alamıyorum. Ben aylardır nefes alamıyorum. Yüreğimin çarpıntısı ise dayanılacak gibi değil. Sağlam bir makine gibi tıkır tıkır atarken, birden bir tıkın yerinde üç tık, beş tık, on tık oluyor hızlı hızlı... Ya da bir tane ama çok güçlü, beni yerimde sallayan bir kocaman tık. Kalp hastası olmak hiç istemiyorum, ama sanıyorum ben bir kalp hastasıyım. Ben bir kalp hastasıysam, bebeğim yalnız kalabilir, ben hasta olmamalıyım, ben hiç ölmemeliyim, bebeğim de yalnız kalmamalı. Ah, bebeğim, sen bensiz ne yaparsın, zavallı çocuğum, seni kim sevebilir benim kadar, sana kim bakabilir benim kadar katıksız, gerçek duygularla... Doktora gitmeliyim...

* * *

Sevgili doktorumu arıyorum. "Nerelerdesin sen," diyor, "insan bebeğini alır, gelir. Seni özledim, bebeği ise hiç görme-

dim, hadi hemen gel." Tombul göbeği ve ak sakalıyla kapıyı açar açmaz "bebek nerede?" diyor. "Hava biraz serin de," gibi bir şeyler geveliyorum ağzımın içinde. Başını iki yana sallıyor hiçbir şey söylemeden. Onun bu hareketi beynimin içine yazılıyor bana farkettirmeden.

Beni dinliyor, kalbimi dinliyor, damarlarımdaki kanı dinliyor. "Aslında bunlara gerek bile yoktu, sen telefonda şikayetlerini anlatırken, ben tanıyı koymuştum bile," diyor.

"Enerji dolusun...Enerjin içinde birikip kalıyor... Akıllısın, düşünüyorsun... Düşündüklerini bilincinin altına yığıp durmuşsun... Gerçeklerin, olanın bitenin farkındasın, farkında değilmiş gibi yapıyorsun... Karar vermen gereken onlarca şey var, görmezlikten geliyorsun... Dört duvar arası, kınadığın türde bir yaşam, yapman gerekenler ve yapmadıkların... Yapamadıkların değil üstelik, yapmadıkların. Altüst olmuşsun sen... Hani bana o mektupları yazan kadın... Bilincinin altındakiler, düşünmek isteyip de düşünemediklerin, yapabileceklerin, o sınırsız kapasiten... İçini kemiriyor bunlar senin, kalbini çarptırıyor, nefesini daraltıyor. Özellikle evde oturan kadınların dörtte üçünde aynı yakınmalar var. Çalışırken nefesin daralmıyordu değil mi sevgili çocuğum, çalışırken, yaşamındaki tüm gerçekleri daha iyi görebiliyordun, kendi kendinle çok güzel hesaplaşabiliyordun değil mi? O zamanlar sen kendini kendi içine hapsetmemiştin daha.... Çıkart kendini içinden, yine düşünmeye başla, yine hesaplaş, yine barışık ol kendinle."

İlaç bile vermiyor bana... Bu kendisiyle, yaşamla, çevreyle barışık adamın kır sakallarından öpüyor, başım eğik, gözlerim ıslak çıkıyorum kapıdan elimde bir reçete bile olmadan.

Arkamdan sesleniyor; bebekle birbirinize yararlı olun, zararlı değil... Biliyorsun o zaten büyüyecek.

* * *

O akşam nefesim hiç daralmıyor, yürek çarpıntılarım da gelmiyor. Karar vermenin bu denli etkili olacağına inanamıyorum. Oysa ben hiçbir şeye karar vermedim. Karar verilecek bir şeyler var mı onu bile bilmiyorum. Karar vermeye karar verdim yalnızca.

58

Aydın evde olduğu akşamlar, televizyonun karşısına geçiyor, bitene kadar izliyor. İyi bir program yoksa, sabah gitmeden video kaset ısmarlıyor. Eğer eve erken gelirse bu kez film seyrediyor. Artık onunla pek bir şey konuşmuyoruz. Konuştuğumuz tek şey bebek. Aydın eve gelir gelmez, bebek ne yaptıysa tümünü anlatıyorum. Aaa, dedi, uuuu, dedi, elimi sıktı, saçımı çekti, ba-ba-ba, dedi, güldü, oyuncağını kırdı. Bunları yalnız bebeğimiz yapıyor gibi geliyor bana. Öteki bebekler de yapıyordur belki ama, bizimki bir başka türlü yapıyor... Bizimkinin aklı, güzelliği, zekası, davranışları gerçekten bir başka. Sonra Aydın televizyonun başına geçiyor. İş dünyası ile ilgili hiçbir şey anlatmıyor. Oysa mesleklerimiz aynı. Oysa... bir zamanlar.. Ben mesleğimde ünlenmişken, Aydın'ın adı bile duyulmamışken, ben basında, panellerde, kokteyllerde, konferanslarda, yolculuklarda, sanki yaşamın merkeziyken...

Aydın'a zaman zaman bir şeyler soruyorum.. Kısa tümcelerle yanıtlıyor. Sen anlamazsın der gibi. Akşamları hep aynı kişilerle çıkıyorsunuz, ne konuşuyorsunuz dediğimde de, iş diyor, gözlerimin içine keyifli bir şekilde bakarak.

Aydın benim evde oturmamdan son derece hoşnut, Aydın tüm erkeklerin düzenine benzeyen bizim düzenimizden hiç şikayetçi değil, Aydın yaşıyor. Aydın'ın evinde, akıllı ve

güzel bir karısı ya da belki bir zamanlar çok akıllı bir karısı, miniminnacık, sevimli bir bebeği, temiz çamaşırları, ütülü gömlekleri, temizleyiciye yollanan takım elbiseleri var. Aydın artık eve gelince yemek de buluyor. Aydın özgür, canı ne yapmak isterse yapıyor, ne karısı ne de bebeği onun yapacaklarına engel, onun evindeki düzen doğal bir düzen. Herkesinki gibi. Aydın özgür ve hepimizi özgür sanıyor. Aydın'ın içi rahat.

Bir zamanlar, ben son derece popüler ve ünlüyken, Aydın benimle seks bile yapamaz olmuştu. Çok mutlu gibi görünüyor, dışardayken benimle ilgileniyor, ama evin içinde bütün duygusal bağlarını koparıyordu. Ben onu öylesine aşmıştım ki, bu Aydın'ın o derin, köhne, kuytu, vıcık vıcık bilinçaltında hiç hoşuna gitmiyordu. Hoşuna gitmediğini kendisi bile bilmiyor, ama tüm duygusallığını koparark hoşnutsuzluğunu kendi de farkına varmadan dile getiriyordu. Şimdi ise Aydın hoşnut görünüyor. O bir erkek ve erkeklerin eşlerine hayranlık duymaları gerekmiyor. Onlar evde otursun, etliye sütlüye karışmasın, o yüksek makamdaki beyleri mahçup etmeyecek kadar bir şeyler bilip konuşsun yeter. Ama bu kez de onlar artık konuşmuyor. Dışarda onlarla konuşacak, onları anlayacak, onların işini biliyor, ilgileniyor gibi görünen öyle çok kadın var ki! Üstelik o kadınların üzeri çocuk maması, çocuk sütü kokmuyor. Aydın da tıpkı ötekiler gibi evinde oturup bebek büyüten ve kocasının yolunu gözleyip ona hiç karışmayan, kısıtlamayan bir eşi olmasından çok hoşnut, ama onunla mutlu değil, onunla dost değil, onunla sevgili bile değil. Ne gereği var, kurulu düzen, kutsal aile bu değil mi? Hangi ailede dostluk, sevgi, heyecan, aşk, seks aranıyor? O duvarlar yıkılmasın, o kapalı kutunun ardındakiler gizli kalsın, o insanlar gülüyor gibi yapsın, yetmez mi? Yatağın iki ucuna kıvrılmış bedenler başkalarını düşünsün ya da ertesi gece başka bir bedenle içiçe olsun, ne önemi var? Duvarlarımız sağlam işte görüyorsunuz, bizden de bunu istemiyorlar mı? Bir erkek, bir kadın, bir bebek,

arada bir, bir akşam yemeği, bayramlarda aile ziyaretleri, kırk yılda bir iş ortamında, birbirini hiç tanımayan eşlerle yapılan yemekli toplantılar. Kocalarının patronlarına hoş görünme çabası içinde ve kocalarının iş arkadaşlarının karıları, onları beğensin diye en şık giysileri ve mutlaka o gün kuaförde yapılmış saçlarıyla birbirlerini hiç tanımayan bir sürü kadın... Konuşacak hiçbir şey yok, kulaktan dolma dedikodular... Patronla ilgili sevimli şakalar, ne kadar çok çalışıyor onların kocaları, bir de akşamları eve biraz erken gelebilseler... Şu yeni açılan barlar yok mu ah... Ama beyefendi hep sizin yüzünüzden, kocamı biraz erken bıraksanız ya, benden çok sizi görüyor vallahi...

Aydın'ın durumumuzdan hoşnut olduğu, ama benden hiç hoşlanmadığı açıkça belli. O eskiden bana aşıktı, peki öyleyse neden yeni beni destekliyor?

59

Bugün dadı izinli... Güneşli ama serin bir hava var dışarda... Çok mutluyum... Aydın yolculukta, üç gündür yok. Bebeğim ve ben yalnızız, mutluyuz. Onun gün be gün değişimini izlemek, beni görünce tanımasını, gülmesini gözlemek yetiyor bana. İşte beni gördü ve güldü, kollarını bacaklarını sallamaya başladı, ne denli heyecan verici bir şey bu. Artık heceliyor da, suyu tanıyor, mamayı tanıyor, hepsinden önemlisi beni tanıyor... O tombul poposuyla yerlerde emekleyişi, dört ayak üstünde bana doğru koşuşu içimi ısıtıyor. Yüreğimde başka hiçbir şey, hiçbir heyecan yok, öyle yetiyor ki bu bebek bu bana.. Artık onu kafese sokmaktan vazgeçtim... Yerlerde emeklerken mikrop kapmasından korkmaktan da. Başkalarının onun tombul bacaklarını, pembe ya-

naklarını mırıldanmasına da kızmıyorum. Biliyorum ki o benim bebeğim, yalnızca benim... Benim o. Onu seviyorum. Katıksız, karışıksız, gerçek sevginin ne olduğunu nasıl bilebilirdim eğer o doğmasaydı. Ömür boyu sevilebilecek tek varlığın o olduğunu, ömür boyu sevilebileceğine göre de gerçek sevginin yalnızca onda bulunabileceğini nasıl bilebilirdim?

Bebeğin dışındaki hiçbir sevginin gerçek olmadığını biliyorum artık. Öteki aşklar önemsizleştiler, belki de bittiler. Onların geçici olduğunu, hatta bir gün nefrete bile dönüşeceğini bilmek, tümünün yitirilişi oldu şimdi. Aşklar bitiyorlar, öyleyse yoklar... Bebeğimi yaşam boyu seveceğimi iliklerimde duyuyorum, öyleyse gerçek olan o. Yaşamayı bile onu sevmek, ona bakmak, ona iyilikler hazırlamak için istiyorum... Mutluyum...

Dün gece Aydın'a telefonda, eğer yarın hava güzel olursa, bebekle parka çıkacağımızı söyledim. Her gece arıyor, bebeği soruyor, telefonu kapatıyor... Belli, o da bebeği çok seviyor.

* * *

Mutluyum... Gece bebek çok sık uyandı, ağladı, iyi uyuyamadım. Bu sabah erkenden uyandı, benimle oynamak istiyor, yanıma yatırdım, uyumuyor, gözlerim kapandığı zaman ağlamaya başlıyor. Öylesine yorgun ve uykusuzum ki! Kalkmaya karar verdim, ikimize kahvaltı hazırladım. Onun karnını doyurdum, birden uyuyuverdi. Ben yapayalnız kalakaldım, uykusuz. Biraz toz aldım, biraz ortalığı topladım. Biraz gazete okudum. Dünyada savaşlar azıtmış, ne oluyor bu komşu ülkelere, resmen savaşıyorlar, aylardır farkında bile olmamışın savaşların. Derginin birinde başarılı kadınlarla söyleşi yapmışlar... Başarılı kadınlar... İşyerlerinde erkeklerin üç katı çalışmak zorunda kalıp, başarılı oldukları yerlerinden akşamüstü bel ağrılarıyla çıkıp sabah anneannelerine bırak-

tıkları çocuklarını alıp, köşebaşındaki markete uğrayıp mutfağın eksiklerini düşünüp, eve gelip yemek yapıp, televizyonun karşısında uyuklayan kocalarından aşk dilenerek yataklarına yorgun yatan kadınlar...

Bir zamanlar bunların aralarında ben de vardım... Kocasından büyük anlayış gördüğü için çalışma yaşamını sürdürebildiğini anlatan, eğer kocası ona izin vermeseymiş, yolculuklarını, eve geç gelişlerini falan anlayışla karşılamasaymış, asla başarılı bir kadın olamayacağını göğsünü gere gere söyleyen kadının konuşmasını okurken bebek ağlamaya başlıyor. Hemen koşuyorum içeri, acaba yere mi düştü, ne oldu? Ağlıyor... Yüzü kıpkırmızı olmuş, gırtlağını parçalarcasına ağlıyor. Yatağın kenarına oturuyor, onu okşamaya başlıyorum, yüzüme bakıyor, bir an susar gibi oluyor, yine ağlamaya başlıyor. Kucağıma alıyorum, susmuyor. Yatak odamda renkli, parlak, şıngırtılı ne varsa eline veriyorum, hepsini yere atıyor. Ağlıyor. Altını açıyorum, kupkuru, su veriyorum, içmiyor, ağlıyor, ağlamaktan tıkanıyor, bir an nefes alıyor, yine avaz avaz ağlamaya başlıyor. Kollarının altından tutup yukarıya kaldırarak sallıyorum, sus sus diyorum, şimdi yüzü benimkinden yukarda, ayakları aşağıya doğru sarkmış, tepelerden bana baka baka, ağzını beni yutacakmış gibi kocaman açmış, yüzü kıpkırmızı, bağırmaktan sesi kısılmış, ağlıyor. Hayır ağlamıyor, yalnızca bağırıyor. Ağlasa gözyaşı akardı. O bağırıyor ve hiç susmuyor.

Birden bebeği koskocaman yatağın tam ortasında, sırtüstü yatarken ve suspus olmuş, kocaman gözleriyle bana bakarken farkediyorum. O anda aynada kendi yüzümü görüyorum... Tüm kanı çekilmiş, bembeyaz yüzüm, darmadağınık saçlarım, ütüsüz, bumburuşuk giysilerim, morarmış göz altlarım, kocaman açılmış yaşlı gözlerimle kendimi ilk kez görüyorum.

* * *

O ağlarken, sus sus sus sus diye avaz avaz bağırmışım, ellerim koltuklarının altında, ayakları aşağıya doğru sallanırken, onu hem sarsmışım, hem ağlamışım, hem bağırmışım ve sonra onu yükseklerden fırlatıp yatağın üstüne atmışım.

* * *

Aynada kendimi ilk kez gördükten sonra, hayretler içinde bebeğe bakıyorum. O da susmuş, bana bakıyor. Öylesine güçlü, öylesine kendinden emin ki! İki rakip gibi birbirimize bakıyoruz uzun süre... İlk kımıldayan, ilk gülen, ilk elini uzatan yenilgisini belirleyecek. Hiç gülmüyor, hiç kımıldamıyor, yalnızca bakıyor. Ben senden güçlüyüm, sen tutsaklığını ilan ettin bir kere, ben istediğim zaman ağlarım, istediğim zaman gülerim, canım ne isterse onu yaparım, özgürüm, ama artık sen değilsin, sen benim tutsağımsın, sen benimsin ama ben senin değilim. Sana, yalnızca sana ait olan birisi vardı ama, talihine küs o gitti, üstelik sen onun değerini bilemeden o gitti. Şimdi yapayalnızsın ve ben varım. Sen bana aitsin... Evet, gözleri bunları söylüyor. Gözlerimi onunkilerden kaçırmaya çalışıyorum, aynadaki bana bakıyorum.. Oradaki gözler de dost değil. Bir düşman gibi bakışıyoruz aynadaki benle. Kınıyor, suçluyor, acıyor, horluyor, küçümsüyor, belli ki hiç sevmiyor. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Öylesine eziliyorum karşısında. Ama gözlerimi kaçırmıyorum, öylece bakıyoruz birbirimize ve hiç sevmiyoruz birbirimizi. Elim tuvalet masasının üzerine gidiyor gözlerimi ondan hiç kaçırmadan, uzun zamandır kullanamadığım fondöten şişesi elime geçiyor, fırlatıp yüzüne atıyorum, paramparça oluyor, ondan kurtulduğumu sanıyorum. Ama yüzlerce parçaya bölünmüş, daha çok göz olmuş bana bakıyor yine. Ne bebek ne o konuşuyor... Çıt çıkmıyor kimseden, beni sınıyorlar. Güçsüzlüğümün, yenilgimin, acılarımın, yalnızlığımın tadını çıkarıyorlar, göz göz olmuş bakarak.

Sesim kısılıncaya dek bağırmaya başlıyorum, hem be-

beğe hem aynadaki gözlere.

Sen büyüyeceksin çocuk, ben olsam da olmasam da sen büyüyeceksin. Neden beni ezmeye, yoketmeye, küçültmeye çalışıyorsun, neden bakıyorsun sen aynalardan öyle. Aptallığıma mı, çaresizliğime mi, yapayalnızlığıma mı? Neden bakıyorsunuz bana öyle hiç konuşmadan? Şaşırttım sizi değil mi, yenildim size? Hani o güçlü kadın, bilinçli, sorunlarını, çelişkilerini akılla çözen? Sen küçücük şey beni ezmeyi nasıl başardın? Tüm yaşamımı, benliğimi, kişiliğimi, her şeyimi nasıl aldın elimden? Tombul bacaklarının, pembe kıçının, kocaman gözlerinin yaşamımın en önemli parçası, hayır hayır tek unsuru olduğuna nasıl inandırdın beni? Sen aptal kadın, ne bakıyorsun bana öyle? Bitti... Bitti... Bitti... Sen benden güçlü değilsin, sen de herkes gibisin, sıradan bir insansın. Ben de en az senin kadar güçlüyüm çocuk. Bitti... İşte bu kadar sürdü senin egemenliğin. Seni karnımda taşırken, etimle, kanımla, havamla, suyumla beslerken, seninle konuşurken şu aynadaki kadın gibi miydim ben? Söyle, annenin böyle bir kadın olacağını bilseydin günün birinde doğar mıydın, onu sever miydin, sayar mıydın? O eskisi gibi olsaydı, onu ezmeye, sömürmeye çalışır mıydın? Çocuk... Beni ezemeyeceksin. Beni yenemeyeceksin, bitti artık. Sus... Sus... Bitti artık. Sen varsan, ben de varım. Hiç kimsenin kölesi yapamayacaksınız beni, senin bile.

* * *

Sesim kısılıyor, o ağlamaya başlıyor yine. Kapıyı kapatıyorum, hıçkırarak çıkıyorum... Ağlasın. O da ağlayacak ben de, yaşıyorsak, duyuyorsak ağlayacağız... Ama o da mutlu olacak ben de... Ben de...

Uyandığımda derin bir sessizlik var evde. Çıt çıkmıyor. Uyuyup kaldığım kanapenin yastığı hâlâ ıslak, o kadar çok ağlamışım ki! Öylesine bir sessizlik var ki, sağır mı oldum, ne oldu? Sanki dünya durmuş gibi. Durmuş ve benim yerimden doğrulmamla tekrar dönmeye başlayacakmış gibi. Dünya duruyor, insanlar duruyor, araçlar duruyor, fabrikalar duruyor, ağlamalar, sevinçler, sevişmeler, ölümler duruyor. Islak yastıklı kanapeden doğrulduğum anda tümü yeniden başlayacaklar yaşama... Ve ben de...

Yavaşça doğruluyorum yerimden, içeriye, bebeğin yattığı odaya giriyorum, mışıl mışıl uyuyor. Biraz önceki canavar gitmiş, bir melek gelmiş onun yerine. Aynadaki gözler sanki artık düşman değil. Dünya yavaşça dönmeye koyuluyor. İnsanlar, araçlar, makineler kıpırdıyor. Ağlamalar, gülmeler, sevişmeler, ölmeler hızlanıyor. Soyunuyorum.. Bedenime dokunuyorum eskisi gibi, seviyorum. Ürperiyorum. Kırık dökük aynada bedenime sevgiyle bakıyorum, eskisi gibiyim, biraz karnım mı var, avucuma geliyor? Hemen yere yatıp 20 kez bacaklarımı kaldırıp indiriyorum, bunu her gün sabah akşam yapmalıyım. Üstümden çıkan buruşuk, eski giysileri, çöp tenekesine atıyorum, iyice itiyorum dibine doğru. Tuvalet masama oturup makyaj yapıyorum, fondötene gerek yok, tenim ne denli güzel, hele boyayınca gözlerim iyice ortaya çıkıyor. Her gören gözlerimin güzelliğine vurulmaz mıydı... Vurulmaz mı? Çevresinde ince çizgiler oluşmuş, oluşsun, yine güzel, yine çok güzel. Kendimi unutmuşum, kendimi sevmeyi unutmuşum... Bunu nasıl yapabilmişim, kendini sevmezse nasıl yaşar, nasıl mutlu olur insan? Yanaklarımı, gözlerimin kenarlarını, saçlarımı okşuyorum. Kendimi yeniden keşfediyorum. Saçlarım okşanmayalı ne kadar olmuş?

Ben unuttuktan sonra kendimi sevmeyi, başkası niçin sevsin ki beni? Ben beğenmedikten sonra kendimi, başkası niçin beğensin ki beni? İnsan kendisinin sevgiye değer olup olmadığını bilir ve değiyorsa sever. İnsanoğlu kendisiyle ilgili konularda o denli akıllıdır işte. Eğer artık sevilmeye, beğenilmeye layık değilse o, kendi de bırakır kendini, başkaları da...

Ben uzun süredir ne sevilmeye, ne beğenilmeye layıkmışım ki, ben de unutmuşum kendimi.

Kardeşimi arıyorum, işin yoksa bugün bebeğin yanında durur musun, önemli bir işim var da diyorum. Şaşırıyor, bugüne dek bebeği kimsenin ellerine bırakmadım ki.

Onu heyecanla kapıda karşılıyorum, pırıl pırıl makyajlı yüzümle dışarı çıkıyorum, o şaşkın içeri giriyor.

61

Eski kuaförüm beni görünce neredeyse tanıyamıyor. Uzayan saçlarımı tepeme kıvırıp toplamak öylesine kolayıma gidiyordu ki, aylardır kuaföre gitmeye gerek görmemişim. Kulaklarıma kadar kestiriyorum saçlarımı, ensem de iyice ortaya çıkıyor. Aynada kendimi seyrediyorum. Gözlerim, dudaklarım, minicik kulaklarım, ne kadar hoş, ne kadar sevimli. Bayılıyorum kendime, kuaför bile, neden şimdiye dek hiç gelmediniz diyor... Hızla çıkıyorum, yapılacak o denli çok işim var ki... Sanki dünyayı yeniden keşfediyorum. Yeni yeni butikler açılmış, büyük mağazaların şubeleri çoğalmış, ortalık değişmiş, insanlar değişmiş. Şu vitrindeki kırmızı ceket ne güzel, hele altındaki mini etek... Siyah bir fular ve siyah çoraplarla... Alıyorum, paket de yaptırmıyorum, giyip çıkıyorum mağazadan, üstelik giysiye uygun ayakkabı ve çantayı

da alarak. Paketlenen eski blucinim ile pamuklu bluzumu, önüme çıkan ilk çöp kutusuna atıyorum... Çöpe attığım her eski eşya, benim içimden çıkıp giden aptallık, sersemlik, zavallılık gibi... Rahatlıyorum. Mağazaların camlarında kendimi görüyorum, başka biri sanki... Ya da uzun zamandır görmediğim ama çok özlediğim birisi... Ona bakmaktan mutluluk duyuyorum, onu kucaklamak, onu sarmak istiyorum kendi kollarımla. Seni özlemişim, nerelerdeydin, yokoldun, gerçekten özlettin kendini. Neyse geldin artık değil mi? Bir daha hiç bırakıp gitmeyeceksin beni, hiç böyle yapayalnız, dostsuz, desteksiz bırakmayacaksın. Yüzüne bakmaya doyamıyorum... Nerelerdeydin? Nerelerdeydin?

Bir taksiye atlayıp eski işyerime gidiyorum. Beni sevgiyle karşılıyorlar. Sanki hâlâ duruyormuş ve benimmiş gibi eski odama gidiyorum, kapıyı açıp giriyorum. Masama kurulmuş genç bir adam hem de ayaklarını masamın üzerine uzatmış, şaşkın şaşkın bakıyor bana. Belli ki sekreterine kızıyor, nasıl ona haber vermeden içeri sızabilir birisi? Bu dokunulmaz, bu içerde çok önemli işlerin kotarıldığı kutsal odaya... Oysa sekreteri yerinde değildi, ben de burayı kendi odam sanıyordum. İlk şaşkınlığından sonra masadan ayaklarını indiriyor, merhaba, sizi şimdi tanıdım diyor. Yüzüne neşeyle ve hatta sevgiyle bakarak, "yoo, yoo, indirmeyin ayaklarınızı, bu yeni moda oturuş biliyorum, ben bile bazen, tabii pantolon giydiğim günlerde böyle otururdum."

Ayağa kalkıyor. "Çok sevindim sizi tanıdığıma, ne kadar sözünüzü ettiler bilemezsiniz, ne denli ünlüsünüz biliyor musunuz?"

İçim giderek ısınıyor, "yok canım ün mün mü kaldı artık, hiç ortaya çıkmadım ki."

Hayranlıkla yüzüme bakarak "iş çevresinde adınız hiç unutulmadı, yaptıklarınız da... Bir de tabii hem güzel hem başarılı olmak..." İşte ben böyleyim, işte ben buyum, hem güzel, hem başarılı... "Teşekkür ederim, çok naziksiniz, epeydir ara verdim de bu sözleri duymayalı çok oldu..."

Hayranlıkla bakışını sürdürerek ve her bakışında içimi ısıtarak, beni yüreklendirerek, "şimdi ben sizin yerinizdeyim, döneceğinizden birazcık umutları olsaydı, beni almazlardı tabii. Sizinle konuşmak, deneyimlerinizden, bilginizden yararlanmak çok isterdim". Elbette seninle konuşacağım, deneyimlerimden, bilgilerimden seni yararlandıracağım diye düşünerek, "tabii, neden olmasın, çözmem gereken birkaç küçük bir iş var, onlar bitsin, sizi mutlaka ararım, konuşuruz".

Elimi sıkarken uzun uzun tutarak, "sizi evinizden arayabilir miyim, bir sakıncası var mı? İşle ilgili sormam gereken bir şeyler olabilir de."

Kendimi deli gibi severek, "tabii arayın, ne sakıncası olabilir, numaramı şuraya yazayım... Hoşçakalın, yakında görüşürüz, hiç çekinmeyin arayın."

Sekretere sormuyorum bile, patron içerde mi, yalnız mı, ne yapıyor... Kapıyı vurup giriyorum, muhasebe müdürü ile beraber... Hemen yerinden kalkıyor, elimi sıkıyor, yanaklarımdan öpüyor.

"Bu ne güzellik, nasıl da değişmişsiniz, hoş geldiniz, hayırdır inşallah."

Makineli tüfek gibi ona anlatıyorum, artık çalışmak istiyorum, bebek büyüdü, işlerimi yoluna koydum, bakıcısına alıştı, zaten o da çok iyi bir kadın, ben hiçbir zaman sürekli evde oturmayı düşünmemiştim ki, onun için ilk geldiğim yer eski işyerim olabilirdi tabii, açık konuşun lütfen, yerime birisi oturmuş, bana gereksinim olmayabilir, bunu da açıkça söyleyin, nasıl olsa ben işsiz kalmam, bu kadar süre içinde bildiklerini unutmuyor ya insan, bana gereksinim varsa, hemen yarın işe başlamaya hazırım, yoksa da söyleyin. Bana inanın, ilk günlerdekinden bile daha hızlı çalışmaya hazırım. İsterseniz şimdi gideyim, yarın yanıtlayın. İzninizle...

"Gitmeyin," diyor patron. "Siz giderken de kapımızın her zaman açık olduğunu söylemiştik değil mi? Sizin gibi bir eleman elden kaçırılır mı, zaten aklımda hep bir şeyler vardı

sizinle ilgili, isterseniz yarın öğle yemeğinde buluşup uzun uzun konuşalım," diyor. Randevulaşıyoruz.

* * *

Taksiyle eve dönerken insanların ne denli bana muhtaç olduklarını düşünüyorum. Belli ki adamın aklında hep ben varmışım. Bensiz işleri iyi gitmemiş... Tabii, öylesine iyi bir elemandım ki... Öylesine çalışırdım ki, birtakım payeleri hak etmiş olmak için. Benimle aynı işi yapan ve daha fazla ücret alan adamlara bile göğüs gererdim. Kendimi kanıtlamak ve iyi olduğumu göstermek için o aptal adamların on katı, yüz katı daha fazla çalışmadım mı? İşte şimdi bana muhtaçlar, bensiz yapamıyorlar, fiziğimle, işimle bana bayılıyorlar... Benden iyisi, akıllısı, güzeli var mı?

62

Aydın çok uzun süredir ilk kez benimle ilgileniyor. Ben de ilk kez onun çok uzun süredir benimle ilgilenmediğini farkediyorum. Makyajlı yüzüme, kısalan saçlarıma, mini etekli giysime bakıp şaşırıyor. "Ne oldu sana böyle?" diyor hayretle. Oysa onun beni sevmeye başladığı günlerde ben böyleydim. O günleri, o günlerdeki beni unutmuş ve en son gördüğü beni benimsemiş gibi. "Beğendin mi?" diye soruyorum. "Tabii, tabii, çok güzel olmuşsun da..." diyor. "Eeee, nedir olmuşsun da, o da'nın sonunda ne var?" – "Hayır, ne oldu ki, ne gerek vardı ki?" (Ne demek ne vardı ki, bak işte güzelleştim, akıllandım yine, eskiye döndüm. Buna sevinmelisin Aydın. Artık yalnızca sizler için yaşamayacağım, kendimi anımsadım yeniden, kendimi duydum... Ne güzel değil mi, insan kendini

anımsamadan nasıl yaşar, nasıl mutlu olur hep başkaları için yaşarsa? Ben kendimi buldum, kendimi sevdim yeniden. Mutlu olacağım yine. Yaşamdan tat alacağım, bir kişi olduğumu kanıtlayacağım yeniden. Ne hoş değil mi Aydın? Neden bundan zevk almıyorsun, neden şaşırdın, neden gözlerinde kırgınlık, düş kırıklığı var? Belki sen beni yeniden seveceksin, yeni heyecanlar duyacaksın, bedenimi yine isteyeceksin eskisi gibi. Aydın havalara uçacağız yeniden. Aydın, Aydın, uyan... Kendime geldim diye sevin. Şaşırtma beni ne olur?) Uzun süredir ortada olmayan bu iç sesim, yalvarırcasına konuşuyor sanki. Bunları düşünürken, gözlerim hep onun gözlerinde. Aydın her zamanki gibi donuk, ifadesiz. Ben onu bu haliyle mi sevmiştim? Bu haliyle nasıl sevmişim? Böyle değildiyse, neden değişti? Bunları çözebilmek öyle güç ki! Şaşkınlığını gözlerinden atamadan ona geçirdiğim günü anlatmaya başlıyorum. Sanki her şey yeniden başlayacakmış gibi geliyor. Oysa şimdilik değişen yalnızca fiziğim, başka bir şey yok.

"Bugün eski işyerime gittim, patronumla konuştum, yarın buluşup konuşacağız. Yeniden çalışmaya başlamayı çok istiyorum." – "İstiyorsan dön işine tabii, ama bebek ne olacak?" – "Biliyorsun bakıcı kadın çok iyi çıktı, artık rahatlıkla ona bırakabiliriz, hem arada sırada kardeşim de yardıma gelir." – "Başla tabii, başla. Onca birikimin, onca çabalaman boşa gitmesin. Hem ne kadar da şöhret olmuştun." – "Dalga geçiyorsun değil mi? Aslında benim çalışmam seni hiç ilgilendirmiyor?" – "Neden dalga geçeyim canım, çalışman iyi olur gerçekten de, bebek..." – "Aydın, ben de işimde en az senin kadar başarılıydım, diyorum ki, bir süre sen işinden ayrıl, çocuğa bak. Ben işe gireyim, baktık olmadı, ben ayrılırım. Böylece nöbetleşe bebeği büyütürüz." – "Harika bir fikir, neden olmasın?" – "Evet, neden olmasın, gülüyorsun ama, neden ben işimden olayım da, sende hiçbir değişiklik olmasın? Her zaman demez misin, bebek iki kişinin ortak ürünüdür diye? O zaman özveriler de iki kişiye eşit bölüşül-

meli. Süt de veremiyorum, o zaman neden ben evde oturuyorum?" – "Sen bırak şu bölüşmeyi, eşitliği falan da bugüne dek geçirdiğin günlere bak. Bebeği kardeşine bile bırakamadın. Sokağa çıkarken bile yanından ayırmadın, kendinden geçtin. Yavrularını sırtlarında taşıyan maymunlara benziyorsun. Onu kıskanıyorsun, kimselere elletmiyorsun. Peki ben işten çıkayım, ona bakayım, için rahat bana bile bırakmazsın ki sen! Öyle değil mi, yanıtlasana beni?" – "Neden peki sen bebeği rahatça bırakabiliyorsun da ben bırakamıyorum, neden senin için rahat da benim değil? Bunu hiç düşündün mü, bu bebek senin mi yani şimdi, senin mi? Akşamları iki portakalla, iki kemik pirzola getirip oyuncaklar, giysiler alan, bunlarla babalık görevlerini yerine getirdiklerini sanan babalara benzeyeceksin sen de. Benzedin bile. Hiçbirinizin, hiçbir emeği yok çocukların üzerinde. Yalnızca karınlarını doyurup üstlerini örtüyorsunuz, bir de akşam olunca o korkunç kurallarınızla gelip herkesi ürkütmeyi beceriyorsunuz. Aman ağlamasın, aman babacığı yorgun, onu üzmeyelim, aman baban kızmasın. Biz de sonsuz mutluluklara erişiyoruz, sizi baba yapmanın o inanılmaz kıvancını yaşıyoruz. Bakalım ilerde senin ne farkın olacak ötekilerden?" – "Yani sen işe mi başlıyorsun yarın?" – "Evet ve bu kararımın seni sevindireceğini düşünmüştüm, ne aptalım. Seni farklı sanmıştım. Belki farklısın, çünkü beni bu son yıl gördüğün halimle sevmedin, ama benimsedin. Ama şimdi, bugün ben öylesine mutluyum ki, hadi artık yatalım." (Güya her şey eskisi gibi olacak...)

* * *

Aydın o gece, uzun süredir beni ilk kez farketti. Ama yalnızca farketti.

* * *

Bu nasıl bir bilmecedir böyle? Güzel bir kadınım, akıllıyım,

konuşkanım, karşımdakini güldürmesini biliyorum, isteniyorum. Birçok erkek benimle birlikte olmak için deli oluyor, benimle gezmek, benimle konuşmak, benimle sevişmek istiyor. Ve ben bir adamın yanında yatıyorum, ona dokunuyorum, o benim için hiçbir şey duymuyor. Bu adam beni yıllar önce çok istiyordu oysa... Benim için çıldırıyordu, benim için yaşam biçimini bile değiştirmişti. Ve yine biliyorum ki, her şey bir an için unutulsa, bu adam benimle ilk kez bugün karşılaşsa, yine isteyecek, yine benim için deli olacak. Peki ne oldu bu geçen yıllarda, ne değişti? Yanında aynı beden, aynı güzel kadın, aynı ten, aynı el, aynı ağız... Ne oldu, neden Aydın'ın bedeni uyanmıyor? Neden Aydın bana dokunmak, okşamak, sevmek, sevişmek istemiyor? Bu nasıl bir savaş erkek kadın arasındaki, çözümü olanak dışı? Psikiyatristler mi, bilim adamları mı, edebiyatçılar mı çözecek? Kim? Aydın'ı bu denli isteksizleştirecek hiçbir şey yapmadığıma inanıyorum. Ne oldu peki? Mesleğimin zirvesindeyken başladı Aydın'ın geri çekilmesi. Ben eve kapandığımda da sürdü, sürdü, sürdü. Bebeğim gözlerimi kör etmişti. Bana toplumun sunduğu bu yaşam düzenini benimsemiştim. Bir bebek, bir kadın, iyi iş sahibi bir erkek, kurulu ve tekdüze bir yaşam. Herkes bunu yaşamıyor mu? Desteklenen, savunulan bu değil mi? Gün boyunca birbirine hiç benzemeyen bir koşuşma, evin içinde, dünyadan habersiz bir kadın, evin dışında, her şeyden haberdar ama evdekilerin sorunlarından hiç haberi olmayan bir adam... Akşam, yine koşturma içinde geçen iki üç saat, ki bu saatlerin süresi erkeğin keyfine göre ayarlanıyor, onun eve dönüş saatine bağlı kalıyor, bir süre televizyona boş gözlerle bakış, boş ve anlamsız konuşmalar. Kadının aklında o ilk günler, ah, hep o ilk günler... Ne güzel bakardı, ne tatlı sözcükler bulurdu, ne heyecanla sevişirdi... Belki yine olur, belki bu gece, belki bu elini omzuma koyuşu yeni bir şeyin başlangıcıdır. Hayır, o hiç düşünmüyor bunları. O kendisine sunulan düzenden memnun. O büyük adam, o çalışıyor, o başarıyor, o kazanıyor, o savaşıyor... Sen küçük

kadın, ıvır zıvır ev sorunlarıyla onu rahatsız ediyorsun. Anlayışlı ol biraz, sus, dır dır etme... O nelerle boğuşuyor gün boyunca biliyor musun? O dünyanın merkezi, dünyayı kurtarıyor, o olmasa sen ne yapardın? Eğer iyi bir kadınsan, ona yaşamı kolaylaştır, ona güleryüz göster, anlayışlı ol, bir de sen sorun çıkarma kadın. Senden başka kiminle olsa nasıl değerini bilirdi onun. Böyle hoş, böyle yakışıklı, böyle başarılı bir erkek... Ve sen tutup bebekti, evdi, mobilyaydı, yemekti, gezmekti... Yok efendim işti.. Yüzlerce abuk sabuk dert çıkarıyorsun başına. Gir çalış canım o kadar istiyorsan, çalış... Boşu boşuna yorulacaksın, artı bir uğraş yüklenecek omuzlarına... Evde rahat rahat oturmak varken. Çalışacaksın ama hepimizin işini zorlaştıracaksın, kapris değil mi bu yaptığın? Çocuk perişan olacak, ben de öyle... Yine kahvaltıya kalacağız akşamları, sen yorulacaksın boşu boşuna... Boşu boşuna...

* * *

Yaşam boyu bir kişiyle, hep aynı heyecan, aynı ateş, aynı sevgi ve aşkla.. Ne kadar isterdim... Kim istemez ki bunu? Ama gerçek o değil. Ya ateşsiz, heyecansız, tekdüze ve gerilim içinde, ama mutlu gibi aile yaşamını sürdüreceksin... Ya da bana yaşamak gerek, aşk gerek, sevgi, şefkat gerek diye, olmayanı elinin tersiyle iteceksin. İlkini seçersen, donuk, yapay kahkahalarla, ama sakin bir yaşamı sürdürebilirsin ölünceye dek. Ne pahasına? Elele tutuşan, arzuyla öpüşen bir çifti görünce için için kıskanmak pahasına... Herhangi bir erkeğin en küçük dokunuşunda içinin ürpermesi pahasına... Bir içten seni seviyorum sözü, bir sımsıkı kucaklayış için aylarca, yıllarca beklemek pahasına... Yürek çarpıntıları, nefes darlıkları pahasına... İkincisini seçmek ise yürek ister, kendini sevmek ister, güç ister, savaşım ister, inanç ister.

* * *

Ben güzel bir kadınım ama Aydın beni istemiyor. Başka kadınları mutlaka istiyordur ve beni de başka erkekler istiyor. Bu mu savunulması gereken yuva kavramı? Bu mu bozulmaması gereken kutsal beraberlik? Düzeni, kurumu koruyalım derken onu oluşturan bireylere neler olacak? Biz ne olacağız?

63

Tüm giysileri köşebaşındaki terziye veriyorum, boylarını kısaltıyor, daraltıyor. Sade giyinmenin yararları işte, fazla bir değişiklik gerekmiyor. Alışverişe çıkıyorum, dar bir pantolon, bir kısa etek, renkli bir bluz ve ceket alıyorum. Eve geldiğimde aldıklarımı bir bir deniyorum. Pantolon biraz dar. Dakikalarca aynada kendimi seyrediyorum. Popomu tam arkadan göremediğim için, elime bir ayna alıp iyice görmeye çalışıyorum. Hayır, hayır... Çok büyük değil. Kesinlikle değil. Evet, iki üç kilo versem daha hoş olacak ama, şimdilik uzun bir kazakla idare edebilirim. Çünkü bacaklarım hiç kilo almamış. İlk gün bunları giyebilirim. İddiasız olur. Daha ilk günden abartılı bir müdür havasına girmenin anlamı yok.

Ne denli heyecanlıyım. Yıllar önce işe başladığım ilk gün duyduğum her şeyi yeniden yaşıyorum. Belki daha da güçlü, daha da yoğun duygular yaşıyorum. En azından ilk gün hiçbir iddiam yoktu. Artık başarı nedir biliyorum. Şimdi o başarıyı kaldığı yerden sürdürmem gerekiyor. Bununla yetinmeyip daha da ilerilere gitmem gerekiyor. Heyecanlıyım.

* * *

Yaşamda ev kadınlığı ve bebekten daha başka şeyler de

olduğunu anımsadığımda Aydın daha çok aklıma takılır oldu. Saat akşamın sekizi olup da hâlâ eve gelmeyince, ilk kez işyerini arıyorum. Odacı çıkıyor karşıma ve Aydın Bey'in tam iki saat önce çıktığını söylüyor. Evet, bundan eminmiş, çünkü çantasını otomobiline kadar kendisi taşımış. Saat tam altıymış...

Birdenbire uzun süredir Aydın'ı hiç düşünmediğimi anlıyorum. Aydın ne yapıyor, akşamları nerelere gidiyor, iş durumu nasıl, kimlerle konuşuyor, kimlerle geziyor, eğleniyor? Neden eskisi gibi bana dokunmuyor, beni istemiyor? Eskiden dokunur ve ister miydi? Neden cinsel yaşamımız bu denli soğuk ve bozuk? Neden haftada bir görev gibi sevişiyoruz? Neden Aydın benimle ereksiyon zorluğu çekiyor? Aydın beni seviyor mu? Sevmiyorsa neden hâlâ birlikteliği sürdürüyor? Daha ilk belirtileri gördüğüm anda bu soruları sormam gerekmez miydi? Neden ikili düzeni kurduktan sonra hiç sorgulamıyoruz? Neden benimsiyoruz bu soğukluğu, bu tekdüzeliği, bu heyecansızlığı sanki doğalmış gibi?

* * *

Aydın saat dokuzda içeri girdiğinde, ben yemeğimi bitirmiş, meyvemi yiyorum. Yine makyajlı ve bakımlıyım. Bebek, parkının içinde neşeli neşeli oynuyor. Yerimden kalkmadan, "neredeydin?" diyorum. Asık suratı ile "işteydim," diye yanıtlıyor... Üzülüyorum... Sıkılıyorum. Duygularımı açıklayacak başka sözcük bulamıyorum. Yaşamı yeni sorgulamaya başlayan genç kızlar gibi burnumun direği sızlıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bir saniye içinde beynimden geçen düşünceler öylesine çelişkili ki! Önce, olgun kadını oynamaya karar veriyorum. Başımı önüme eğeceğim, acı acı gülümseyeceğim ama hiç sesimi çıkarmayacağım. Peki ama olgun kadınlık bu mu? Sessiz olmak, erkeği üzmemek için duygularını içine gömmek, ona sıkıntısını belli etmemek... Bu mu olgun kadınlık? Kalp çarpıntıları, mide spazmları bu olgun kadın

zorlamasının bir sonucu değil mi? O bir saniye parça parça oluyor ve o parçaların birinde vazgeçiyorum, olgun değil, doğal kadın olacağım. "İşyerini aradım, yoktun," diyorum. "Oradaydım," diyor. Erkeklerin doğal tavrı da bu işte, bir yalan söyledin mi, sonuna kadar git... Olgunluğa mı döneyim, yoksa doğallığı mı sürdüreyim... Doğallık büyük bir sıkıntı, müthiş bir kavga getirecek gibi. "Aydın, odacı ile konuştum, saat altıda çıkmışsın, çantanı taşımış kapıya kadır." Kısa bir sessizlik, dudaklardan geçen belli belirsiz bir gülümseme. Belli ki beyni bir bilgisayar gibi çalışıyor. Ve bilgisayar, "karşındakini suçla, en iyi savunma saldırıdır," diyor. Aydın'ın yüzü soğuk, ifadesiz. "Birdenbire hafiyeliğe mi başladın, hesap vermemi mi istiyorsun?" İçim sızlıyor, içim gerçekten sızlıyor. İşte yine... işte yine... Yine düş kırıklığı, yine bitmiş bir aşk, yine çaresizlik, yine kararsızlık. Hep böyle mi olacak? Ben mi yetinmesini bilmiyorum? İşte iyi bir erkek, iyi bir iş adamı, kültürlü, maddi durumu iyi, güzel bir bebek, evde bir bakıcı. Ama neden bana sarılmıyor, ateşli ateşli öpmüyor, heyecanla sevişmiyor, koşa koşa evine gelmiyor, konuşmuyor, neşesiz? (Çok mu önemli sarılması, öpmesi?) Evet, çok önemli.. Hem de çok önemli. Şunun şurasında yaşayacağımız kaç yılımız kaldı? Yaşamında bir sevgi, bir heyecan, bir aşk olmadıktan sonra... "Hafiyeliğe başlamadım Aydın. Aylardır sana hiçbir şey sormadım. Ama aramızda değişen bir şeyler var. Bana eskiden hiç yalan söylemezdin, bu denli soğuk olmazdın, neler oluyor, oturup konuşmamız gerekmez mi?" – "Konuşacak bir şeyler olduğunu sanmıyorum. Konuşacak bir şey yok. Değişen bir şeyler varsa da bunu sen düşün biraz, sen eskisi gibi misin?" – "Aydın açık konuşsana, artık beni sevmiyor musun, başka biri mi var? Ne olur açık konuş, çözelim ne varsa." – "Hemen aklınıza gelen, bir başka kadın olur. Düşünecek başka şeyler yok mu?"

Aydın her zamanki gibi insanı çatlatıyor. Ve Aydın, beni sevmiyor musun sorumu yanıtlamıyor. Birden aklım başı-

ma geliyor, Aydın bana yıllardır seni seviyorum demedi... Ne kadar isterdim Tanrım, ne kadar, onunla ilk günlerdeki gibi olmayı. Ondan en küçük bir davranış gelse, ben on katını vereceğim, bundan haberi bile yok... Gidip onu kucaklıyorum. Sanki bir büyü olacak ve ilk günkü gibi sarılacağız birbirimize... Aydın kıpırtısız, ifadesiz... Onu öpmeye çalışıyorum, dudakları buz gibi, hareketsiz. (Kaç aydır bu adam böyle, şimdi mi aklın başına geldi a kızım.)

Gözyaşları engellenemiyor, onlar özgür. Aynı anda, durup dururken, bebek de ağlamaya başlıyor. Gözlerimi Aydın'dan kaçırarak bebeğe gidiyorum. Yüksek sesle, "ağla kızım ağla, ağlamaya alış, öyle çok ağlayacaksın ki bundan böyle, öyle çok acı çekeceksin, gerekli gereksiz, haklı haksız... Ağla kızım ağla". Onu kucaklıyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. İkimiz de ağlıyoruz. Onun niye ağladığını bilmiyorum. Belki benim neye ağladığımı da bilmiyorum. Bebeğime, "neye ağladığını sen bil kızım, ağlamamak için uğraş ver kızım. Ağlamaların kısa sürsün kızım," diyorum.

64

Eski odamın yanındaki odayı hazırlamışlar benim için. Güzel döşemişler, çiçeklerle doldurmuşlar. Yanımdaki odada çalışan müdürün sekreteri benim için de çalışacak. İkimiz ortak kullanacağız onu. Ciddi görünümlü ama güleryüzlü bir genç kız. Hem ciddi görünümlü hem de güleryüzlü olmak bir meziyet aslında. Çalışma yaşamını asık suratla bir tutan onlarca kişinin arasında göze çarpıyor sekreterimiz. Önce büyük müdür geliyor odama... Kutluyor, başarılar diliyor. Sonra komşum uğruyor. Güleryüzlü, sevimli bir genç adam. O da müdür ama ikimizin alanları farklı. "İlk kahveni-

zi bana ısmarlayın," diyor. Ve öğle tatilinde, telefondaki çocuk arıyor. "Sizi nasıl özlemiştim bir bilseniz, iyi ki geldiniz, ne kadar iyi ettiniz, sıcaklığınız, kokunuz, doğal davranışlarınız ötekilerden öyle farklı ki," diyor. Heyecanlanıyorum. "Sen burada çalışıyorsun değil mi, hadi gel yüzünü göreyim," diyorum. "Hayır, bunu yürekten istediğinizi sanmıyorum, daha zamanı var" diyor. Kapatıyoruz... Yaşamdaki zararsız, küçük heyecanlar bunlar.

* * *

Tam onbir kez eve, bebeğe telefon ediyorum. Beşinde uyuyor, altısında bakıcı telefonun yanına getiriyor, sesini duyuyorum, ona sesimi dinletiyorum. Bakıcıya defalarca tembih edildi, en küçük bir farklılık gördüğünde ya beni ya babasını arayacak. Çok uzun ağlarsa bile bize haber verecek. Ürktüğüm kadar rahatsız değilim. Pek çok çalışan anne, pek çok annesinden ayrı yaşayan bebek var. Onların sağlıksız büyüyeceği düşüncesi neden doğru olsun? Benim annem çalışan bir kadın olsaydı daha bağımsız, daha özgür, daha güvenli bir insan olurdu mutlaka... Bu da bize yansırdı... Belki sevmediği kocaya bağlı, ürkek, mutsuz, ezik annenin varlığı kardeşimde ve bende ayrı ayrı da olsa olumsuz, çelişkili, güvensiz, kuşkucu kişilik özellikleri yarattı. Baskıcı ve sahip bir baba ile bağımlı ve ürkek bir anne yerine ayrı dünyaları olan, bağımsız yaşayan, mecbur oldukları için değil, birbirlerini sevdikleri için beraber olan bir anne baba elbette daha iyi çocuklar yetiştirirdi. Benim kızım da iyi yetişecek.

* * *

Eve bebeği deliler gibi özlemiş dönüyorum ama kederli bir özleyiş değil, mutlu bir özleyiş bu. İçimde çılgınca bir sevinç var: Nasıl bunca ayı dört duvar arasında geçirmişim, nasıl dünyadan habersiz yaşamışım? İnsanlar ne güzel, insanlararası alışveriş ne denli gerekli. İlk gün herkesle konuştum,

tüm gazeteleri ezberlercesine okudum. İlgilenmediğim, konuşmadığım ne konular varmış. Meğer ben hâlâ düşünebiliyormuşum. Konuşabiliyor, tartışabiliyormuşum. Büyük bir keyifle görüyorum, yeteneklerim körelmemiş, içe atılmış yalnızca. Ve hissediyorum eskisinden daha hızlı, daha büyük, daha güçlü ortaya çıkacak.

65

İşe başlamak tüm benliğimi yeniliyor, beni değiştiriyor... Bir şeyler yapıyor olmak, bir şeye başlamak ve onu sonuçlandırmak, insanlarla iletişim kurmak, beğenilmek, aranılmak öyle tazeleyici, yenileyici duygular ki. Odama insanlar girip çıkıyor... Benimle, ya saçımla, ya giysimle, ya işimle ilgileniliyor... Ben de başkalarıyla ilgileniyorum. Bütün kadınlar, ne olur, çıkın dört duvarınızın arasından diyorum. Ama biz senin gibi şanslı olamayız ki diyorlar. Oysa insan kendi şansını kendi yaratıyor. Teslim olmamak, tembellik etmemek, yetinmemek, insanın önünde nice şanslar açıyor. Geçirdiğim aylar beni düşünmeye yöneltiyor... Pek çok kadının nasıl yaşadığını yeni yeni fark ediyorum. Ben yapamam, ama ben evli bir kadınım, kocam bilir, çocuğum var artık, bu yaştan sonra beni kim işe alır, ben neyi becerebilirim ki, kocam istemiyor, ben düşünüyorum ama, bu evin işleriyle kim uğraşacak. Bu kadınların teslim olmamaları, kendilerine güvenmeleri, başaracaklarına inanmaları için ne yapılabilir hep bunu düşünüyorum. Korkunç bir olay var yaşanan ve bunun ne denli korkunç olduğunun kimse farkında değil. "Kocam istemiyor," diyor kadınlar ve kocaları istemediği için yapmıyor, gitmiyor, görmüyor, duymuyorlar. Çalışmak istiyor kadın ama kocası istemediği için çalışmıyor, arkadaşına gitmek

istiyor, kocası istemediği için gitmiyor, arkadaşlarıyla tiyatroya gitmek istiyor, kocası istemediği için gitmiyor, sinemayı seviyor, kocası istemediği için gidemiyor, yazmak istiyor, kocası istemediği için yazmıyor, mini etek giymek istiyor, kocası istemediği için giymiyor... Bir insan, bir şeyler istiyor, ama başka bir insan onu engelliyor... Bunun da adını beraberlik koymuşlar. Ya da yuva demişler... Bu yuvalar ne zaman gerçek bir yuva haline gelecek, yani özgürleşecek...

* * *

Dünyayı keşif için ikinci kez yeryüzüne indiğim şu günlerde, çevremdeki her şeyi delice bir merakla izliyorum. Duvarların arasındayken, yeryüzünde bebekten başka önem verilecek hiçbir şey olmadığına inanırken acaba daha mı rahattım diye düşünüyorum. Duvarlarımın arasındayken, gerçekleri görmek, izlemek, aramak gibi meraklarım bile yoktu. Oysa gerçeği aramak hiç de zor değildi. Arayınca buluyordun zaten. Ben de gerçeklerimden birini çok kolayca buluveriyorum. Aydın'ın ceketlerinden birinin cebine elimi sokmam yetiyor. İki kişilik sinema bileti buluyorum. 18.45 seansı, akşam 21.00'de eve dönebilmek için ideal bir saat. Aydın Bey'de sinema merakı başlamış demek. Gülüyorum, içimi bir yorgunluk kaplıyor, olabilecekleri görüyorum, yoruluyorum, hep aynı şeyler, hep aynı şeyler... Hiç düşünmüyorum bile bu sinema bileti nedir, belki bir erkek arkadaşı ile gitmiştir... Artık hiç önemi yok, bunu anlıyorum. Bir süredir Aydın'ın bana karşı olan davranışlarını düşünüyordum, ona karşı olan kendi davranışlarımı neden hiç düşünmemişim ki? Aydın'dan artık hiç hoşlanmadığımı dehşetle hissediyorum. Aydın'dan artık hiç hoşlanmıyorum ve onu sevmiyorum. En kötüsü, benim için en büyük felaket, artık onu beğenmiyorum. Bencilliği, kompleksleri, soğukluğu, seni seviyorum demekten bile aciz oluşu, karşısındakini mutlu etmek için en ufak bir özveride bulunmaması, beğendiğini bile

bir kez söyleyememesi, renksizliği, evin içinde, eğlenirken, sevişirken hiç yaratıcı olmaması, tekdüzeliği ile Aydın'ı hiç mi hiç beğenmiyorum. Bu aylardır böyle, farkına bile varamadan yaşamışız. O da aynı durumda, belli ve onu durmadan suçlamışım. Oysa bu durumda suçlanacak kimse yok. İnsanları kişiliklerinden ötürü nasıl suçlayabiliriz ki? O, öyle bir insan, ben böyle bir insanım. Biraz düşünseydin yaşarken, ya birlikteliği geciktirirdin ya da kısa sürede bırakmayı becerebilirdin. Durumu bu denli sevgisizleştirmeden, sevgiyle yolları ayırabilirdin. Ama insan öylesine kendisiyle dolu oluyor ki aşıkken, aşık olduğunun olumsuz taraflarını görmemek için sanki bir savaş veriyor kendisiyle. Suçluyuz ya da suçsusuz.... Bir suçlu aramaya hiç gerek yok. Sevgimiz bitti... Eyvah! Ne yapacağız şimdi? Kendimizle, çevremizdekilerle nasıl savaşacağız? Kimlere, nasıl, ne hesaplar vereceğiz?

"Ne demek sevgi bitti? Niye bitsin canım? Hem bebeğiniz de var..."

"Bu kaçıncı sevgi bitişi? Ne kadar şımarıksın. Allahtan cezanı mı istiyorsun?"

"Gül gibi adam. Seni seviyor. Evine bağlı. Ne istiyorsun sen?"

"Şimdi güzelsin. İdare ediyorsun. İlerde öyle bir yalnız kalacaksın ki, kimse suratına bile bakmayacak."

"Evlilik, erkekler çocuk oyuncağı mı? Ne kadar sorumsuzsun. Ayıp ayıp."

"Ne yaptı adam, söyle, ne yaptı? Çapkınlık bile yapsa biraz göz yumsana. Erkek o. Sana kötü mü davranıyor, dövüyor mu?"

* * *

Nedeni hiç yok sevgili dostlarım, sevgi bitiveriyor işte. Bebek de olsa, sevgi bitiveriyor. Bu şımarıklık değil, sevgiye olan inanç, gereksinim. Bitmiş bir sevgiyle nasıl yaşanır? Allahtan

cezamı istemiyorum, bitmeyen, tükenmeyen, özen gösterilen sevgiler istiyorum. Gül gibi, evine bağlı adamı artık sevmemem, onun tarafından sevilmediğimi bilmem ve ondan vazgeçmem sizi neden bu denli sinirlendiriyor? Hep onların mı vazgeçmeleri gerekiyor? İlerde yalnız kalabilirim. Korkmuyorum. Yapacağım öyle çok iş var ki! Evlilik ve erkekler, çocuk oyuncağı değil elbette. Onları çocuk oyuncağı gibi görseydim... Sonuna kadar oynardım... Alır kırar, parçalar, sepetimde taşırdım. Kırmamak, parçalamamak için tüm çabam. Evlilik çocuk oyuncağı değil, ama sevgisi bitmiş iki kişinin aynı çatı altında yaşaması hiç değil. Erkeği sevmemek için ise ille de ondan kötü davranışlar görmek, dayak yemiş olmak gerekmiyor. İyi davranışlar görmemek yetiyor sevginin bitişi için.

* * *

Üzgünüm, bebek olmasa canım hiç eve dönmek istemeyecek. Eski ve yeni dostlarımla mutluyum. Aydın'ı ona belli etmeden izliyorum, hayır, onun da beni sevmediğinden eminim. Hele yeniden işe başladıktan sonra zaman zaman bana nefretle baktığını görüyorum. Neden böyle oldu diye düşündüğümde, kendimi suçlayacak neden bulamıyorum, belli ki kendime karşı tarafsız olamıyorum. Her şeyi sevgiyle ve sevgi gösterileriyle ölçüp "eğer ondan karşılık gelseydi, çok şey değişirdi, ben durmadan ona dokunup onu öpmeye çalışıyordum," diyorum. Her şey sevgi ve sevgi gösterisi ile mi ilintili bilemiyorum. Bende eksik olan ne, bunu bulabilmiş değilim. İş yaşamımın en başarılı günlerinde başlamıştı Aydın benden uzaklaşmaya. İlk cinsel iştahsızlığı da o günlerde başlamıştı. Oysa onun başarıları beni mutlu ediyor, iştahımı da açıyordu. Onunla gurur duymasını biliyordum ben. O benimle gurur duymadı. Sözleri beğenilerle değil, taşlamalarla doluydu, var gücüyle ve güya hissettirmeden benimle alay ediyordu. Ben ona göre gereksiz yere hırslı bir kadın-

dım. Peki o neydi? O gerekli yere hırslı bir erkekti herhalde... O günleri anımsıyorum. Yorgun argın eve geldiğimde, yemek olmadığında Aydın'ın belli etmemeye çalıştığı yüz ifadesini anımsıyorum. Ne denli sinirlenirdi, hemen ceketini giyer, öylece durur, benim de hazırlanmamı beklerdi, dışarda yemek için. Sanki yeryüzünün en önemli sorunu günde üç öğün yenilen yemeklerdi. Sanki yemek saatleri sorunsuz atlatılamazdı. Sanki herkes başının çaresine baksa, kıyamet kopardı.

66

Karar vermek kolay değil. Sevgisizliği farkeder etmez, hadi bu iş bitti demek zor. İzliyorum, deniyorum, sorguluyorum. Hayır, yok... Olumlu hiçbir iz yok. Gece olup da aynı yatağa yanyana uzandığımızda, eskisi gibi olmak istiyorum. Sarmaş dolaş, burun buruna, kucak kucağa. Birbirleri ile kucaklaşmak istemiyorsa o iki insan, bir erkek, bir kadın, aynı yatağa girmelerine ne gerek var? Birbirine dokunmak, değmek istemiyorlarsa, yalnız uyumak daha rahat ve akıllıca değil mi? Dokunulmamaya dayanamıyorum. Kucaklanmamaya dayanamıyorum, öpülmemeye dayanamıyorum, sevilmemeye dayanamıyorum. Uzun uzun kendimi inceliyorum. Kendimi beğeniyorum. Başkaları tarafından nasıl beğenildiğimi, arzu edildiğimi görüyorum. Aydın neden beni istemiyor? Bu bir sır.. Bu sırrı kimse bulamayacak, çözemeyecek. Bizler buna basit isimler vereceğiz. Sevgi ömrünü tamamladı, tekdüzelik ilhtirası öldürür, zorunluluk ve sahibiyet şehveti mahveder, aşk sürekli değildir, monogami insan için olanaksızdır, her gün birarada olunca güzellikler farkedilmez diyeceğiz. Bu kadar basit olmamalı... Durup dururken değil mutlaka...

Birdenbire de değil. Ama, bir zamanlar birbirini çılgınca istemiş iki insanın, şimdi yeni tanışsalar birbirlerini yine aynı şiddetle isteyecek olan iki insanın sevgilerinin bittiği bir gerçek... Nedeni ise bence bir sır, çözülemeyecek.

* * *

Karar vermek kolay değil ama bir an geliyor bir damla yetiyor. üstelik kararsızlık kadar insanı mutsuz edici bir durum yok. Daha önceleri yaşadığım, çok iyi bildiğim her şeyi yeniden yaşıyorum. Kararsızlığımın verdiği mutsuzluğu, olanları değiştirememenin gerilimini yeniden yaşıyorum. Ama beklenen son damla bir akşam düşüyor.

Yine bir iş yemeğindeyiz, onun işyerinin yemeği bu. Gitmemek için direniyorum. Ancak herkes eşleri ile gelecekmiş. Oysa biliyorum ki işyeri yemeklerinde eşler rahatsız edici bir durum yaratıyor. Konuşulanları, o işyerine özgü esprileri anlamıyor, yabancı kalıyorlar. Çalışanlar da eşlerinin yanında birbirlerine daha uzak, daha soğuk davranmak zorunda oluyorlar. İşyeri davetleri, işyerindekiler içindir. Eşler yabancıdır. Aydın da onaylıyor bu düşüncemi ama, gelmem gerektiğini söylüyor... Herkes eşi ile gelecekmiş... Herkes. Herkes. Herkes yüzünden kendimizi yaşayamıyoruz. Herkes yüzünden yapamadığımız, yaşamadığımız ne çok şey var, bir listesini çıkarsak şaşırtıcı olurdu.

Yemek tahmin ettiğim gibi yapay bir neşe içinde sürüyor. Eşler devreye girmeye çalışıyorlar ama başarılı olmuyor. İşyerinde birbirleriyle büyük bir samimiyet içinde olan kadın ve erkekler neredeyse sizli bizli konuşacaklar. Ayla karşı sırada bizim epeyce sağımızda oturuyor. Uzaktan bana el sallıyor. Ama bana bakışında, her davranışında bir tuhaflık var. Aydın'la kaçamak bakışlarını seziyorum. Kendi kendimi uyarıyorum, başlama eski kuruntularına diye... Ama değil. Kuruntu değil. Kadınlarda tuhaf bir önsezi vardır. Sevgiye, ilgiye, iletişime karşı çok duyarlıdırlar. Sözkonusu

Aydın olmasa bile, herhangi iki kişi arasındaki kıvılcımları hemen hissederim ben. Çoğu kadın hisseder, tuhaftır bu... Canım sıkılıyor ama umduğumdan çok daha az sıkılıyor. Tatlılar yendiğinde Aydın'a "gidelim," diyorum. "Yine heyheylerin tuttu," diyor. Durmadan beni suçlamasına, bu yapay tavırlarına giderek sinir oluyorum. Kızgın kızgın bakıp fısıltıyla, "gidelim Aydın," diyorum. Anlıyor kalkıp gideceğimi, toparlanıyor, kalkıyoruz. Otomobilde, "bakışmak için o kadar zahmet çekeceğinize yanyana otursaydınız ya," diyorum. Aydın'ın ilk sözü, "bıktım artık!" oluyor. "Bıktım artık bu hezeyanlarından, kuşkularından. Çalışsan bir türlü, çalışmasan bir türlü. Seninle bir yerlere gitmekten ödüm koptu durmadan bir olay çıkaracaksın diye," diyor. "Aydın ben de bıktım," diye bağırıyorum. "Soğukluğundan, tartışmamandan, yalanlarından, ikiyüzlülüğünden, değişiminden, sevgisizliğinden ben de bıktım!" Bana bakıyor, "bıktınsa giderim, beni engellemeye çalışma ama," diyor. Evet, doğru söylüyor, bir kavgadan sonra gitmeye kalkmıştı, yolunu kesmiştim. Çünkü o zaman kurtarabileceğimi, değiştirebileceğimi sanıyordum. Sevgi kırıntıları kalmıştı daha içimde. Oysa şimdi o kırıntıların hiç kalmadığını acı acı hissediyorum. Bir insanı değiştirmenin mümkün olmadığını da biliyorum. Zaten değiştirmek de tehlikeli, değiştikten sonra o bizim sevdiğimiz kişi olmuyor ki... "Ne yaparsan yap, artık seni engellemeye çalışmayacağım," diyorum. Suskun eve geliyoruz. Soyunup yatıyoruz. Yatmadan önce aynanın karşısına geçip özenle makyajımı çıkarıyorum. Yüzümü kremliyorum. Gerçi yeni kremler artık yağlı yağlı ve ağır kokulu değil ama krem eninde sonunda. Aydın'la ilk yattığımız günleri anımsıyorum. Kendimizi öyle bir yatağa atardık ki, değil krem sürmek, aynanın karşısına oturacak zaman bile olmazdı. Şu anda başkası ile ilişkisi varsa, eminim onunla da öyledir. Aşk ve ihtirasla alelacele kendilerini yatağa atıyorlardır. Acaba ayrı odalarda yatsaydık, birbirimizi istediğimiz zaman, böyle makyajsız, kremli, traşsız dağınık saçlı yüzümüzü birbirimi-

ze göstermeseydik... Ayrılıyor bile olsak, o gece Aydın'ın bana sarılmasını istiyorum. Ama o bana dokunmamaya özen gösteriyor, bir düşman gibi. Uyuyoruz, yıllar sonra, birer yabancı gibi.

67

Sabah Aydın bir günaydın bile demiyor. Hazırlanıp hoşçakal da demeden evden çıkıyor. Ne tuhaf bir adam bu. Ne tuhaf bir adammış. İnsan neden birisine aşıkken onun olumsuz huylarını görmüyor, görmemek için özel çaba harcıyor sanki. Aşk insanın kendi kendini sevmesi olabilir. Aşk duyguları, öylesine yoğun, öylesine doyurucu ki, insan kendi kendisi ile uğraşmaktan, karşısındakini izlemeye fırsat bulamıyor belki de. Aşk, bir çeşit kendine yöneliş, kendi kendini tatmin. Beni seviyor mu, beni arayacak mı, seni seviyorum dedi mi, evlenmek istiyor mu, onu bugün de görebilecek miyim, ne kadar yakışıklı, nasıl da akıllı, onu görünce heyecanlanıyorum, onu seviyorum, kalbim heyecanla doluyor... Aslında insanın kendisi var aşkın içinde, karşısındaki yok. Karşısındaki kendini göstermeye başladığı andan itibaren ise aşk gerilemeye başlıyor zaten.

Akşam eve geldiğimde, bakıcı telaşla kapıyı açıyor. "Kusura bakmayın hanımefendi, sizi arayamadım, Aydın Bey aramamamı istedi, o toplandı, gitti. Ne oluyor efendim, sorabilir miyim? Ne kadar da iyiydiniz," diyor. Gözüm hemen portmantoya gidiyor. Boşalmış. Onun ceketi, atkısı, hiçbir şeyi asılı değil orada. Ayakkabı dolabına bakıyorum içgüdüsel bir hareketle, ayakkabıları da yok. Yavaşça yatak odasına gidiyorum, gardrobu açıyorum, hiçbir giysisi orada asılı değil. Dolaplar boşalmış... (Rahatlamış.) Uyuşturulmuş gibi-

yim, hiçbir şey hissetmiyorum. Aydın terliğine varıncaya dek, tüm özel eşyalarını almış. Bakıcı endişeyle yüzüme bakıyor. Ona gülümsüyorum, hiç ama hiçbir şey hissetmiyorum. Acaba otomatik olarak kendi kontrol sistemimi mi çalıştırdım? Söyleyecek söz bulamıyorum. "Olur böyle şeyler," diyorum. "Siz de zamanında yaşamadınız mı?" Yalnız kalmak istiyorum, ne bakıcıyı görmek istiyorum ne de bebeği. Yatak odasına gidip kapıyı kapatıyorum. Sırtüstü yatağa uzanıyorum. Hiç ama hiç üzülmüyorum, yalnızca büyük bir kızgınlık var içimde. Aydın'ın gidiş şekline çok kızıyorum. Zayıf bir kişilik olduğu için böyle davrandığına inanıyorum. Belki de onu bırakmayacağım sandı, kimbilir. Belki de boynuna sarılacağımı, ağlayacağımı, yolunu keseceğimi sandı, daha önce yaptığım gibi. Oysa anlaması gerekirdi artık bunları yapmayacağımı. Eğer biraz duygusal olabilseydi, o da benim yaptığım gibi son günlerde biraz beni inceleseydi, bir hoşça kal deyip gitmeyi yeğlerdi... Bu daha uygar olurdu.

Erkekler erkekçe davranışlarından ne zaman vazgeçecekler acaba? Şu kadınca dedikleri davranışlardan üç beşine sahip olsalar, çok daha huzur ve barış içinde yaşardık. Erkek gibi olmak, erkek gibi davranmak, ağlamamak, üzüntüyü göstermemek, kaçmak mı? Buyurun... Yolunuz açık, kaçın... Bir hoşça kal bile demeden kaçın. Bir veda mesajı bile bırakmadan gidin. Erkeklik anlayışınız buysa, devam edin. Erkek olun... Daha, daha erkek olun! Mutluluklar sizi bekliyor.

Gözümden bir damla bile yaş akmamasına şaşıyorum. Demek ki kızgınlık ağlatmıyor insanı.

* * *

Tam üç gece sonra ağlıyorum. Üç gecedir evdeyim, üç gündür Aydın'dan bir ses çıkmadı. Onun böyle davranması kaçar gibi gitmesi, bebeği bile arayıp sormaması, bir mesaj bile bırakmaması beni üzüyor. Bir de yıllardır alıştığım bir insandı evin içinde. Kendimi birdenbire çok yalnız hissediyo-

rum ve sessiz sessiz, ağlıyorum. Bu soğukkanlı ve tepkisiz davranışımın bir sonucu, bir boşalım. Daha ağlarken, o anda, bir daha asla Aydın için ağlamayacağımı anlıyorum. Bitişler için üzülmemeli... Başlangıçları ummalı, sevinmeli. Yaşam sürüyor. Beşinci gün Aydın ortaya çıkıyor. Akşam eve döndüğümde, ondan bir mektup alıyorum. İş arkadaşına yazılmış bir mektup gibi. Başına yalnızca adımı yazmış, bir "sevgili" bile demeye kıyamamış.

"Kusura bakma, böyle olmasını biraz da sen istedin. Nedense senden hep korktum, bu korku cinsel arzularımı bile yoketti. Eşyalarımı aldım, bir tek kitaplarım kaldı. Sen zaten başlarına hep adlarımızı yazardın, yeni ev tutunca onları alacağım. Anahtarları bırakıyorum. Bebek olsa da orası senin evin, sen yokken girmeye hakkım yok. Bebeği görmek için sana haber verip gelirim. Evet, bir şeyler yitirilmişti, bitmişti. Emin ol, bebek böyle bir ortamda daha iyi yetişecek. Hoşçakal..."

Bir sevgiler bile diyememiş sonuna... Yine ağlayamıyorum. O an ilk kez bebeği düşünüyorum, açıklayamayacağım garip bir mutluluk kaplıyor benliğimi. Kendi kendime bile itiraf etmekten kaçınıyorum, ama bebek artık benim, yalnız benim. Zaten şimdiye dek benim değil miydi? Babası onun için ne yaptı, nasıl bir emek harcadı? Beş gün boyunca görmemeye bile dayanabildi işte. Bir an içimden vahşice duygular geçiyor. Bebeği saklamak, ona göstermemek... Olacak şey değil ama bir an için olduğunu varsayalım... İnanıyorum ki erkekler bu acıya çok kolayca dayanabilirler. Çocuklarını görmeyen, aramayan, özlemeyen öyle çok baba var ki... Hem Aydın'a böyle bir acı çektirmeye niyetim yok, hem niyetim olsa bile, bunun büyük bir acı olacağına inanıyorum. Bilmiyorum, belki yanılıyorum.

AYDIN

Aydın babasını çok küçük yaşlarında kaybediyor. Üç yaş büyük ablası, beş yaş büyük ağabeyi ile, bir de annesi, yaşamaya başlıyorlar küçük bir evde. Aydın o kadar küçük ki, annesinin ne durumda olduğunu, parayı nereden bulduğunu hiç bilmiyor. Aydın için en önemli kişiler amcası ile dayısı, çünkü onlar her hafta heyüla gibi geliyorlar, korkunç kurallarını bırakıp gidiyor, bu kurallara uyulmazsa dövüyorlar. Dayak atma hakkı annenin elinden alınmış onlara verilmiş gibi. Anne yaşamayı bilmiyor, anne 25 yaş büyük kocasından başka hiçbir kimseyi tanımamış, hiçbir şeyi görmemiş. Anne yemek pişirmekten başka pek bir işle uğraşmamış, uğraşmaya da niyeti yok görünüyor. Babadan kalan maaşla, abisinden aldığı parayla, amcaların çocuklarının eline sıkıştırdıkları harçlıkla geçinmeye çalışıyor. Kız kolay da oğlanlarla baş etmek çok güç. Sık sık oğlanların yattığı odaya dalıyor, bir kez Aydın'ı pipisiyle oynarken görüyor, korktuğum başıma geldi işte, korktuğum başıma geldi, ben ne yapacağım şimdi diye feryat ediyor, Aydın'ın kafasına terliğini fırlatıyor. Akşam dayıya utana sıkıla olan biteni anlatıyor. "Sen erkeksin bilirsin, benim dilim dönmez, ne yapacağız şimdi?" diyor. Dayı evin tek erkeği, tek hakimi olduğunun bilincinde, Aydın'ı bir köşeye sıkıştırıyor, önce yüzüne okkalı bir tokat indirdikten sonra bir daha elini oraya atarsa çükünün kopacağını söylüyor. Aydın neden sözedildiğinin farkında bile değil, ama o günden sonra pipisine büyük bir önem veriyor, onun ne işe yaradığını hiç bilmeden sık sık ellemeye başlıyor. Aydın ilkokula gittiği günlerde içinde ilk cinsel kıpırtıyı duyuyor. Arkadaşı Cemal'in ablasının ne kadar güzel bir kız olduğunu keşfediyor ve sık sık onu görmek istiyor. Annesi ise Aydın'ın Cemal'le görüşmesini bile istemiyor, çünkü Cemal'in ablası, erkeklerle ilişki kuran ahlaksız bir kız. Aydın'ın kızda ilk ayrımsadığı özellik tırnakları... Kızın tırnakları

kocaman ve avuçlarına doğru kartal pençesi gibi kıvrılıyor. Aydın kızı ne zaman görse, gözlerini bu tırnaklardan ayıramıyor. Aydın uzun yıllar ve belki de ömrü boyunca kıvrık tırnaklı kadınların kötü kadın olduklarını düşünüyor, tanıştığı her kadının önce tırnaklarına bakıyor. Aydın o günlerde hep aynı rüyayı görüyor. Pipisiyle oynarken, pipisi kopuveriyor, dehşete düşüyor, ağlıyor, çığlık çığlığa bağırıyor... Ama pipisi kopuyor işte. Onu alıyor cebine koyuyor, eli hep cebinde onu tutuyor. Bir süre sonra pipisi yeniden çıkıyor, çok garip, eğri büğrü çirkin bir şey oluyor. Ağlayarak uyanıyor, eli orasına yapışmış. Aydın'ın ilk ve en korkunç karabasanı bu, ondan sonra hiç karabasan görmüyor. Artık okumayı, yazmayı öğrendiği için annesi eline kitaplar tutuşturuyor. Pipi ile oynamak çok kötü bir şey... Çok ama çok kötü...

* * *

Annesi Aydın'ı yatılı okula veriyor, yalnız erkek çocukların gittiği bir okul bu. Bu okulda erkeklerarası erkekçe bir cinsel yaşam başlıyor. Annesinin en korktuğu şey oğlunun bir erkek tarafından kandırılması, kötü kadınlardan korunması gerektiği kadar erkeklerden de kaçması gerektiğini biliyor Aydın. Kötü kadınlar Cemal'in 20 yaşındaki ablası gibi olur, erkeklerle dolaşırlar ve tırnakları kıvrıktır, kötü erkekler nasıl olur bilmiyorsa da, onlardan da bir tehlike gelebileceğinin bilincinde. Okula girdiği yıl öğrenciler arasında garip olaylar döndüğünü anlıyor, fakat konuşmak bile istemiyor bu konuları. Erkekler arasındaki erkekçe yaşamının ilk cinsel deneyimi kendi kendini tatmini keşfetmesi ile oluyor. Arkadaşları bunu nasıl yapabileceğini uzun uzun anlatıyorlar, bir akşam tuvalete gidiyor, öğrendiklerini uyguluyor ve oluyor Aydın artık yepyeni bir dünyayı keşfetmiş gibi; öğrendiği şeyi çok sık yapıyor. Annesinin verdiği kitapları, dayısından yediği dayakların nedenini şimdi daha iyi anlıyor, içinde bir korku, hiç geçmeyen bir korku var ama olsun, o kadar keyif-

li bir şey ki bu. Çocuklar birbirlerinden "ver bir tek atayım," diye resimli dergiler istiyorlar, bu dergiler en gizli yerlerde saklanıyor ve en değerli malları. Aydın kendi kendine yapmayı öğrendikten sonra, bu olayın gruplar halinde yapıldığını da duyuyor, çocuklar birbirlerinden hiç utanmıyorlar ve biraraya gelerek grup mastürbasyonları yapıyorlar. Aydın bu işin neden çok kötü olduğunu düşünüp duruyor, akşamları tuvalette pipisini kontrol ediyor, hiçbir değişiklik olmadığını görünce seviniyor. Eliyle gözlerini uğuşturuyor, görmesinde bir bozukluk da yok. Aydın hafta sonları evine gittiğinde pipisi dayısı tarafından açıkça kontrol ediliyor. Dayısı anlayacak diye Aydın'ın ödü kopuyor, kötü kötü bakan gözlerinden kendi gözlerini kaçırmıyor, dayısı da onun kötü şeyler yapmadığına inanıyor. Aydın odasına girip kapıyı kapatıp büyük bir heyecanla yine yapıyor. 15 yaşındayken ilk kez bir kadın cinsel organı ile tanışıyor. Bir cumartesi günü on kişilik bir grup halinde genelevin yolunu tutuyorlar. Deneyimli arkadaşları bu işin çok iyi olduğunu, hiç korkmamasını söylüyorlar. Aydın'ın yüreği pır pır ediyor. Nasıl korkmasın ki, ya yapamazsa? Arkadaşları nasıl yaptıklarını ballandıra ballandıra anlatıyorlar, o niçin yapamasın ki? Çocuklar pencereden bir kadını gözlerine kestiriyorlar, tümü de ona gidecek, öyle karar veriyorlar. Aydın beşinci sırada, ilk çıkan arkadaşları elleriyle harika diye işaret ediyorlar, ama odaya girmeleriyle çıkmaları beş dakika bile sürmüyor. Aydın kadının yanına yaklaştığında, yukarı katta dört numaraya çık diyor. Kadının ağzında sakız var. Dört numaralı odayı buluyor, içeri giriyor, duvarda vizitenin kaç lira olduğu yazılı. Kapıda bir çocuk eline bir peçete tutuşturuyor, elinde peçetesi bir taburenin üzerine oturuyor. Aydın'ın yüreği bir kuş gibi çarpıyor, dönüşü olmayan korkunç bir maceraya girmiş gibi hissediyor kendini, korkunç, tehlikeli, ürkütücü, sıkıcı. Keşke kadın gelmese diye içinden geçiriyor, kalkıp kaçmak istiyor, yapamıyor. O tombul, kısa boylu, kısa siyah saçlı, üzerinde kısa bir gecelik olan kadın içeri giriyor, "sen hâlâ

soyunmadın mı?" diyor. Çarşafsız yatağa uzanıyor. Kadının üzeri giyimli ama altı açık. "Ne kadar soyunayım?" diyor Aydın, "tamamen," diyor kadın. Aydın soyunurken, kadın hem şarkı söylüyor hem de sakızını çiğniyor, kadının gözleri tavanda, ona bir kez olsun bakmıyor. Aydın ilk kez karşılaştığı karşı cinsin cinsel organına ürkerek bir göz atıyor. Hiç hoşuna gitmiyor, sanki organ da gözleriyle ona bakıyor gibi. Hâlâ kaçıp gitmek istiyor ama, arkadaşları aklına gelince vazgeçiyor, o da yapmalı ve nasıl yaptığını onlara ballandıra ballandıra anlatmalı. Artık soyunmuş durumda, filmlerde gördüğü gibi kadının üzerine çıkıyor, tarihi pozisyonunu alıyor. Kadının memelerine dokunmak istiyor, utanıyor, dokunamıyor. Kadını öpmek arzusunu hiç duymuyor, kalp atışları bile durmuş gibi, ne heyecan var içinde ne de herhangi bir duygu, yapmak ve gitmek dışında. Yapamıyor... Kadın Aydın'ın organı ile oynuyor, ama hiç işe yaramıyor, kadın oynadıkça organ kaçıyor, büzülüyor. Bu durum bir-iki dakika sürüyor. Kadın, "bu senin ilk mi?" diyor. Aydın bu sözleri duymaktan çok mutlu oluyor, aralarında bir ilişki kurulmuş gibi. "İlk," diyor. Kadın "bayramdan sonra gel, şimdi kalabalık, çok uğraştırırsın beni," diyor. Aydın sevinçle kalkıyor, hızla giyiniyor, kapıdan çıkarken, kadın "gene beklerim canım," diyor. Aydın dönüp kadına bir şeyler söylemeye çalışıyor, ama kadın bakmıyor bile, çünkü o sırada başka bir müşteri içeri giriyor. Dışardaki arkadaşlarının yüzü de asık, hiç konuşmadan dönüyorlar. Birbirlerine baştan söylediler zaten kadının muamelesinin ne kadar iyi olduğunu. Aydın arkadaşlarından çok utanıyor, o da çok memnun kaldığını söylüyor, "kadın beni yine çağırdı," diyor. Ama içinden "ben bu işi hayat boyu hiç yapamayacağım," diye geçiriyor. O da artık, sevişmeyi, iki bedenin birleşmesi gibi görkemli bir olay değil de iş gibi görüyor. Aydın, korktuğuna uğramıyor, bu işi hayatı boyunca yapabiliyor. Yıllar sonra arkadaşlarına sorduğunda çoğunun ilk kez yapamadığını öğrenip gülüyor.

Aydın ertesi hafta yine gidiyor, yalnız gitmeye cesareti

yok, bu kez dört kişi gidiyorlar, kadın onu çağırmıştı ya, Aydın bekleyip yine o kadına gidiyor, "ben geldim," diyor, kadın onu hiç tanımıyor, "geçen hafta da gelmiştim ya, siz bayramdan sonra gel demiştiniz," diye anımsatıyor kadına, kadın "aa evet gel canım," diyor. Aynı pozisyonlar yineleniyor, yalnızca kadının söylediği şarkı değişik. Aydın eski pozunu alıyor, gözlerini yumuyor, daha bir deneyimli gibi, kadının eli yine organına gidiyor, organ canlanıyor, kadının gözleri tavanda, ağzında sakız, eli yol gösteriyor Aydın'a, o, iki-üç kez gidip geliyor, iş bitiyor. O artık çok büyük işler başarmış insanların mutluluğunda... Dışarı çıktığında yüzü gülüyor, arkadaşlarına ballandırarak anlatıyor. Yürürken, durakta beklerken, otobüste, hep ileriye bakıyor, dimdik duruyor, hatta belki tek kaşı da havada, bir kadınla sevişmiş biri o, sanki herkes bunu anlıyor, tüm kadınlar biliyor ve kendisine bakıyor.

* * *

Aydın artık çoğu erkekler gibi kadınlarla her ilişkisini bir başarı olarak yorumlayacak, kadınları tavlayıp tavlayıp yatağa attıkça, içinden zafer naraları atacak, bu işi de becerdik diye sevinecek... Kadınların da doyumu olduğunu öğrenince biraz neşesi kaçacak ama olsun, her kadının doyuma ulaştırılmasının önemli olmadığını da bilecek bir zaman sonra. Yıllar sonra kadınların kolay doyuma ulaşamadıklarını, hatta bazılarının oluyormuş gibi numara yaptıklarını da anlayacak ama, ne önemi var, hiç aldırmayacak, bu onların sorunu, inanmış görünecek.

Aydın artık genelevlerin devamlı müşterisi oluyor, evet pis ama kendi kendine olmasından daha iyi değil mi? İşin tuhafı, bu duygusuz, dokunmasız, konuşmasız ilişkilerden hoşlanıyor. Çok sonraları kadınlarla ilişkilerinde sorunlar olduğunda, bu tür ilişkiden hoşlanmasının çok önemli olduğunu anlayacak. Cinsellikten hoşlanmanın ilk adımları bun-

lar, kolay kolay aklından çıkaramayacağı, unutamayacağı bir cinsellik biçimi. Aydın heyecanla, istekle bu evlere gidiyor, yatıyor, ama süreyi uzatmak hiç istemiyor. Aydın öylesine rahat ki bu ilişki biçiminden, sonraları süreyi uzatmak zorunluluğundan hiç hoşlanmayacak.

Aydın'ın yaşamındaki en önemli kadınlar annesi ile genelevdeki kadınlar. Başka kadınlarla hiçbir ilişkisi yok. Kocaman çocuk olduğu halde, annesinin kontrolü altında, annesi ile geziyor, annesinden dayak yiyor, annesinin öğrettiklerini tek doğru sayıyor. Annesi durmadan yakınan, ağlayan, hiçbir şey yapmayan, yalnızca yasaklar koyan ve çocuklarına para vermeyen bir kadın. Genelevdekiler de konuşmayan, yakınmayan, ağlamayan, kıpırdamayan, ona zevk vermek zorunda olan kadınlar. Aydın başka bir kadın türü olabileceğini uzun yıllar hiç bilmiyor. Başka kadınlarla karşılaştığı zamanlarda da onlara ya genelev kadınlarına ya da annesine davrandığı gibi davranıyor. Onun için kadınlarla ya yatılır ya da onlardan korkulur. Erkeklerle gezilir, tozulur, konuşulur, dertleşilir ama kadınlarla yalnızca yatılır. Bu da en kısa yoldan gerçekleşmelidir, çabuk, daha çabuk, en çabuk.

* * *

Aydın üniversiteye girdiğinde en çok hoşlandığı durum aralarında kızların da bulunuşu. Gerçi kızların bolluğu pek bir işe yaramıyor ama varlıkları bile keyif veriyor insana. Aydın'ın tek konuştuğu kadın annesi olduğu için, öteki kadınlarla konuşması gerekmediğinden, kızlarla tanıştığında ne yapacağını şaşırıyor, onlara söyleyecek fazla bir şey bulamıyor. Onlarla ne konuşulur ki hem? Onlarla yatılır ama bu pek kolay olmuyor, aslında hiç kolay olmuyor. Kız bunu istese bile bin dereden su getirmek, uzun uzun konuşmak, yani onu kandırmak gerekiyor. Oysa onun şimdiye dek ilişki kurmak için harcadığı sözcükler yalnızca "kaç numara?" demek olmuş. Bu kızlara ne diyeceğini bilemiyor, hem canım bu

kadar uğraşmaya değer mi? Sonunda yapılan iş, alınan zevk aynı değil mi?

Ama artık bu kızlarla da ilişki kurması gerekiyor. Arkadaşlarından, sinemadan, tiyatrodan duyduğu sözcükleri bu ilişkilerinde kullanmaya başlıyor. Hiç içinden gelmeyen bir konuşma şekli bu, mekanik, önceden hazırlanmış kalıplar içinde, duygusuz... Kız sinemaya götürülüyor, eli tutulmaya çalışılıyor, eğer sesini çıkarmazsa, kol omza atılıyor, bu arada "ne kadar güzelsin, seni çok beğeniyorum," gibi sözcükler kullanılıyor. Kız yumuşamışsa ne ala... Bir arkadaş evi, apartman kapıları, karanlık, kuytu köşeler... Hayır hayır orama dokunma, yapamam, bırak beni, sonumuz ne olacak peki, ama dikkat et, bir şey olmasın, ben....

Aydın bir süre sonra evlilik ayağını öğreniyor. Kızlar için evlilik çok önemli. Evlilik sözü olmadan elini bile tuttur-mayanlar var. Bundan kolay bir şey de yok aslında. Evlenmek istediğini söylüyor, oluyor, bitiyor. Kızların buna inanmaları mümkün değil ama, evlilik gibi kutsal bir sözcük araya girince, iş kötü bir iş olmaktan çıkıyor.

Aydın'ın okul hayatı boyunca ve iş yaşamının ilk başlarında hayatını yönlendiren, hayatının nedeni olan tek bir konu oluşuyor, yeni bir kız. Ders çalışırken, tiyatro izlerken, uyumak üzereyken, bir kızla konuşurken aklında fikrinde bir tek şey var, yeni bir kız. Kadınlara karşı duyduklarının ne olduğunu da anlayabilmiş değil, onları seviyor mu, onlardan nefret mi ediyor, yoksa onlara karşı hiçbir duygu beslemiyor mu? Bir küçük savaştı her kadın, bir generalin savaş alanında taktik düşünmesi gibi o da kadınla karşılaştığında savaş planları yapmaya başlıyor. "Dostluk için savaş" diyor kendi kendine. Savaşta dostça duygulara yer olabilir mi? Olmuyor tabii. Savaşta kaybetmek çok can sıkıcı, boşu boşuna uğraşılıyor, boşuna iltifat ediliyor, sanki ömür tüketiliyor. Savaş kazanılmışsa eğer, sonuç yine tatminsizlik, çünkü kısa bir süre sonra yeni bir savaşa hazırlanmak gerekiyor.

Bol yenilgi, biraz zaferle Aydın'ın yaşamı sürüyor. De-

neyimler de artıyor doğal olarak, her şeyden önce kadınları daha iyi tanımaya başlıyor. Kadınlar genç erkeklerin sandıkları gibi güçlü pazulara pek meraklı değiller, hep boşu boşuna pazularını geliştirmek için uğraştığı günleri anımsıyor. Hele boyunu birkaç milim uzatmak için bulduğu çareleri düşündükçe gülüyor, neydi o ayakkabısının içine karton koymalar, yüksek topuklu ayakkabıları seçmeler... Evet yakışıklı, uzun boylu, yeşil gözlü bir erkek olmak işleri kolaylaştırır ama bunlar insanın değiştirebileceği özellikler değil. Hem kadınların en önem verdiği unsurlar bunlar da değil, önemli olan güzel konuşmak, duygulu sözler bulmak, hatta onları güldürebilmek... Duygulu sözler nerede bulunur? Herhalde Aydın'ın yüreğinde değil. Onlar kitaplarda, aşk filmlerinde, şiirlerde var. Tümünü ezberliyor bu güzel sözlerin, zamanla kendi de üretmeye başlıyor, güzel benzetmeler yapıyor kadınlara, onları güldürüyor ve bu gerçekten kadınların çok hoşuna gidiyor. Aydın'ın boyu çok uzun değil, gözleri yeşil de değil, olsun... Sözleriyle çok başarılı olabildiğini keşfediyor, ne aptal şu kadınlar, iki iltifatla kendilerinden geçiyorlar. Dünyanın en çirkin gözlü kadınına, ne kadar güzel ve anlamlı gözleri olduğunu söyleyin, hemen iniveriyorlar, süzüm süzüm süzüyorlar o patlak gözlerini. Onlar bu denli kendilerine güvensiz, bu denli kendilerinden habersiz oldukça, Aydın'ın işleri kolay. Çok güzel kadınlarda bile inanılmayacak kadar büyük bir güvensizlik var. Daha kolay iş çıkıyor diye önceleri hep çirkinlerin çevresinde dolaşıyor. Gerçekten de o kadınlar daha güleryüzlü, daha kolay. Ama Aydın güzel kadınların da çok fazla zor olmadığını anlıyor, güzeller ne kadar güzel olduklarının farkında bile değiller, farkında olanlar da zaten öylesine sevimsiz oluyorlar ki...

Aydın artık bir işe giriyor, yine çok az parası var, yine annesinden para almaya çalışıyor ve yine annesi ile oturuyor. Ablası ile ağabeyi evlenip gitmişler, o bir türlü annesinden ayrılamıyor. Annesi gece yarılarına kadar onu bekliyor, yemeğini ısıtıyor, yemesi için yalvar yakar oluyor. Annesi

onu her şeyden çok seviyor. Sen ne zaman evleneceksin diye arada bir soruyor, ama için için evlenip gitmesinden korkuyor. Aydın büyüdükçe, iş tutacak kadınlar buldukça ev durumu ciddi bir sorun oluyor parası yok, olacak gibi de değil. Oysa Aydın otuzuna yaklaşırken yepyeni bir gerçeği daha keşfediyor. Kadınların aradıkları güçlü pazular, yakışıklılık, yeşil gözler değil, salt güzel sözler de istemiyor kadınlar. Bütün bunların üstünde, olmazsa olmayacak bir başka şey daha var, para. Para kendini uzaklardan belli ediyor, inanılmayacak kadar etkili olabiliyor. Bu, güzel bir otomobil, şık giysiler, marka takılar, pahalı restoranlar, zengin bir çevre... Öyleyse Aydın başka şeylerle uğraşmayı bırakmalı, acele tarafından para kazanmalı. Aileden para kalması mümkün olmadığına göre geriye çalışmaktan başka bir çare kalmıyor, deli gibi çalışmaya başlıyor. Her şey kadınlar için, sevmediği, beğenmediği, saymadığı kadınlar için.

İş hayatında yükseliyor, o kadar çalışıyor, o kadar hırslı davranıyor ki, işyerinde olay adam olup çıkıyor. Şirin'i elde etmek için dağı delmeye başladığını unutuyor, tek amaç dağ oluyor onun için. Artık kadınlar ikinci planda kalıyor, amacını unutuyor, para kazanmak, yükselmek peşinde koşuyor. Hatta evlenmeyi bile düşünüyor zaman zaman. Evlenmek onun için bir kadını sevmek değil, duygusallığın evlilikte varolabileceği aklına bile gelmiyor. Evlenmek istemesinin nedeni kadın sorununu kafasından atıp kendini tamamen işine vermek istemesi... Evde bir kadın, düzgün bir yaşam, düzenli bir seks hayatı... Artık müdür o, parası, bankada hesabı bile var, işyerinden bir de araba veriyorlar emrine. Annesi de evlenmesini istiyor, ona kız bile buluyor da oğlu ne zaman evden gitmek arzusunu dile getirse, acı acı bakıyor yüzüne. Bak ağabeyi uzaklara gitmişti, kızkardeşi de çoluğa çocuğa karışmış, görünmez olmuştu. O, onları nasıl büyütmüştü, erkeksiz, beş parasız, tek başına... Evlenmemişti bile onlar için.. Daha otuzuna gelmeden dul kalmıştı ve sonra hiç erkek yüzü görmemişti... Aydın ilk kez, aniden ve son defa

düşünüyor annesini... Gerçekten bu kadın çok genç yaşlardan beri erkeksizdi, acaba hiç canı istememiş miydi? Neden kimseyle birlikte olmamıştı? Nasıl olabilirdi ki, ne derlerdi üç çocuklu dul bir kadına? Aydın ilk kez ve tabii son kez, annesinin yalnızlığını düşünüyor, ona acıyor ve ona sarılıyor... Annesi uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı.

Aydın'ın maaşı arttıkça, işinde yükseldikçe, arabasının modeli yenilendikçe kadın sorunu da sorun olmaktan çıkmaya başlıyor. Artık kokteyllerde, iş yemeklerinde, müşteri ilişkilerinde tanıştığı kadınları tavlaması hiç zor olmuyor. Onlarla bir iki gece birlikte oluyor, hemen unutuyor, artık hata yapmaktan korkmuyor, korkmadığı için hata da yapmıyor. Onlara karşı öylesine iyi, öylesine yumuşak, öylesine sevgi dolu gibi ki, etkilenmemelerine olanak yok kadınların. İşinde yükselmiş, saçları hafiften kırlaşmış, bu kibar ve bekar adam tam bir av onlar için de.

İlk uzun ilişkisini otuz yaşının oldukça üstünde yaşıyor. Evlilik düşüncesinin ağır bastığı bir dönemden geçiyor yine, belli, patronu bile evlenmesini istiyor. Amerikalılarda aile yaşamı çok önemli değil mi? Düzenli bir yaşam, iyi bir eş, güzel bir ev, işteki başarıyı da artırmaz mı? Kız yüksek okulu bitirmiş, güzel, iyi giyiniyor, koluna takıp çıktığın zaman övünebileceğin niteliklerde. İzin veriyor ve kız Aydın'ın yaşamına giriveriyor. Kız yatakta da bir sorun çıkarmıyor. Utangaç ve hiçbir istekte bulunmuyor. Gerçi Aydın kadınların doyuma ulaşmaları gerektiğini anlayalıberi biraz keyifsiz ama, kadınlar pek bir sorun çıkartmıyorlar doğrusu... Ya oluyorlar ya da olmuş gibi yapıyorlar... Kimbilir, bilmek de istemiyor zaten. Kendi kendine bulup geliştirdiği yöntemlerin birçok erkek tarafından kullanıldığını biliyor artık. Tam doyuma yaklaşırken geri çekiliyor ya da aklından son maçları geçiriyor ya da patronu ile olan konuşmalarını... Bir sorunu düşündüğü zaman doyumu da gecikiyor işte. Bu nedenle kadınlara kızıyor doğal olarak, kendi işinin zevkini kaçırıyorlar... İstediği zaman sevişmeye başlasa, bir iki hareketten

sonra rahat rahat, doya doya doyuma ulaşsa... Kadınların doyuma ulaşmaları biraz daha kolay olamaz mı sanki? Kadınların içlerine girince çok fazla zevk almadıklarını, asıl noktalarının dışarda olduğunu öğrendiği gün nasıl şaşırmıştı, nasıl kızmıştı. Uğraşacak bir nokta daha çıkmıştı başına işte. Onu öyle yapma, şöyle yap daha yavaş, bacaklarım kapalı olsun, bastırma, ritmi bozma, bırakma... Bunları söyleyenler bile var... Kadınlar değişiyor ve Aydın'ın canını sıkıyorlarlar...

Bu kızla ilk aylar sorunsuz geçiyor. Beraberliklerinin dokuzuncu ayında ve aile içindeki küçük bir nişan töreninden sonra kızda bazı değişmeler başlıyor. İşten geç çıkışına, sabahları çok erken kalkışına, gittikleri yerlerde kadınlara olan davranışlarına belli belirsiz tepkiler göstermeye başlıyor. Hele Aydın hafta sonları da çalışırsa, açıkça kıyamet kopuyor artık. O bir kadındı, herkes hafta sonları kocalarıyla gezerken o evde bekliyor, haksızlıktı bu. Aydın ilk kez işini ikinci plana attığını görüyor ve büyük bir suçluluk duygusuna kapılıyor... Ne oluyor, İşinde ilerlemek için evleniyorken, işi birdenbire ikinci planda kalıyor. Evlenince ne olacak peki? Kız şimdilik surat asmakla yetiniyor, kızdığı zaman birkaç gün aramıyor ama evlenince ne olacak? Tuttukları ev döşenirken kız, annesinin beğendiği birkaç parça eşyaya söyleniyor ve Aydın o anda kızdan vazgeçiyor... Belli, bu kız büyük bir problem olacak, dırdırcı bir kız, ne olur annesinin seçtiği eşyalar yüzünden kızmayıp susmayı becerebilse?

Kız bir gün Aydın'ın kendisinden vazgeçtiğini öğreniveriyor. "Hayatında bir annen var, bir de işin, ben üçüncü sırada mı yer alıyorum?" diye soruveriyor. Aydın "evet," diyor. "Seni bu ikisinden sonra tanıdım, elbette üçüncü sıradasın." Kız ertesi gün yüzüğü gönderiyor.

Aydın kendini çok iyi hissediyor, özgürlüğünü özlemişti... Üstelik bu kız ortaya çıkalı beri ne çok kadın birikmiş çevresinde, ziyan olacaktı bunlara...

Aydın'ın evlilik girişiminden tek ve en büyük kazancı,

ayrı bir eve çıkışı oluyor... Tereyağından kıl çeker gibi annesinin yanından ayrılıyor işte. Tam anlamıyla özgür artık... İstediği gibi bir kadın yok, olamayacak da... İstediği kadın nasıl bir kadın onu da bilmiyor, ama yok işte.

Eski yaşamını bıraktığı yerden sürdürmeye başlıyor. Sabah erkenden kalkış, bütün gün yoğun bir çalışma temposu, akşam bir iş yemeği ya da kokteylde iki üç kadeh içki, hafta sonlarında ufak kaçamaklar. Bu arada evli kadınları keşfediyor. Bu kadınlar genç kızlardan daha büyük zevk veriyor ona. Çok fazla dil dökmek gerekmiyor onlara, evlilik vaatleri de yok doğal olarak, kadınların çat kapı gelme, askıntı olma olasılıkları da bulunmuyor, onları aldatmak, kaçamak yapmak diye bir sorun da kalmıyor ortada... Kadınlar deneyimli oluyorlar. Evli kadınlarda ilginç bir yön de keşfediyor, eşleriyle mutsuz olduklarından yakınan, ama onlara acıdıkları için bir türlü ayrılamayan erkekler gibi değiller. Bu yalanlara hiç başvurmuyorlar. Ne mutsuzluklarından, ne eşlerinin anlayışsızlıklarından dem vuruyorlar.. Geliyorlar, sevişiyorlar, gidiyorlar... Mutlu oluyorlar. Yalnız bu kadınların istedikleri tek bir şey var... Güzel sözler, iltifat, okşanmak, öpülmek.. Onları severmiş gibi yapmak yetiyor. Onların sonsuz bir şefkate ve sevgiye gereksinimleri var. Onlarla sevişmek için biraz daha zaman ayırmak gerekiyor... Kadınlar sevişmeye değil, başka şeylere aç... Bunları vermek de aslında çok kolay...

Aydın bu keşfini hiç unutmuyor... Ta ki evlenene kadar. Yalnızlığa da alışılıyor, tıpkı beraberliklere alışıldığı gibi. Ama sağa sola gittiğinde iyice yalnız kalıyor, çevresine baktıkça kimseleri beğenmiyor, kafasında bir kadın şekli oluşuyor... Yok bu kadın, yok. Fazla genç olmamalı, bu kadın, birlikteyken farklı istekleri bulunmamalı, her konuda deneyimli olmalı, mutlaka çalışmalı, bütün gün evde oturan, aklında kocasından başka şey olmayan bir kadın ona göre değil. Bu kadın mesleğinde ilerlemiş bir kadın olmalı üstelik, koskoca Aydın Bey'in yanında, çıtpıtı bir sekreter pek

hoş kaçmaz doğrusu. Kadın tabii güzel olmalı, iyi konuşmalı, iyi giyinmeli...

Aydın'ın hiç düşünmediği bir şey var, aşk... Bu kadın ona aşık olmalı mı ya da o, bu kadına? Gençlik yıllarındaki birkaç küçük olay dışında hiç duygusallık tatmamış ki yaşamı boyunca. Aşkı, sevgiyi hiç aklına bile getirmiyor... Zaten bu kadınla karşılaşması da olanakdışı bir şey. Belki böyle bir kadın yeryüzünde yok bile. O nasıl olsa istediği gibi bir kadınla karşılaşmayacak, hiç aşık olmayacak, uzun beraberlikler yaşamayacak. Aşık olunca ne yapacağını düşünmesi de çocukluk..

Aydın 40'lı yaşlarda o kadınla karşılaşıyor... O kadınla uzun bir beraberlik yaşıyor... O kadına mutluluk verdi mi hiç bilemiyor... Kendisi o kadından mutluluk aldı mı hiç anlayamıyor.

68

Başka bir kentte, büyük bir kuruluşun önemli bir paneli var. Üç konuşmacıdan biri benim. Bir bakan, bir ekonomist bir de ben. İşyerimde zaman bulamadığım için, üç gece boyunca evde hazırladım konuşmamı. Ev eskiden benim için dinlence mekanıydı, eve iş götürmeyi aptalca bulurdum. Bunu yapanlara, zamanını değerlendiremeyen insanlar gözüyle bakardım. Şimdi ben de eve iş getiriyorum, başka çarem yok. Sevgili kız bebeğim de sanki annesine yardım ediyor. Evde çalıştığım geceler, bakıcı kadın olmasa bile bana hiç sorun çıkarmıyor. Parkının içinde sessiz sessiz oynuyor. Oysa her zaman uslu bir bebek değil. Çalıştığım saatlerde sanki onunla bir kadın dayanışması içindeyiz. Daktilomun çıtırtıları başladığında, bebeğim de kendi işine koyuluyor. Daya-

namıyorum, sık sık yerimden kalkıp onu kucaklıyorum. O bana yardım ediyor, ben de ona edeceğim.

* * *

Kenti korkunç bir sis basmış, uçaklar kalkmıyor, haberler sisin daha iki gün süreceğini söylüyor. Oysa benim panelim yarın saat ikide. Havaalanı yetkilileri uçakların kalkacağına dair bir garanti veremeyeceklerini söylüyorlar. Ne yapmalıyım? İşyerimdekiler yataklı trenle gitmemi öneriyorlar, başka çare yok. İstasyona gönderdiğimiz adam telefon ediyor, herkes trene hücüm etmiş, hiç yer yok. "Gece kalkan trende, bir koltuk alayım size," diyor. Çok canım sıkılıyor. Zaten yataklıda bile uyumam çok zordur, koltukta nasıl geceleyeceğim? Yorgun argın, uykusuz nasıl konuşma yapacağım? Bütün şirketi harekete geçiriyorum, torpil, tanıdık... Hayır, hiçbir şey işe yaramıyor. Evet, bu gece tren koltuğunda uyuyamayarak yolculuk yapacağım ve ertesi gün panelde konuşacağım. Yapacağıma eminim, kendime güveniyorum. Bebekten önceki devrimde rahat konuşmayı sağlayabilmek için öylesine didindim ki, o bir yıllık araya karşın bu becerimi hiç yitirmemişim. Hani uzun bir araya karşın yüzme becerisi nasıl unutulmuyorsa, büyük bir istekle kazanılmış yetenekler de, aynen kalıyor demek ki. Gideceğim ve konuşacağım.

Alelacele eve koşuyorum, küçük çantamı hazırlıyorum, uçakla dönüşüm tehlikede olduğu için otelde kalacağım; geceliğimi, çamaşırımı, panel giysimi yerleştiriyorum. Bakıcı kadın evde, gece kardeşim de uğrayacak. Bebekle ilgili bir sorunum yok. Bebek sağlıklı ve mutlu. Onu kucaklayıp öpüyorum, işe koşuyorum, oteldeki yerimi ayırtıyorum Aydın'ı arıyorum. Şaşılacak şey, onunla konuşmak hiç istemiyorum, istemediğin şeyi yapma diyerek kendi kendime, gece evde olmadığımı, isterse eve gelip bebeği görebileceğini sekreterine söylüyorum. Artık hüzünlenmiyorum bile, insan aklı ile

her şeyi çözebilir. Düş peşinde koşmanın anlamı yok. Yaşamımdan kaç aşk geçti hızlı başlayıp bir hiç haline dönüşen... Demek böyle oluyor, olmasa daha iyi ama oluyor. Benim seçimim ise aşksız, sevgisiz yaşamamak. Yaşayanlar, sevgisiz, aşksız, heyecansız yaşayabilenler, buna dayanabilenler, buyursunlar, yaşasınlar... Küçücük, kaçamak heyecanlar peşinde koşarak, kimin, neden koyduğu belli olmayan yasaların ağır yükü altında suçluluk çekerek yaşasınlar. Ne adına? Kimbilir?

Benim aşklarım güzel başladılar, ama bittiler... Demek ki aşkı tarif ederken, mutlaka biten bir şey demek gerekiyor. Çevreme, yakın, uzak, geniş çevreme bakıyorum, süren bir aşk göremiyorum. Aşık olduğun kişiyi tanıdığın andan itibaren aşk bitiyor. Çünkü insan, kendi için yarattığı bir düşe aşık oluyor. Kendisiyle, kendi benimsediği unsurlarla onu özdeşleştiriyor. Ama, o, kendisi değil, aradığı unsurlarla ise hiç ilgisi yok. O kişinin aşık olduğuna yakıştırdığı güzellikler... Onun için birbirine kavuşamayan, destansı aşklar günümüzde de ünlerini koruyorlar.

69

Trende yanımda yaşlı bir adam oturuyor, bir iki saat sonra bu hiç tanımadığım adamla yanyana, birlikte uyumaya çalışacağız. Kendimi sinirlenmemeye programlasam da beceremiyorum. Gece kendi yatağımda mışıl mışıl uyumak varken, sabah uçağı ile yarım saatte hiç yorulmadan gitmek varken, şu trenin içinde ve oturarak uyumak zorunda kalışım beni çok sinirlendiriyor. Okumaya çalıştığım kitapta aynı satırı kimbilir kaç kez okuyorum.

"Merhaba, iyi misiniz?" diyor genç bir erkek ses başucumda. Bakıyorum. "Aaa, merhaba, sizin ne işiniz var burada. Nasıl iyi olabilirim ki, sis yüzünden buna bindim, yarın

panelim var, trenlerde hiç uyuyamam..." Makine gibi tüm yakınmalarımı sıralıyorum genç adama. Sıcacık gülüyor bana... Bizim şirketin reklam servisinde çalışan elemanlarından biri. "Gelin birlikte restorana gidelim, yemek yerken vakit geçer, uyumak zorunda kaldığınız zaman azalır," diyor. Birden neşeleniyorum, bir tanıdık yüz görmek hoşuma gidiyor. Yalnız değilim artık. Hemen kalkıyorum. "Hadi gidelim." Tren sallandıkça koridorda yürürken, omzumdan tutuyor hafifçe... Karşılıklı oturuyoruz. "Ne yersiniz diye soramayacağım, çünkü ne yiyeceğimiz onlar tarafından saptanmış," diyor gülerek... "Senin adın neydi?" diyorum, "Murat," diyor... Bana doğru eğiliyor "Murat," diyor, "bu gece adımı unutmayın bir daha olur mu?" Yumuşacık sesli, yumuşacık bakan ela gözlü, sarı saçlı, sarı sakallı, uzun boylu, kırmızı kazaklı bu genç adamı birden farkediyorum sanki. O anda bu adamı hissediyorum. Çoğu kişiyle birlikte olursunuz ama onu hissedemezsiniz.

Genç adamın gözlerinin içine bakıyorum. Sormamam gerektiğine inandığım ama sormadan duramayacağım, o anlamsız ikinci sorumu soruyorum. "Kaç yaşındasın Murat?" Gülüyor, ne kadar güzel bir burnu var... Ağzı da... "Çok mu önemli yaşım, neden soruyorsunuz ki, 26-27 ya da 36-37... Ne farkeder?" – "Seninle işyerinde çok az karşılaşıyoruz, ama seni çok iyi tanıyor gibiyim... Hele sesin... Sesin..." (Sesin ne kadar güzel Murat. Bakışın ne kadar güzel.) Ela gözlerinde büyük bir ışık var, uzun süredir böylesine sevgi yüklü gözler görmemiş gibiyim. Soru sorar gibi bakıyor. Bir süre sisten, işten, panelden sözediyoruz. "Ben de gelebilir miyim panele?" diye soruyor. "Sen de iş için mi gidiyorsun?" diyorum. Yine gülüyor. Şarap başımı döndürüyor. "Murat iyi ki varsın, bu trene nasıl bindim, bak şimdi nasılım," diyorum. Diyor ki, "sen de iyi ki varsın". (Bu sözü duymayalı ne denli çok oldu.) Gözlerimin dolmasını engelleyemiyorum, aşırı bir hüzün ve mutluluk kaplıyor içimi. "Biliyor musun, seni gülerken, konuşurken, bağırırken, çalışırken gördüm de, hü-

zünlü halini hiç görmedim, hep düşünürdüm ne yaparsın hüzünlenince, nasıl ağlarsın diye. Bu soruyu sana sorabileceğimi hiç sanmıyordum, seni rahatsız etmemek için..." Seni rahatsız etmemek için, rahatsız etmemek için... Sizi rahatsız etmeyeceğim, bunu bilmenizi isterim, sizi hep düşüneceğim ama hiç rahatsız etmeyeceğim... Ses kulaklarımda çınlıyor, çınlıyor, büyüyor... O ses... O telefondaki ses. "Sen O'sun," diyorum. "Evet, O'yum," diyor. "Ve benim için bu trendesin," diyorum. "Evet, senin için bu trendeyim," diyor. "Yıllardır seni öylesine inceledim, seninle öyle birlikte oldum ki, neyi, niçin yaptığını öyle büyük bir arzuyla anlamaya çalıştım ki, anladım da sonunda. Sen benim düşlerimdeki kadınsın. Yüzünle, konuşmanla, düşüncelerinle, inançlarınla, yaşamınla, bir kadın yaratsaydım kendim için seni yaratırdım, ne bir eksik, ne bir fazla. Seni o kadar çok seviyorum ki, buna kendim bile şaşıyorum. Bunu anlayabilsen sen de çok şaşardın." – "Benden ne istiyorsun?" – "Senden hem çok şey istiyorum hem de hiçbir şey istemiyorum. Yıllardır şu anı yakalamak için neler yaptım, ama sen ilgilenmedin. Bir ara istediğini ama sonra mantığınla vazgeçtiğini, her şeyi biliyorum. Seni tanıyorum. Seni seviyorum." – "Uzun süredir ilk kez bu denli şaşırıyor, bu denli mutlu oluyorum. Yapayalnız bir kadın olarak bindim trene, şimdi uzaktan uzağa beni düşünen, beni seven bir adamın varlığıyla yalnızlığımı unutturdun bana. İşin garibi tüm söylediklerine inanıyorum. Sana güveniyorum. Bu ilk ve son gecemiz bile olsa, sana teşekkür ederim. Bana bu inancı yeniden anımsattığın için." (Ama öyle gençsin ki Murat.) "Ama öyle gençsin ki Murat." – "Acaba bu sözü söyleyecek misin, söylemeyecek misin diye çok merak ediyordum, söylememeni yeğlerdim, ama söyledin. Ne önemi var benim gençliğimin söyler misin? Ne sakıncası var? Buna mantıklı bir yanıt verebilir misin? Benden on yaş onbeş yaş daha büyük olmanın beni sevmene engel olacağını düşünmüyorsun umarım. Bu düşünce biçimi sana ait olamaz. Bak bana, seni seviyorum, sana dokunmak isti-

yorum. Sen de bana dokunmak istiyor musun?" (İstiyorum, hem de nasıl istiyorum.) Fısıltıyla çıkıyor sesim. "Hadi dokun bana," diyorum. Elini uzatıyor, saçlarımın arasından, boynumu tutuyor. Bir süre, öylece tutuyor. Ona sımsıkı sarılmak, onu kucaklamak için delice bir arzu duyuyorum. Onu istiyorum. (Herkes bize mi bakıyor? Koskoca kadın, genç bir adamla fingirdeşiyor mu diyorlar? Allah kahretsin, ne derlerse desinler, koskoca adam, ben genç bir kız olsaydım...) Başımı kıpırdatıyorum hafifçe, elini çekiyor. Elimi onun elinin üstüne koyuyorum. Uzun parmaklı, kalın damarlı, düzgün, genç elinin üzerine. Gözlerim ellerimizin üzerine dalıyor. Onun elleri ne denli diri, çizgisiz düz. Benim ellerim diri değil, çizgiler, gözenekler oluşmuş üzerinde. İkimizin eli nasıl da farklı. Yaşanmışlık ve yaşanmamışlık mı bu fark? Yalnızca bu mu? Düşündüklerimi anlamış gibi elini çekip benimkinin üzerine koyuyor. Elimi sıkıyor, elim onun eli içinde kayboluyor. "Hiç önemi yok," diyor, "iki insan birbirini istedikten sonra, hiç önemi yok, sen de beni tanımaya çalış, istersen beni al. Beni eğit, bana öğret, benim de sana öğretecek lerim vardır inan. Önemli olan iki kişinin birbirini istemesi değil mi? Önemli olan yalnızca bu değil mi?" Hâlâ anlayabilmiş değilim, soruyorum yine. "Neden ben, bunu açıklar mısın, neden ben? Çok yakışıklısın, iyi eğitimlisin, sevimlisin, her istediğinle birlikte olabilirsin. Neden ben?"... Anlamamış olmama şaşırmış gibi, bu konuda benden anlayışsızlık hiç beklemiyormuş gibi... "Anlatıyorum ya işte... İstediklerimle birlikte oluyorum da. Ama seni sevdim ben, yıllardır seni beğendim. Düşlerimde yarattığım kadına o kadar çok benziyorsun ki. Ne olur benden daha yaşlıysan, söylesene, ne olur? Etin mi benden biraz daha yumuşak, çizgilerin mi biraz daha fazla ve derin? Benden fazla birkaç çizgin oluşu benim seni sevmemi nasıl engelleyebilir?"

Saat gecenin ikisine doğru koltuklarımıza dönüyoruz. Bütün gece uyuyamıyorum. O ne yapıyor bilemiyorum. Arada sırada elimi önümdeki koltuğa doğru uzatıp saçlarını

okşamak istiyorum. Bir işkence aracı olarak gördüğüm tren, mutluluk aracına dönüştü.

O'nu seviyorum. O'nu sevmemem için hiçbir neden yok. O bana tam zamanında gönderilmiş bir armağan.

* * *

O, uyanıyor. Dönüp bana bakıyor. Gözleri ışıl ışıl sevgi dolu. Sanki bana çok uzun süredir böyle bakılmamış gibi. Sevilmemiş, okşanmamış, sık sık sevgi sözcükleri duymamış kadınlar, nasıl da sevgiye susamış oluyorlar. Nasıl da kendilerine sunulan sevgiye aç kurt gibi saldırma eğilimindeler. Hem de kim olursa olsun, hem de nasıl olursa olsun...

Saat çok erken. Bir pastanede çay içip kurabiye yiyoruz. Gece nasıl döneceğimi soruyor. Bilemiyorum. "Gel otobüsle dönelim, çok rahat edeceksin, trenden çok daha kolay uyursun," diyor. Bilemiyorum. "Şimdi otele gidip biraz uyumaya çalışayım, havaalanını arayıp sorarım, sis varsa, ya trenle ya otobüsle dönerim," diyorum. (Oysa onunla olmak ve onunla dönmek istiyorum, peki neden böyle yapay davranıyorum?) Canı sıkılmış gibi. Belki de bu kararsız, çekingen davranışlarımla onu düş kırıklığına uğrattım. "Peki, bir ara ben seni bulurum, konuşuruz, o zamana kadar kararını verirsin, sisi öğrenmiş olursun." Otelin önünde taksiden iniyorum. "Panele gelmeyecek misin...?" Gülüyor, hafifçe gülüyor, yalnızca gülüyor, yanıtlamıyor...

* * *

Sıcak bir duş yapıp iki saat kadar uyuyorum. Gelip alıyorlar, panelin yapılacağı otele gidiyoruz. Üç kişi masanın kenarına oturduğumuzda, bütün salonu tarıyor gözlerim... Murat yok. Belki de beni rahatsız etmemek için bir kenara gizlenmiştir, konuşma bitince ortaya çıkar diye düşünüyorum. Konuştuğum sürece o varmış gibi davranıyor, onun hoşlana-

cağını sandığım espirileri yapıyorum. Konuşmadan sonraki kokteyl boyunca da Murat görünmüyor. Çok üzülüyorum, işte kırdım çocuğu, kaçırdım, sanki benden kötü bir şey istemiş gibi böylesine katı davranmamın ne anlamı vardı diye düşünüyorum. İnsanlar benimle birlikte olmak istiyor, yemeğe davet ediyorlar. Beğeniyle, ilgiyle bakan erkeklerin sayısı oldukça fazla. Yalnız kalmak istiyorum. Bir akrabamla randevum var yalanını atarak otele dönüyorum. Aydın'dan ayrıldığım gün bile bu denli etkilenmediğimi hayretle farkediyorum. Dokunsalar ağlayacağım. Resepsiyon görevlisi odamın anahtarıyla birlikte bir not, bir de bilet tutuşturuyor elime. "Ben bu gece otobüsle dönüyorum, senin biletini de aldım. Gelirsen görüşürüz Murat." Telaşla bilete bakıyorum... Evet... Evet.. Tam gece yarısına bir bilet... Aranmak güzel şey, arzulanmak güzel... Odama çıkıyorum, yemeğimi de odama getirtiyorum. Saatler geçmek bilmiyor. Gece yarısı yaklaşıyor. Bitmek tükenmek bilmeyen saatler boyunca yalnızlığımı yaşıyorum, mutlu mutlu.

* * *

O benden kötü bir şey istemedi ki... Benden beni istedi yalnızca...

70

Elimde valizim heyecanla terminale girer girmez her yanı tarıyor gözlerim. Epeyce kalabalık ama Murat yok. Ortalarda, kolay görünür bir yere oturuyorum, kitabımı çıkarıp okumaya başlıyorum. Otobüsün kalkmasına yarım saat var daha. Başım kitaba eğik ama bir satır bile okuyamadığımı

farkediyorum. Murat beni heyecanlandırıyor. Ama heyecanlandıran aslında Murat mı bilemiyorum. Uzun süreli bir birliktelikten sonra karşıma çıkan ve beni etkileyen ilk insan. Yıllardır beni ısrarla istemesine, çok genç ve yakışıklı oluşuna heyecanlanıyor olabilirim. Aydın'ın son yıllardaki sevgisizliğinden sonra bu denli arzulanıyor olmak beni etkiliyor olabilir. Belki orta yaş kompleksine girmişimdir. Belki de toplumun yazısız kurallarına, olanaksızlığa, olumsuzluğa, yeni bir başkaldırışa kaptırmış olabilirim kendimi. On yaş mı, onbeş yaş mı küçük benden, aman Tanrım, düşünürken bile garibime gidiyor. Neden garipsiyorum? Birbirimizden hoşlanmamız yeterli değil mi, birbirimizle olmamız için? O benden onbeş yaş büyük olsaydı hiçbir sorun olmayacaktı da şimdi neden var?

* * *

Benim suçum mu bu yaşa gelmek, yaşlandıysam suç mu işledim? Ben mi istedim yaşlılığı?

* * *

"Merhaba, gelmeyeceksin diye öyle korkmuştum ki!" Blucini, kırmızı uzun kazağı, ensesine doğru uzamış saçları, upuzun, ince bedeni ile o kadar güzel ki. Ben de blucinim, pembe uzun kazağım, düz saçlarım ve çizmelerimle güzel miyim? Onunla sarmaş dolaş, upuzun, hiç bitmeyen bir yolda yürümek istiyorum yalnızca, başka hiçbir şey istemiyorum.

"Neden gelmeyeyim, havaalanı hâlâ sisliymiş. Belki yataklı tren daha rahat olabilirdi ama.." – "Merak etme, mutlu olacaksın"

Otobüs kalkıyor... Çok yorgun, üstelik uykusuzum. Bu ikinci uykusuz gecem olacak. Otobüste uyumam mümkün değil, korkuyorum çünkü. Konuşuyoruz. O durmadan niçin beni çok sevdiğini anlatıyor. Yaş farkımıza hiç değinmiyor-

muş gibi yaparak beni uygarlığa ve doğru düşünmeye doğru yöneltiyor. Söyledikleri son derece mantıklı, doğru. "Doğruyu söyle, çekinmen için bir neden yok, benden hoşlanmıyor musun, şu anda benimle birlikte olmaktan hoşnut değil misin?" – "Senden hoşlanıyorum, şu anda seninle birlikte olmaktan hoşnutum." – "Benim senden genç oluşumun sana zararlı bir yanı var mı?" – "Senin benden genç oluşunun bana zararlı bir yanı yok." – "Sen insanların yaş, din, ırk gibi farklılıklarının aşka engel olabileceğine inananlardan mısın?" – "Ben insanların yaş, din, ırk gibi farklılıklarının aşka engel olabileceğine inananlardan değilim. Ben kimseye zarar vermedikçe, insanların istedikleri gibi yaşamalarından, özgürlükten yanayım." – "Sence kendisinden daha genç bir erkekle beraber olmak, onu sevmek ayıp bir şey midir?" – "Bence daha genç bir erkekle olmak, onu sevmek ayıp bir şey değildir." – "Eğer kadının bir çocuğu varsa, bu durum kadının özgürlüğünü kısıtlar mı? Dilediği gibi yaşamasını engeller mi?" – "Eğer kadının bir çocuğu varsa, bu durum kadının özgürlüğünü kısıtlamaz, dilediği gibi yaşamasını engellemez." – "Çocuklu kadınlar, anne oldular diye, cezalı gibi her şeyden uzak, kapalı, dört duvar arasında mı yaşamalılar?" – "Çocuklu kadınlar, anne oldular diye, cezalı gibi her şeyden uzak, kapalı, dört duvar arasında yaşamamalılar." – "Peki o zaman neden benden kaçıyorsun, tedirgin ve ürkek davranıyorsun?" – "..."

* * *

Saat dörde geliyor, Murat kolunu omuzuma doluyor, "Başını omuzuma yasla, uyu" diyor. Sıcak, güvenilir, güçlü... Başımı omuzuna yaslıyorum... Sıcacık bir uykuya dalıyorum. Dudaklarımda sıcacık, dost, güçlü, güvenilir bir öpücük hissediyorum. Gülümsüyorum. İlk kez bir otobüste uyuyakalıyorum.

* * *

Otobüs sert bir fren yapıyor, sarsılıyor, korkuyla uyanıyorum. Murat hiç uyumamış gibi... Eline sarılıyorum... "Korkma, korkma, ara yoldan bir araba çıktı, onun için fren yaptı, bir şey yok..." Sımsıkı eline sarılmışım, Murat kırk yıllık sevgilim gibi elim sımsıkı ellerinde, başımı yine omuzuna dayıyorum, o yine dudaklarımdan hafifçe öpüyor. Gözlerimi kapıyorum... Yaşıyorum. Otobüs sabahın erken saatlerinde kente vardığında Murat benimle gelmek istiyor.. Nasıl olur? Küçük bir kız gibiyim, utangaç, çekingen. "Olmaz, kızımı özledim," diyorum. "Kızınla da tanışırdım," diyor ve hemen sinirlendiğimi anlıyor, soruyor, "telefon edeyim mi?" – "Et tabii, et, ne zaman istersen ara," diyorum.

İlk kez bir otobüste iki saat kadar uyudum ama çok yorgunum, eve gidip kendi yatağımda uyumaktan başka düşündüğüm bir şey yok. Onu iki yanağından öpüp ayrılıyorum.

Bebeğim kalkmış, halının üzerinde oynuyor, o böyle erkenden uyanır işte... Beni görünce emekleyerek, gülerek, bana doğru koşuyor. Birbirimize sarılıyoruz. Ne büyük keyif bu. İnsanı bu denli bağımlı kılan, üzen, sürekli düşündüren, merakta bırakan, özgürlüğünü böylesine kısıtlayan bir şey nasıl bu denli büyük bir keyif olur aynı zamanda? Bu, yalnızca bir bebek olabilir. Kendi ürettiğin, kendi kanınla beslediğin, kendi içinden çıkardığın bir şey olabilir hem bu kadar kızıp hem bu kadar sevilen şey.

O olmasaydı... Kadınlar asla bu sözü etmezler. Özellikle mutsuz kadınlar, evliliğe, kocaya, çocuk yüzünden bağımlı olsalar da, o olmasaydı diye asla düşünemezler. Sanki bir suç, bir günah işlerler böyle düşününce. Oysa o olmasaydı ben daha bağımsız, daha dertsiz olurdum, bu kesin. O olmasaydı, onu bu denli seveceğimden, özleyeceğimden haberim de olmazdı. Bir eksiklik duymazdım onun için. Ben itiraf ediyorum, onu çok sevmeme karşın, o olmasaydı daha huzurlu olurdum bu kesin. Daha mutlu olurdum, çünkü yalnızca kendimi sevip kendimi için yaşardım, kendimden başka dertlenecek bir başka unsur bulunmazdı yaşamımda. Ne-

den onu doğurdum, tam olarak anlayabilmiş değilim ama, şimdi sorsalardı, yanıtım hayır, istemiyorum olurdu. Ama artık o var, onu seviyorum, onun ömür boyu hiç aklımdan çıkmayacak bir şey olduğunu biliyorum. Bana verdiği mutluluk kadar acı ve üzüntü vereceğini biliyorum. Kendi acılarım yetmiyormuş gibi, ikiye katlayarak onunkileri de çekeceğimin bilincindeyim... Ama o var... Onu seviyorum, seveceğim, mutluluklarını da sıkıntılarını da çekeceğim. Önemli olan bir daha o bir yılı yaşamamam.... Bir daha kendimi unutmamam. O var diye yeni yaşam stili, yeni kurallar, yeni ahlak ölçüleri getirmemem.. O var, o büyüyecek, o yetişecek. Onu iyi bir insan yapmak için uğraşacağım, ama o sonra tüm çevresinden aldıklarını birleştirip ayırarak kendi doğrularını bulacak. Ben kendimi hiç unutmamalıyım. O var diye kendimi bırakmamalıyım. O var diye yaşamın zevklerini gözardı etmemeliyim. Evet o var... Ve nasıl olsa var olacak... Ama ben de varım.

71

Murat telefon ediyor... Yemeğe çıkmak istiyor. "Yorgunum, yarın akşam çıkalım," diyorum... İş çıkışı bir yere gitmeye karar veriyoruz. Onu çok beğeniyorum, onunla mutlu olacağıma inanıyorum. Ama bunun sürmesi mümkün değil, gerekmiyor da. Sürmesi mümkün olanlar sürüyor mu ki? Hiçbir ilişkiye bir kararla başlamamalı. Bu, doğallığı yokeden bir şey, zaten doğal değil.

Akşam yedide odama telefon ediyor. "Çıkalım mı, işin bitti mi?" diyor. Korkunç bir paniğe kapıldığımı hissediyorum... Ama neden? Murat odama gelecek, ceketini giymiş, hazırlanmış... Ben de çantamı alıp tıpış tıpış, birlikte kapıdan çıkacağız... Olacak şey değil. Genç bir erkekle ben, flört etti-

ğini hiç saklamadan, birlikte yemeğe çıkacağız.... İşte bundan paniğe kapılıyorum... Genç bir erkekle ben... Sanki suç işliyorum, garip bir şey yapıyorum. Kimbilir ne söyleyecekler arkamdan? Allah kahretsin, inanılır gibi değil, benim bunları düşünüp rahatsız olmam inanılır gibi değil. Hani ben pek çok şeyi aşmış bir kadındım? Hani ben doğru bulduğum şeyleri kimseyi umursamadan yapabilirdim? Genç bir erkeği sevmeyi ayıplıyor muyum? Hayır. Peki o zaman nedir bu sıkıntım? Öyle bir içimize işlemiş ki görünmeyen yasalar, kurallar, yasaklar... İliklerimizde, kanımızda, beynimizin kıvrımlarında bunlarla doğmuşuz. Zekamızla bir kısmını atabiliyorsak ne mutlu bize... Gerisi kalıyor işte.

"Ben hazırım," diye giriyor odama. Hiç renk vermiyorum, son derece rahat bir tavırla, "ben de," diyorum. İçimde kaynaşan bu duygular yokmuş gibi rahat davranışlarla, başım havada işyerinden çıkıyorum. "İyi akşamlar... İyi akşamlar Mehmet Bey, hoşçakalın Semra Hanım..." Düşünüyorum, eğer Murat'la hiçbir duygusal ilişkim olmasaydı, salt arkadaşlık etseydik, daha rahat olmayacak mıydım? Evet, tabii... Şimdi neden olamıyorum peki, duygusal ya da cinsel, bu ilişkiyi kötü bir şey olarak mı yorumluyorum, onun için mi utanıyorum?

Bırak Tanrı aşkına, rahat ol, sersem kadın, duygularıyla mantığı bu denli farklı olmamalı insanın... At iç çelişkilerini içinden, doğru bulduğun gibi davran... Şimdiye dek hep böyle yapmadın mı? Hep böyle yaptığın için farklı bir kadın olmadın mı? Sevgisiz, havai, fındıkçı, bencil, nankör, cesur, zeki gibi çelişkili niteliklerle adlandırılmadın mı? Sen ki sevgiye bu denli önem verirsin, sevgisiz ortamlardan kaçmayı yeğlersin, şimdi de seviyorsun işte, kaçma. Doğru olan bu!

Murat'ın düşündüklerimden haberi bile yok. Arabayı uzakça bir yere parkedip restorana doğru yürürken elimi tutuyor. Yine kalbim hop ediyor, ona hissettirmeden, ceketimi ilikler gibi yapıp elimi çekiyorum usulca. Bu çocuk şimdi yemekte, herkesin içinde de elimi filan tutar, ne yapacağım

ben o zaman?

Yemekte garson geliyor, bir ona bir bana bakıyor, ne içeceğimizi bana soruyor... Acaba beni tanıdığı için mi böyle yapıyor, yoksa büyük olan karar verir diye mi düşünüyor? Bırak bunları bırak... İçkimizi ve yemeklerimizi ısmarlıyoruz. Uzanıp elimi tutuyor, eli, ellerimiz bir kez daha gözümün önünde işte, benimkinde artık ince çizgiler oluşmuş, onunki gergin, damarlı, pürüzsüz. Aslında ne güzel, onun için hiç sorun değil, benim elimdeki pürüzlerle gözümün çevresindeki çizgiler. Oysa tam tersi olmalıydı.

Murat çok neşeli, çok tatlı konuşuyor, bana iltifatlar ediyor, beni seviyor... Ama her şeye karşın benim için yemek bir işkence gibi geçiyor. Sanki tüm lokanta halkı bize bakıyor, bizimle ilgileniyor. İşte şu masada tanıdıklar var, selamlaşıyoruz, kadın da erkek de bana selam verdikten sonra hemen Murat'a bakıyorlar, kadının gözü biraz fazla takılıyor... (Ya, hanımefendi, ne haber, siz sevmediğiniz kocanızla, yirmi yıldır aynı evde sevgisiz, aşksız, heyecansız, dokunmasız oturup durun, böyle asık suratlarla, hiç konuşmadan, görev yapar gibi yemeğinizi yiyin, ben ise hep böyle yeni heyecanlar, yeni aşklarla, işte gördüğünüz gibi gepgenç ve dipdiri... Çünkü heyecan insanı canlı kılıyor. Canlı kaldıkça gözler renkleniyor, parlıyor... Parladıkça da herkes, bu baktığınız dünya yakışıklısı genç adamlar bile beni beğeniyor, seviyor... Siz de sevin hanımefendi... Eskimiş kocalarınızı atın ve sevin.. Bir an, bir küçük cesaret anı, hadi, sevin, durmayın...)

Garson hesabı Murat'ın önüne getirdiğinde müthiş bir cesaret gelmiş bana, uzanıp kağıdı almaya çalışıyorum. "İzin ver bu gece sen benim davetlim ol," diyorum. Murat "buna gerek yok, başka zaman sen ödersin," diyor. Sevgili garsoncuğum, jigolo mu besliyorum sanıyorsun? Sanırsan san. Ne düşünürsen düşün. İstersem onu da yaparım. Ama bu benim sevgilim, evet bu genç adam benim sevgilim, beni yıllardır çılgın gibi seviyor, anladın mı? Anlıyor musun? Anlamazsan

anlama, öyle aptal aptal bakıp dur işte. Sizler gibi duygusuz aptallar yüzünden yaşamaktan yoksun kalmayacağız artık... Bunu bilin işte.

Kalkıyoruz, tanıdıklarıma neşe içinde iyi akşamlar diliyorum. Kadının kulağına eğilip "bir tane de sen ister misin bundan," demek geliyor içimden... Ayıp ediyorum biliyorum, sanki benim yaşadığım şeyler, dünyanın en güzelleri, en zevklileri... Ama düşünüyorum da... Murat gibi biri o kadına aşık olsaydı, ona mektuplar gönderseydi, ona sevgiyle bakıp elini tutsa, saçını okşasaydı... Nasıl değişirdi kadın, nasıl renk gelirdi yüzüne, gözlerine, nasıl mutlu uyurdu geceleri, uzun uzun, aşkla, şehvetle, şefkatle sevişip doyumsuz doyumlar yaşasaydı... Ama o bir tutsak artık. Onun yirmi yıllık bir kocası, yirmi yıllık bir evi, yirmi yıllık bir düzeni var. Kristaller ve gümüşlerle dolu bir ev, akşamları heyecanla kucaklaşmaktan daha önemli, kokteyl partilerde iş adamı kocasının kolunda salınmak, şefkatle saçının okşanmasından daha görkemli, pırlanta yüzükler ve kürkler de o şehvet ve şefkat karışımı sevişmelerden daha değerli. Bu düzen böyle kurulmuş işte.

72

"Hadi bize gidelim," diyor Murat... İşte o korktuğum an, neden korkuyorum? Deniz kenarında park ediyorum arabayı. "Sana dokunmak istiyorum," diyor, "bunda ne kötülük var?" - "Dokun hadi, dokun, dokun," diyorum. Elini saçlarıma uzatıyor, boynuma indiriyor, omuzlarımdan tutuyor. İşaret parmağını gözümün içine dokundurmaya çalışıyor, "en

dokunulmadık yerlerine dokunmak istiyorum, harika bir insansın sen, ne denli dişi, ne denli çocuk, ne denli masum, ne denli ateşlisin, müthişsin, müthiş..." Doğru olmasa bile bunları duymak çok hoş. Ben de onun yüzüne dokunuyorum, onu okşuyorum, çok güzel bir erkek... Uzanıyor, beni öpüyor, bu kez otobüsteki gibi değil, arzuyla, özlemle öpüyor, onu istiyorum ama o anda da onunla birlikte olamayacağımı seziyorum... Neden? Bilmiyorum. Onunla büyük bir arzuyla, coşkuyla, sevgiyle kucaklaşıyorum. Onunla birlikte olsaydım, çok güzel şeyler yaşayacağımı biliyorum. Ama bu kez kucaklaşmanın son olduğunu da biliyorum. Belki de ilk kez istediğim bir şeyi yapmayacağım. Neden yapmayacağım? Bilemiyorum. Belki de içimdeki hayvansal sezgiler harekete geçti, yapmayacaksın diyor. Peki yapmayacağım. Onunla ateşli aşk saatleri yaşamayacağım, sokaklarda elele yürümeyeceğim, aptal aptal şeylere kıkır kıkır gülmeyeceğim. Evime döneceğim ve kızımla oynayacağım.

Onu yavaşça itiyorum o ise artık baştan aşağı aşk halinde. Tüm bedeniyle aşkı yaşamak istiyor. Ben de küçük kızlar gibi onu bu durumda bırakıp kaçacağım. İnsanlar istedikleri gibi yaşamalılar, cinsellik ayıp değildir, arzuyla istediğin her beden güzeldir, yaşadığın her mutluluk dolu an, her zevkli dakika kazanılmış bir armağandır diye diye ondan uzaklaşıyorum. Belki de ilk kez duygularım ağır basmıyor. Neden? Biteceğini bildiğim için mi? Ağır yargılardan, dedikodulardan bıktığım, yorulduğum için mi? Bunun gerçek bir aşka dönüşmeyeceğini sezdiğimden mi?

Motoru çalıştırıyorum, evinin yolunu soruyorum. Kapısının önünde duruyorum. "Hadi sen git artık," diyorum. Ellerimden tutuyor, çekiyor. "İşkence edecek beni mi buldun, ne olur gel, ne olur, ne olur!" diyor. Öylesine içten, öylesine doğal ki... "On yıl sonrasını düşün ne olur, on yıl sonra bu anı düşününce nasıl pişman olacaksın, bunu hissetmiyor musun? On yıl sonra böyle bir şey yaşamayacaksın ki!" Tabii, tabii on yıl sonra senin gibi biri benim yüzüme bile

bakmayacak. Onun için şimdiden sensizliğe alışmam daha doğru değil mi? Ne denli yanlış olduğumu biliyorum. Onu artık bir daha görmeyecekmişim gibi öpüyorum. Güzelim çocuk gözlerinde acı, şaşkınlık ve umut var. Benim bilincimin kat kat altlarında ise istenmenin verdiği mutluluk ve güç. Aslında Murat umurumda bile değil. Beni bunca yıl istedi, sevdi ya... Zafer benim. Kötü kadın... Bir gence acı çektirip bundan keyif alıyorsun. İlerde acı çekeceğin varsayımıyla şimdi onu üzüyorsun. Onu kullandın. Uzun süreli beraberliklerden sonra beğenilmeyeceğim korkusu olan kadınlardansın işte. Aydın'dan sonra, hemen sonra hem de, hâlâ beğenildiğini, arzulandığını gördün. Yaranı kapadın. Şimdi onu yaralıyorsun hiç acımadan...

"Hadi git, git artık, beni daha fazla yorma." Ağlamak geliyor içimden, o ağlıyor mu ne? Ellerimi bırakıyor, iniyor arabadan. Eve doğru yürüyor. İncecik bedenine, upuzun boyuna, ensesine dökülmüş saçlarına sevgiyle mi, arzuyla mı, kıskançlıkla mı... bakıyorum. Garip bir mutluluk içindeyim, onu artık hiç görmeyeceğimi seziyorum. O anda hemen uyumak, uzun bir süre hiç uyanmamak istiyorum. Başka bir kaçış yolu bulamıyorum.

Evimin kapısını açarken hâlâ düşünüyorum. Yaşam öylesine kısa ki, onu çok ciddiye almak gerek. Ama ciddiye almak başkalarının koyduğu kuralların içine sıkışıp kalmak mı, yoksa zamanla, saygıyla ürettiğin kendi kavramlarınla yaşamak mı? Senin namus anlayışın ne, başkalarına zarar vermeden, yararlı olmaya çalışarak, kendine saygıyı yitirmeden yaşamak değil mi?

Evde derin bir sessizlik var. Bebek de bakıcı da uyuyorlar. Bebeğimin pembecik, yumuşacık yanaklarını okşuyorum. İstersem yeni aşklar yaşayabilirim. O zaman yalnızlığı seçmenin hiçbir sakıncası yok. Kararları ben vereceğim. Çözüm soruyor dostlarım bana. Çözüm bu işte, kararları vermeye karar vermek. Sıkıntıdan korkmamak, acılara izin vermemek, parasız da kalabilirsiniz, işsiz de, yalnız da, korkma-

yın, yaparsınız, ruhunuzda o tutsaklığı duymayın yeter. Kendi kendine yetmek ve aşk ve sevgi... Nasıl da uykum var.

73

O günden sonra Murat'ı hiç görmüyorum. Bana uzun bir mektup bırakıp gidiyor. İş arkadaşları yurtdışındaki bir akrabasına gittiğini söylüyorlar. Onlarla konuşurken içimde bir kuşku, bir endişe duyduğumu seziyorum, acaba ilişkimizi biliyorlar mı diye. Kendimden utanıyorum sonra. Hangi ilişkimizi? Hem bilseler ne olur? Sen istediğin kadar içinden özgürlük naraları at. İçimize girmişler bir kez. Babamızın spermleriyle, annemizin yumurtalarıyla, bizi özgür bırakmayacaklar. Murat'ın mektubunda yazdığı her şey doğru. "Özgürlük, kimseye bir zararın olmadan canının istediğini yapabilmektir. Ahlak, o da kimseye bir zararı olmadan yaşayabilmektir, dürüstlük, içiyle dışı bir olabilmektir, aşk, bir saat bile sürecek olsa, bir insana coşkuyla, arzuyla sarılabilmektir. Yaşam, her anı her saniyeyi yaşayabildiğin kadar iyi yaşayabilmektir. Sen, bir kadın olarak, bu toplumda gelinelecek en iyi yerdesin, ama hâlâ eksik, hâlâ yarım, hâlâ pek çok şeyi çözememişsin. Ben yalnızca seni istiyordum, yalnızca seni seviyordum, tık diyeceği yere kadar, öylece seninle gitmek istiyordum, iyi olacaktı. Şimdi artık yaşamlarımızda yaşanmamış bir şeyler var..."

Murat haklı. Ama hiçbir pişmanlık duymuyorum. Öyleyse ben de haklıyım. Önemli olan bu işte hiç pişmanlık duymamak... Günahlardan da, sevaplardan da. Ben iyiyim şimdi.

Şebnem'le iş çıkışı buluşup içki içiyoruz. Yine neşeli, yine umutlu ama bir bulut var yüzünde. Seve seve Erol'dan nasıl ayrıldığını anlatıyor. "Bir de baktım ki aynı evde oturuyoruz. Ne denli direnirsen diren, sevmek öyle bir duygu ki, her an birlikte olmak istiyorsun, önüne geçemiyorsun ve artık her an birliktesin. Akşamları telaşla mutfakta bir şeyler pişirmek nasıl da heyecan verici, oyun oynar gibi. Evet, önceleri her şeyi oyun sanıyorsun, ondan gelen pek çok davranışı da ilgi. İlk aydan sonra eve her geç gelişimde nerede kaldınlar başladı ve giderek uzun süren surat asmalar. Aman ne güzel diyorsun, benimle nasıl da ilgileniyor, nasıl da her an beraber olmak istiyor... Peki eğer öyleyse, o dün gece neredeydi? Sabaha karşı eve sarhoş geldi, neredeydin deyince, biliyorsun işte arkadaşlarla bardaydım kurtulamadım dedi. Eteğin çok kısa, eğilince göğsün görünüyor... Ah, beni nasıl da seviyor. Bir toplulukta gözlerini üzerimden ayırmıyor, bir erkek arkadaşımla samimi konuşsam, ardından hesap soruyor. Çalışmamdan hoşlanmıyor, ama bütün bunları kendinin yapmaya hakkı var. Evet tipik bir erkek ama, sevdiğim erkek, ona öylesine yakışmayan şeyler ki bunlar. Oysa ilk günler nasıl farklıydı... Bir gün geç vakit, bir restoranda, gidelim artık dediğimde, saçmalama dedi, ben gideyim dedim, bu saatte nasıl gidersin diye kızdı. Ama ben o saatte orada oturmak istemiyorum, o ise istiyor. O zaman ben giderim, o kalır. Özveri niçin, nereye kadar? Yazlık eve gittik, kardeşi evde bulaşık bırakmış. Yağ içinde tabaklar, tavalar.... Bakmadı bile, ben girip yıkadım. Niçin ben? Ben de en az onun kadar yorgundum. Niçin ben girip de bulaşıkları yıkadım? Önce önemli değil diyorsun, şimdilik, geçer diye düşünüyorsun... Bir kez yaptın mı, yandın. Gitmek istediğin gece iste-

mediğin halde kalırsan, artık hep kalacaksın demektir. O gün girip bulaşıkları yıkarsan, artık hep yıkayacaksındır. Sen gözünü kör eden aşkınla, tüm kıskançlıkları ilgi, tüm baskıları sevgi sanıyorsan, yandın demektir. Sen istediğin kadar aşk aşk diye yaşa, kendini kandırdığın günler geçiveriyor, kandığını anladığın an ise çok önemli, iş işten geçmemiş olmalı. Erol beni seviyordu, ama çoğu gibi kendine özgü bir sevgiydi bu. Birinci planda hep kendisi vardı, kendi prensipleri, kendi çıkarları, kendi rahatı, kendi dostları, kendi özgürlükleri.

Sevgisi kendisinden sonra geliyordu. Bizim ayrılığımız bu noktada işte. Birinci planda bizim sevgimiz geliyor, sonra kendimiz. Ve uzun süre o sevgiyi kendi istediğimiz gibi görüyoruz. Pek çok şeyi görmezlikten gelerek, değildir, yanılmışımdır, değişir geçer aldatmacasıyla, elimizle yoğurup şekillendirmeye çalışarak... Yapamıyorsun ki. Adam seni azarlıyor, senin için hiçbir özveride bulunmuyor, özgürlüklerini kısıtlamaya çalışıyor, değişiyor, kabalaşıyor... Kabulleniyorsun ne tuhaf... Çünkü son aşkın en müthiş aşkın... Daha iyisi olamaz.. Ondan başkasını sevemezsin... Şu yanılgıdan bir kurtulsak. Kaç milyon insan var yeryüzünde, bunlardan milyonda biri senin aşkına layık olsa, kaç kişi eder biliyor musun? İşte ben de Erol'dan seve seve ayrıldım. Bir tek duygu var şu anda içimde, kızgınlık... Kendi kendime kızgınlık. Nasıl başlarda anlayamamışım, nasıl her olumsuz davranışı kendi içimde eriterek olumlu yorumlamışım. Ya ben de çoğu kadın gibi sonuna dek gitseydim... Hani hep son yedikleri tokadı gerçekten son tokat sananlar gibi."

Şebnem anlatırken hep düşünüyorum, onlar da aşka bizim kadar önem verselerdi ya da biz onlar gibi sevgiyi, ilgiyi, aşkı ikinci plana atabilseydik...

"Şebnem," diyorum... "Onlar bir futbol maçı varken, sevgililerıyle buluşmaya giderler mi?" – "Deli misin, olur mu hiç," diyor. "Ama biz gideriz işte, bütün sorun bu..."

İşim eskisinden daha renkli, daha hızlı, ben de daha başarılıyım... Çevrem çok geniş. Pek çok teklifi ret ediyorum, yine de haftada iki üç dışardayım. Bebeğim büyüyor. Hafta sonları Aydın geliyor, onunla oturuyor, geziyor. Aydın'a bakıyorum, kendimi sınamak için düşler kuruyorum. Onunla öpüşüyorum düşümde, sevişmeye başlıyorum. İnanılır gibi değil ama düşüm yarıda kesiliyor çünkü hiç heyecan duymuyorum. O gözyaşları döktüğüm, o çılgınca özlediğim, işimi bile feda etmeye hazır olduğum insan bu mu? Bu tabii. Bütün kadınları karşıma alıp haykırmak istiyorum, sevginin bittiğini görün, onlardan sevgi ve şefkat dilenmeyin, vermezler, veremezler... Aydın kızını seviyor. Kızının her geçen gün biraz daha büyüdüğünü, sağlıklı bir bebek olduğunu görüyor, seviniyor... Gidiyor. O, Ayla ile beraber... Bebekle birlikte yaşasaydı da yine beraber olacaktı. Çocukların babalarının yanında başka bir kadın görmelerinin sakıncası yok. Anneler erkeksiz yaşamalı, yaşamlarını bebeklerine armağan etmeli, bebekleri büyüyüp aşklar yaşadıkça, anneleri o aşklarla tatmin olmalı. Babalar ise büyümüş bebeklerini hafta sonları görüp koşa koşa yeni kadınlarına gitmeli. Kadınlar bir aşktan kaçamasalar da gizli gizli, suçlarını içlerine gömerek yaşamalı. Çoluklu çocuklu kadın... Komşular ne der sonra? Yabancı erkek asla, içinde çocuk bulunan kutsal damın altına girmemeli. Çocuk, annesinin yeni sevgilisini bilmemeli, babasının sevgililerini ise elbette görmeli tanımalı. Sonra eve gelip annesine, "Ayşe Abla şunu yaptı, bana şeker aldı," diye anlatmalı. Anne kadın da bu masallara inanıp yaşam boyu yapayalnız yaşamalı. Sonra çocukları büyüdüğünde gururla onlara, "ben sizi tek başıma büyüttüm, yıllarca şu dört duvarın arasından dışarı çıkmadım, oysa beni de ne isteyenler

vardı," diye anlatmalı.

76

Geliyorlar, yalnız bir kadının kokusunu almış kurt sürüleri gibi geliyorlar. Yalnız ve ünlü, üstelik özgür... Hem özgür hem özgür düşünceli... Erkeksiz olmak özgürlük anlamına gelmez ki, bu kadının düşünceleri de özgür... "İşte o dün akşam televizyona çıkan kadınla beraberdim," demek için geliyorlar. Onca erkek arasından seçilmiş olmak için geliyorlar. Özgürlük hayır dememektir ya, bir gecelik aşklar yaşamak için geliyorlar. Evim var, arabam var diye geliyorlar. Evliliklerinden sıkılmış durumda, üç beş aylık heyecanlar yaşamak için geliyorlar.. Bebeğimin evde sürekli bir erkeğe gereksinimi olacağını savunanlar bile var. İşte o zaman çok eğlenceli oluyor. Hemen erkek düşmanı bir kadın görünümü alıyor, "orası bizim kutsal yuvamız, o evden içeri erkek sinek bile girmeyecek bundan böyle," diyorum. Belki de rahatlıyorlar... Babalık rolünden o an çıkıp hızlı aşık rolünü üstleniyorlar. "Madem öyle sen bana gel bebeğim."

Önceleri hoş geliyorlar... Ama sonraları bu erkekler bana yalnızlığımı anımsatıyorlar. Dostlarım dışında hiçbir erkekle hiçbir şeyi paylaşmadığımı görüyorum bir gece. İstiyorum, paylaşamıyorum. Öylesine yapay, öylesine bencil, öylesine kaypaklar ki. Ama bir iki bam telleri var, ona basınca öyle bir açık veriyorlar ki. Anahtar sözcüğü bulun, adamınızı tanıyın. Örneğin özgürlük deyin... Ve ondan sonra kararınızı verin.

Ve ben kararımı veriyorum.

Ünlü bir gazeteci arıyor beni. Okurum köşesini, severim. Hangi konu olursa olsun, düşüncelerine katılırım. Hani işte ben de yazsaydım bunları anlatırdım dedirtenlerden. Arada bir kadınlar için bir şeyler de yazar... Güzeldir gerçekten. Kadına saygılıdır, onu savunur, eşitlikçidir ve de iyi yazar.

Televizyon için, "Başarılı Kadınlar Nasıl Başarılı Oldular" diye bir dizi yazılıyormuş, kendisi hazırlıyormuş programı ve benimle de görüşmek istiyormuş. Akşam yemeğe çağırıyor.. Ne güzel. Bir restoran saptıyoruz, restoranın bar kısmında buluşacağız. Kendime çok özen gösteriyorum, uzun süredir ilk kez bir erkek beni çok beğensin istiyorum. Randevumuz sekizde ama ben sekizi yirmibeş geçe gidiyorum. Hâlâ barlara yalnız girmeye alışamadım. Hâlâ randevulaştığım kişi geç gelir de yalnız kalırım diye ödüm kopuyor... Aman aranan kadın demesinler.

Onu görüyorum, bir başkasıyla konuşuyor. Hemen yanına gidiyorum, heyecanla ayağa kalkıyor, belli ki o da çok ilgili ve heyecanlı. Arkadaşı da öyle... Gelen konuk çok değerli, belli ki bu gece bir şeyler başlayacak, onun yanındaki boş yere oturuyorum, o ısrarla beni gazetecinin yanına geçirtiyor. İçkilerimizi içtikten sonra masaya geçiyoruz, mum ve çiçeklerle süslü, romantik bir masa... Atmosfer harika, adam biraz asık suratlı ama espirili ve zeki. Yazılarını çok beğendiğimi söylüyorum. Özellikle kadınlara yönelik yazı yazan ender erkeklerden biri olduğu için kendisini sevdiğimi de ekliyorum. "Kadınlardan sözetmek artı bir değer olmamalı, elbette onlardan sözedilecek ve onlar savunulacak," diyor. Aman ne güzel bir erkek bu.

Yemeğin sonunda hafifçe doğrulup masanın üzerinden uzanarak, dudağımın kenarına bir öpücük konduruyor. Dostça, hafifçe, cinsellikten arınmış bir şekilde... Biraz sonra kalkıyoruz, beni arabama kadar geçiriyor. "Bu gece hiç iş konuşamadık yarın yine buluşup programı tartışalım," diyor. Peki, peki, tabii... Ertesi gün işyerime nefis çiçekler geliyor.. Küçücük bir sepet içinde minicik orkideler. Acaba kendisi mi seçmiştir, bu kadar zevkli olabilir mi? Telefon edip teşekkür etmeli miyim? Yoksa akşam yemekte mi yaparım o işi? Onca kişi içinden beni heyecanlandırmayı başaran ender erkeklerden biri işte. Acaba insanın yaşı ilerledikçe daha mı zor beğeniyor, daha mı seçici oluyor? Yoksa tembelleşiyor mu? Tembelleştiğini, pek çok şey gibi buna da üşendiğini varsayalım, üşenmeyi sona erdirmek, insanı harekete geçirmek de bir başarı değil mi? Sabah nasıl da gardropta giyecek giysi bulamadım. Bir yandan da kendimle konuşuyorum, mademki en büyük heyecanların bile bitti, öyleyse bundan böyle daha az önem var erkeğe. Yaşamındaki birinci şey olmasın. Yok seni beğenecek mi, özleyecek mi, aldatıyor mu, acaba dağınık kadınlardan hoşlanmaz mı? Sevişirken bedenimi seviyor mu, beğeniyor mu? Onlar düşünüyorlar mı acaba bir içki gecesinin sabahında şişmiş suratları ve kocaman göbekleriyle bu kadın beni beğeniyor mu diye. Yine de akşamı iple çekiyorum. Huylu huyundan vazgeçmiyor. Bu kez on dakika geç gidiyorum, bu adama güveniyorum, zamanında geleceğinden eminim. Gerçekten de gelmiş, üstelik beni kapıda bekliyor. Hafifçe omuzlarımdan tutup yanaklarımdan öpüyor. Masamıza oturduğumuzda, "izin verir misin, yemekleri ben ısmarlayayım," diyor. Ve ben ne seversem, teker teker garsona söylüyor. Nereden biliyor, içine mi doğdu, dün gece ben mi söyledim?

Çok güzel bir gece geçiyor. Her konuda ve oldukça güzel konuşuyor. Saat bire doğru kalkıyoruz. Kolu omuzumda yine beni arabama götürüyor. Kapıyı açmama yardım ederken, beni sıkıca kucaklıyor ve arzuyla öpüyor. Belki on daki-

ka sürüyor. Hayatımdaki en zevkli, en ateşli öpüş bu. (Ben bu sözü daha önce hiç söylememiş miydim?) Kapıyı tekrar kilitliyor. "Bunu yarın gelir birlikte alırız parktan," diyor. Kuzu kuzu arkasından yürüyorum. Onu istiyorum. Eve gidene kadar elimi bırakmıyor, sımsıkı tutuyor. Asansör yedinci kata çıkana dek öpüşüyoruz. Eve girer girmez yine öpüşüyoruz. Salondaki kanapenin üzerinde bir yandan öpüşüyor, bir yandan üzerimizdekileri çıkarmaya çalışıyoruz. Sevişmemiz uzun sürüyor. Bu gazeteci adam, pek çok şeyi biliyor. Belli ki önem vermiş, özen göstermiş. Genel bölgeleri zaten biliyor, özel uyarı bölgelerini ise, araştırarak kısa sürede buluyor. Ona dokunmaktan hoşlanıyorum. Bir şeyler içiyoruz, yeniden sevişiyoruz. Yatıyoruz... Sabah uyandığımda onu bana sarılmış buluyorum. Özlemişim bu duyguyu, üzerimdeki kolu, sırtımdaki nefesi. Onu hafifçe öpüyorum, uyanıyor, sımsıkı sarılıyor, işte yine içiçeyiz. Bunu da özlemişim.

78

Bu yeni erkeği Şebnem'e anlatıyorum heyecanla. "Bu sefer çok tatlı çok hoş," diyorum, Şebnem katılırcasına gülmeye başlıyor. "İki üç ay sonra görürüm seni," diyor. Ve olası konuşmalarımızın taklidini yapıyor. "Nasılsın hayatım, iyi misin?" – "Aaa, çok iyiyim, sen?" – "Nasıl gidiyor, sevgilin nasıl?" – "Aman bırak Allahaşkına, salak herif, sersemin tekiymiş." – "E, hani çok hoş çok şekerdi?" – "Ne bileyim ben, önce öyle sandım, tanıyınca salak çıktı." Ben de gülmeye başlıyorum, "yok yok, bu kez öyle değil," diyorum. O bana yine anımsatıyor daha öncekiler için kullandığım nitelikleri... Hımbıl, sünepe, geri, maço, sinameki, aptal, ürkek, ya-

pay, sahtekar... Ben inancım hiç sarsılmamış olarak, yineliyorum, "yok yok bu kez öyle değil."

Ertesi gün gazetecinin çalıştığı gazeteyi açınca hoş bir sürpriz bekliyor beni. Yazısı kadınlarla ilgili, bir kadının nasıl olması gerektiğini yazmış... Sanıyorum beni anlatıyor. Ne istediğini bilen, yaşam savaşını kendi kendine yetmek üzerine kuran, kimseye muhtaç olmadan yaşamayı amaçlayan, dürüst, doğal, kararlarında kesin, aşka önem verirken ödün vermeyen, kendini koruyabilen, çelişkilerini bilen ve sürekli ileriye giden kadın... Yazısında kadın haklarına da değiniyor ve erkeklerin bu konuda asla parmak oynatmayacaklarını, bütün işin kadınlara düştüğünü vurguluyor... Sevinçle gülüyorum, işyerine koca bir paket çikolata yolluyorum.

79

Daha gazeteciyi bebeğimle tanıştıramadım. Bu yaşamımdaki erkeğin en büyük onur belgesi olacak. Gazeteci demek ki henüz sınanıyor. Oysa ben onun oğlu ile tanışıyorum. Oğlan hiç de filmlerdeki gibi ben bu ablayı çok sevdim demiyor. Elimi bile sıkmadan bir köşeye büzülüp bana kötü kötü bakıyor. O gün babasının her sözüne aksi karşılık veriyor, ağlayıp zırlıyor. Aynı cumartesi benim bebeğim babası ile başka bir kadının evindeyken, ben başka bir erkeğin çocuğuna kendimi sevdirmek için uğraşıyorum. Hiç kızmamaya, hiç sinirlenmemeye, sürekli gülümsemeye çalışarak oğlanın ağzından içeri bir lokma pasta sokabilmek için uğraşıyorum. Oysa o sırada yapmak istediğim şey, o pastayı alıp çocuğun yüzüne şöyle bir sıvamak. Yapamıyorum elbette, o benim sevgilimin oğlu ve onun beni sevmesi gerekiyor. Neden gere-

kiyorsa? Ama o an bir daha asla bu çocukla birarada olmamaya karar veriyorum. Bu çocuğun benim yaşamımda hiçbir yeri olmasa da olur.

Çocuğu evine bıraktan sonra, gazeteci bana, "ikimizin bir çocuğu olsa ne hoş olurdu değil mi?" diyor. "Nasıl hoş olurdu?" – "Sen benim için bir çocuk yapmaz mıydın?" (Aa, tabii yaparım canım, bundan kolay ne var? Çocuk yapmak dediğin ne ki, birkaç ateşli aşk dakikası... Sonra, işte buyurun çocuğunuz. Ne garip yaratıklarsınız siz, biraz hoşlandığınız bir kadından hemen çocuklar yapmaya başlıyorsunuz. Ve ondan sonra geceden geceye görülen çocuklar ya da haftada bir ya da hiç... Üstelik çocuk yapmak bir erkeklik kanıtı da değil ki, bu kadar heveslisiniz, en beceriksiz erkeğin bile çocuğu olabilir. Emredin beyefendiciğim, size bir çocuk yapalım... Sevgimizi somutlaştıralım, sizin başınıza taç takalım. Siz de onları ayda bir alın, gezdirin, benim kızım, benim oğlum diye caka satın. Emredin yapalım... Ama neden?) "Senin de benim de çocuğumuz var," deyip susuyorum.

* * *

Üç beş parça eşyam onun evinde duruyor ama üst üste iki günü aynı evde geçirmemeyi başarıyorum. Bebeğimle evimizde öyle güzel bir düzen kurduk ki, onu bozmaya hiç niyetim yok. Yaşam bebekle, işle, aşklarla çok güzel sürüyor. Gazeteciden çok hoşlandığım, çok büyük heyecan duyduğum anlar kendimden korkuyorum, ya birlikte yaşamaya başlarsam diye ürküyorum. Aşk gerçekten mantığı yokediyor... Bir de bakınışsınız oluveriyor hiç de savunmadığınız pek çok şey. Gazeteciyi seviyorum. Sevgimin sürmesini istiyorum. Öyleyse onu özlemeliyim. O bunca geri kalmış erkek arasında bir yıldız gibi parlıyor. Onu yitirmek istemiyorum.

Yaş günümde onunla şık bir restorandayız. Hiç unutmamış bugünü, çok önceden yer ayırtmış, hazırlanmış... Evim de, ofisim de çiçeklerle doldu. Yüzlerce çiçek, hem de en sevdiklerimden... Ne denli ince bir adam bu. Yemekte ona sevgiyle bakıyorum... Bu gece iyice sarhoş, onu ilk kez bu denli sarhoş görüyorum. "Seni çok seviyorum," derken, cebinden küçük bir kutu çıkarıyor. Kutuyu açıyorum, bir an gözlerime inanamıyorum, pırlantalı bir yüzük bu, alyansa benziyor, yoo benzemiyor, bu alyans. İçimden ne sevinç, ne hüzün geçiyor... "Bu ne?" diyorum. "Artık nasıl yorumlarsan," diyor. "Ama, alyansa benziyor bu." – "Olabilir," – "Saçmalama, biz evli değiliz ki." – "Ne olacağımızı bilmiyorum, ama bunu takmanı istiyorum, ellerin boş olunca sanki... Çok serbestmişsin gibi değil mi? Oysa parmağında bu varken, benim kadınımsın işte." – "Senin kadının mıyım?" – "Evet, benim kadınım olmanı istiyorum... Çamaşırlarımı sen yıka, yemeğim senin elinden çıksın, hep benimle ol... Yalnız bir yerlere gitmen gerekirse anlasınlar onlar da, o pis herifler de, senin bir sahibin var." "Sahibim mi var?" – "Evet, anlamıyor musun, seni nasıl sevdiğimi, ben sana aşık oldum, artık bensiz hiçbir şey yapmanı istemiyorum, seni kıskanıyorum, bu yüzüğü tak sevgilim, seni sahipsiz bir kadın sanmasınlar. Benim ol. Sana ben bakayım, seni ben koruyayım, savunayım... O pis herifler... sana.. yaklaşmasınlar.. Ben varım artık. Ve benim de dünya güzeli bir kadınım var... İşte aşk bu..."

Donmuşum... Öyle kalmışım. Ey yüce alkol, sen neler becerebiliyorsun... "İşte sizin aşkınız bu," diyebilmişim...

Aynı o ölüme yaklaşılan anlar gibi bir saniye içinde gözümden tüm yaşamım geçiyor. Ve geleceği de görüyorum.

Yerimden yavaşça doğruluyorum, yüzüğü yavaşça taba-

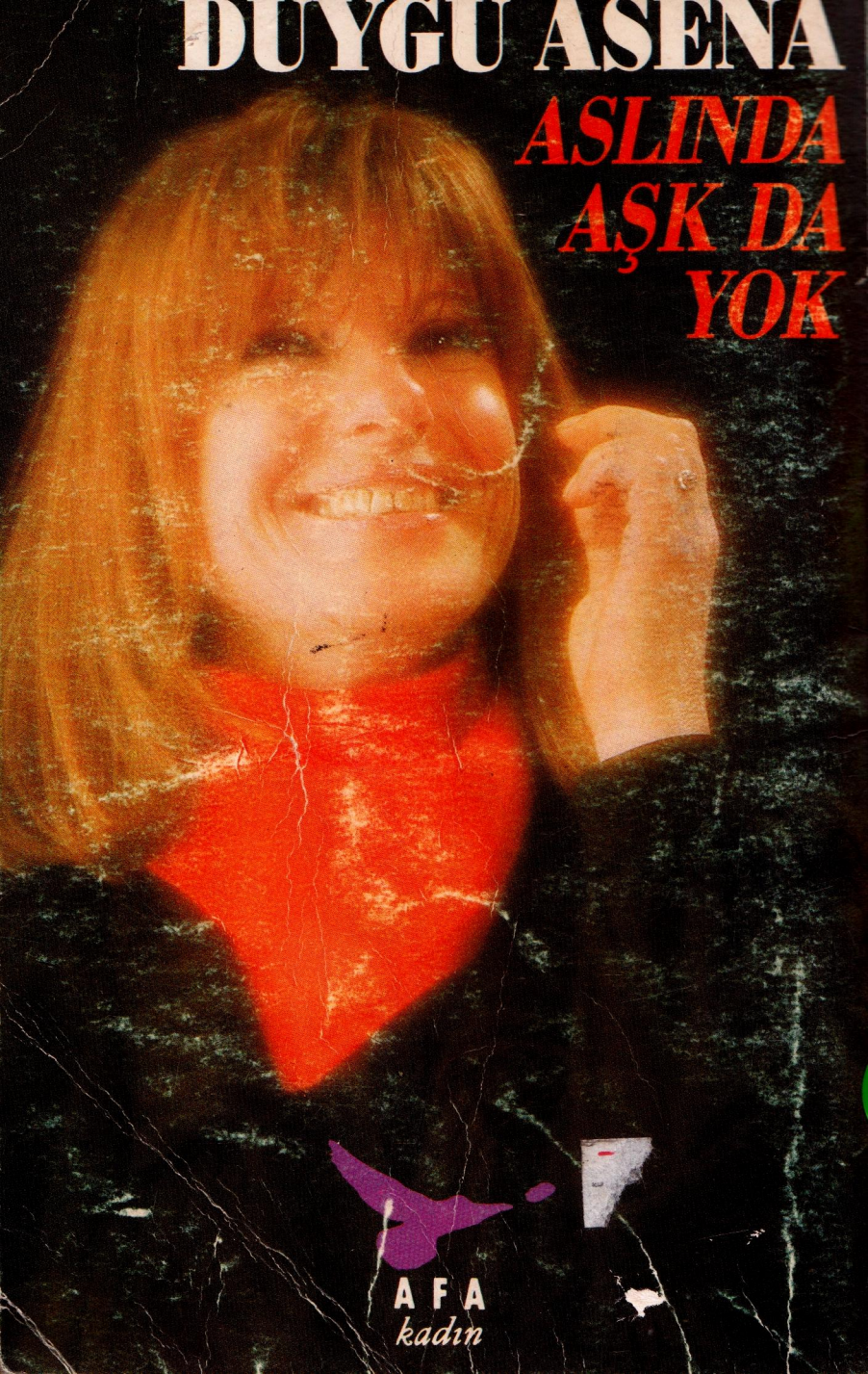
ğının kenarına koyuyorum. Bir süre gülümseyerek yüzüne bakıyorum ve "hadi bana eyvallah," diyorum...

* * *

Arabama binip de yola koyulana dek geçen zamanı hiç anımsamıyorum. Ama evime doğru giderken ıslık çaldığımı duyuyorum...

BUYGU ASENA

ASLINDA AŞK DA YOK

AFA
kadın